

KAYBETTİRİLEN HÜVİYETİMİZİ TEKRAR BULMAK İÇİN

SOSYAL DOKUNUŞLAR

PROF. DR. ÖMER AKDAĞ

Sabitemiz olmak kaydıyla dünyaya açık olmak hedefimizdir.**Hata! Yer işareti tanımlanmamış.**

MUKADDİME.....	6
ÖZLEDİM.....	7
İLAHİ ADALET	11
MÛTENEVVİA	12
KURBAN	14
“KASAPLIK ET”	16
ZEKÂ	18
ÖFKE.....	20
FERYAD	21
BİR ANNENİN FERYADI.....	23
CEMAATLER DİYANETE BAĞLANAMAZ	26
ÇEVRE TEMİZLİĞİ.....	29
SORULAR SORULAR.....	30
SREPRENİTSA.....	32
MUKADDES VAZİFE	34
“TARAFSIZLIK”	35
ZEYTİN DALI	39
BİR TÜRK'ÜM.....	40
TÜRK OLMAK	42
“KAYBETMEK”	43
“SOL”	44
BAYRAK	46
IRK	50
“15 DAKİKA”	53
İNANMAK VEYA İNANMAMAK.....	55
“TÜRK”	56
“UYUMAK”	58
HOLİGAN.....	58
EZAN	59

AYASOFYA MESELESİ	62
HAYAL	62
BAYRAM	65
BANKA.....	65
VAGON.....	67
TEMEL İNSAN HAKLARI.....	68
DUA	68
“YAZAR”	69
ÖFKE.....	72
Lafa bak, Lafa !	73
“SULANMAK”	74
İNKILAP TARİHİ DERSLERİ	75
ÇİMDİK	77
1939’DA BİR DİLENCİLİK TEKNİĞİ	78
“DÜŞMAN”	79
NİKÂH	80
YABANCI.....	82
BÜYÜK TAARRUZ.....	83
“POTPURİ”	86
“HAYIR”	87
NEO-MÜSTEMLEKE	88
KONTROL.....	89
BİR AÇILIŞ	90
YABANCILAŞMAK.....	93
HELAL-HARAM.....	94
“MEMLEKETİ-NİZE HOŞ GELDİNİZ”	96
AZINLIK.....	98
BOŞANMA VE DİNDARLIK.....	101
ALKOL.....	101
EVLİLİK	102
BOŞ-ANMA.....	102
NAFAKA SOSYAL YAPIYI BOZMASIN.....	105
KRİPTO	106
MÜSTEMLEKE.....	108

YILBAŞI	109
TOKAT	111
SAHİBİ VAR EFENDİLER SAHİBİ !	112
CÖMERT	114
“DUYMAK”	115
EROİNCİ İMAM ADAYI !	116
EHL-İ SÜNNETE SAHİP ÇIK !	118
ASALET	118
İSTİSMAR	120
SİGARA	122
STRES	124
ZÜLFİKAR	125
DEİZM	126
DİRENİŞ KARATAY	128
ZEVK-İ SELİM NESİLLER	130
BİR KİTAP	131
EHL-İ SÜNNET KİMLİĞİ	133
CAMİLERDE GENÇLİK BULUŞMASI	134
CAMİLERİMİZ	136
ROL MODEL	138
ÖĞRENİCİ Mİ TALEBE Mİ?	138
MEDENİYET Mİ UYGARLIK MI?	139
İNSAN	140
SOSYOLOJİ	143
İHANET	144
“KİTAP”	145
"AKIL SAĞLIĞI"	146
KURBAN	146
VEFALI TÜRK	148
EZAN	149
MANGAN	151
OSMANLI	153
SU	154
”DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ”	155

SEVGİ	158
BURASI 2018'İN TÜRKİYESİ.....	158
“TÜRKÇE EZAN”	160
BÖYLE HALK KÜTÜPHANESİ OLUR MU?.....	163
BİR SORU İKİ CEVAP	168
TÜRK MİLLETİ EHL-İ SÜNNETİN KALESİDİR.....	170
BUNLAR NEREDEN YETİŞİYOR?	173
HAYIR, ÖYLE DEĞİL !	175
EBTER	178
BEKÂ	180
EDEPSİZE BAK !.....	181
VAY BENİM ÜLKEM !.....	184
MUSTAFALAR KAYBOLMASIN	185
NE OLDU BİZE?.....	188
“TÜRK USÜLÜ EL YIKAMAK”	191

MUKADDİME

Ülke Almanya,

Yapayalnız yaşayan bir çift.

Yaşları 70'in üzerinde.

Günlerden bir gün her ikisi şöyle bir not bırakarak intihar ediyorlar: *“Son 4-5 senedir kapımızı kapıcıdan başka çalan olmadı. Artık yaşamının anlamı kalmadı”*.

Bazılarının günümüzde hala “muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak” diye höykürdüğü Batı'nın sosyal yönü genellikle böyle.

Osmanlı'nın son döneminde ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında “tıpa-tıp” Batılı olmak isteyenler vardı. Dr. Abdullah Cevdet bunlardan biriydi.

Atalarımız “Malumat yalnız zekâyı değil, ahmaklığı da artırır” demişler. Herhalde “tıpa-tıp” Batılı olmak isteyenleri bu söz çok güzel resmediyor.

Yine derler ki, “Laubaliliğe en az tahammül etmesi gereken mekânlar mekteplerdir”. Fakat günümüzde ne kadar öyledir? Şayet laubaliliğin en az tahammül edilmesi gereken mekânlar okullar olsaydı “Hababam Sınıfı” bu kadar seyir rekoru kırar mıydı, bilemiyorum.

Yukarıda verilen örnekler; gerek Batı ve gerekse bizim toplumumuza ait olarak teşmil etmek çok isabetli olmayabilir. Ama manzaray-ı umumiyeyi resmetmek bakımından fikir verir kanaatindeyim.

Elinizdeki bu kitapta verilmek istenen ana fikir: önce kendimiz olmaktır. İnançımızla, örf-âdet ve ahlakımızla şahsiyetli olmak, daha sonra dünyaya açık olmaktır. Yani öğrenmeye, gelişmeye ve inkişaf etmeye teşne olabilmektir.

Sabitemiz olmak kaydıyla dünyaya açık olmak gerekir. Savrulmadan, istikamet üzere mesafe almayı hedef seçerek ilerlemek bizim inancımızın temelidir.

Doğru dil, doğru tarih ve doğru inanç şiarımız olmalıdır.

Eksiklikleri, tamamlanmak üzere tarafıma ait olması kaydıyla bu çalışmanın faydalı olmasını temenni ediyorum.

ÖZLEDİM

Eskiden giydiğimiz lastik ayakkabıların,

Delik uçlarından içeriye sızan su,

Parmaklarımızı ayazda sızlatırdı.

Şimdi o ayazları özledim,

Lastik ayakkabılarımla.

Her biri mütevekkil,

Ve tertemiz esnafı gördükçe,

Rehavet çürütürmüş insanı,

Anladım.

İnsanın derdi olmalı,

Davası gibi.

Diri olması için,

Derdi ve davası olmalıymış,

Anladım.

Liseye giderken “tinal” sobamızı;

Sabahleyin sırayla yakardık yurтта.

Sabahın keskin ayazından korunmak için,

Etrafında çepeçevre sarardık,

Kendini zor ısıtan sobayla birlikte,

Üşümeyi özledim.

Rehabetin getirdiği çürümüşlüğü gördükçe,

Lastik ayakkabılı dönemin,

Pırıl pırıl duruluğunu özledim.

Eli temiz, yüzü temiz ve gönlü temiz;

İnsanlar vardı önceden.

Tertemiz simaları ve dizi yamalıklı,

Pantolonlarıyla burcu burcuydular.

Ezan-ı Muhammedî okununca,

Camiye koşan,

Eli öpülesi insanları özledim.

"SIRA"

Öfke ve hiddet insanın tabiatında vardır ve olmalıdır. Yerinde de kullanılmalıdır.

Öfkesiz ve hiddetsiz birinin insanlıktan çıktığını söyleyebiliriz. Sizin mukaddeslerinize birileri saldırıyorsa ve siz öfkelenmiyorsanız siz insan olmaktan çıkmışsınız demektir.

Hele hele saldırgan sizin kılığınıza girmiş biri ise bu saldırının vereceği tahribat daha yüksektir.

Öfke ve hiddet olmalı fakat yerinde kullanılmalıdır.

Öfke ve hiddetin yerinde kullanılması kontrol ile mümkündür.

İnsan davranışını kontrol meselesi bizi ruh terbiyesine götürür.

Ruh terbiyesi ise tasavvuf ile gerçekleşebilir.

İçinde bulunduğumuz Ramazan ayında hastahanelerin boşalmasının sebebi budur. Yani insanların sıhate kavuşması "çok bildikleri" için değil samimi olarak inandıkları ve tatbik etmeye çalıştıkları içindir.

Ramazan ayında suç nispetlerinin azalmasının sebebi de budur. Yani insanlar çok "akıllı" oldukları için suç işlemekten vazgeçmiş değillerdir. Allah'ın emri olduğuna inanarak oruç tutuklarından dolaydır.

Öyleyse yapılması gereken nedir?

Fabrika ayarlarına geri dönmek değil midir?

İnsanlığımızı hatırlamak değil midir?

İnsanlığımızı temin eden mukaddes değerler olduğuna göre; bu değerlere alenen saldıranlar var, kılık değiştirerek saldıranlar var.

Milletimizin temel değerlerine alenen saldıranlara karşı tedbir almak mümkündür. Ama kılık değiştirerek senin "yanındaymış" gibi görünerek seni sırtından hançerleyenlere karşı tedbir almak kolay mı?

Kolay değil ama mümkündür.

Samimi olacaksınız ve inandığınızı yaşamaya çalışacaksınız.

Size saldıracaklar. "Sonunuz geldi" diyecekler. "Sıra sizde" diye tempo tutan goygoycular olacak.

Domuz etinin kasaplık et haline geldiği bir ortamda "sırat-ı müstakimde" yürümek kolay değildir.

Lezbiyenliğin ve gaycılığın idealize edildiği bir vasatta istikbalimiz olan çocuklarımızı yetiştirmek zordur.

Sevgili peygamberimizin ve canımız kadar değerli eshabın referans alındığı ehl-i sünnet anlayışının verildiği müesseselerin "merdiven altı" olarak görüldüğü bir dünyada dik durmak kolay değildir. Fakat mümkündür ve sevabı daha yüksektir.

Herkesin "her şeyi" bildiği internet ortamında inandığımız hakikati ifade etmek kolay değil ama imkansız da değil.

Bütün mesele samimi olmak ve hakikati bulmak azminde bulunmaktır.

Sözümüz inananlar içindir. İnanmayanlara söylenecek bir şey yoktur. Bir kişi "ben Müslüman değilim" diyorsa ve Ramazan ayında kürsüden alenen su içiyorsa, ona ne diyebilirsiniz? Belki şu söylenebilir; "orucu Müslümanlar tutar ve hayvanlar oruç tutmaz". Yani böyle bir kişi için edep mahrumu diyebiliriz en fazla.

Zira inanmıyor.

Hesabını öbür âlemde verecektir.

Yukarıda söyledik; Mesele "bizden görünenlerin" husule getirdiği karışıklık.

Yapılması gereken şudur; samimi olmak, inandığını yaşamaya çalışmak ve mütehammil olmaktır.

Öfke ve hiddet olmalı fakat kontrollü olmak kaydıyla.

"Sıranın" kime geleceğini zaman gösterir ve "sıradan" ne anladığınıza bağlıdır.

Bazı dönemler vardır ki, sevap daha çok kazanılır.

Allah var keder yok.

İLÂHİ ADALET

Bir ceza avukatı anlatıyor. Bir maznunun (şimdi sanık diyorlar) avukatlığını yapıyordum. Babasını öldürmüştü. 1960'lı yıllar. O zaman idam cezası vardı. Sanık idam cezasına çarptırıldı. Temyiz ettik, karar tasdik edildi. Bildirmek için hapis haneye gittim. Söylemeye hacet kalmadı. Yüzümden anlamıştı. Dayanamadım, önce de sormuştum, yine sordum,

-Niçin yaptın bunu?

-Bilmiyorum, daha küçük yaşta iken böyle babamın beni sevmesini, bana dokunmasını istemezdim. Sebepsiz öldürdüm. Ben de bir türlü anlayamıyorum bunu. Her halde ben insan değilim.

-Seni çok mu döverdi, annene kötü mü davranırdı?

-Değil, aksine beni çok severdi. Çok da iyiliğini gördüm. Annemi el üstünde tutardı. Niçin öldürdüğümü bilmiyorum. İçimde beni iten bir şey vardı, dayanamadım.

Hapishaneden çıktım. Hapishane avlusunda bir kadın yanıma yaklaştı. Annesiymiş. Karar tasdik oldu, dedim. Ağlamaya başladı.

-Avukat Bey, sana bir itirafta bulunacağım. O'nun öldürdüğü babası değildi.

Şaşırdım. Hemen koluna yapıştım.

-Söyle, gidip asıl babasını bulalım. Bu muhakemenin tecdidine (yenilenmesine) sebeptir. Kanunda yeri var. Kurtarırız, hemen gidelim.

Kadın durdu ve " anlatayım" dedi.

-Ölenle evlendiğimde gebeydim. Evlilikle doğum günü arasında hesap tutmadı. Yeni evlendiğim kocam (öldürülen) bunu anladı. Beni çok sıkıştırdı. Çocuğun babasının ismini verdim. Gidip onu öldürmüş. Faili meçhul kaldı. Sonra bana geldi ve günden beri bana ve çocuğuma çok iyi baktı.

Kadına sordum;

-Çocuğun bunu biliyor mu?

-Hayır, kocam söylememek hususunda bana yemin ettirdi. Fakat çocuk O'nu hiç sevmedi.

Bu hatıra Avukat Mehmet Erem'e ait. Av. Erem diyor ki, "Uzun süre bilinçaltına inanmadım. Hatta bunu şarlatanlık telakki edecek kadar ileri gittim. Yanılmışım".

Av. Erem'in, verilen eğitim sebebiyle önce inanmadığı sonra "bilinçaltı" dediği şeye biz "ilahi adalet" diyoruz.

Zira biz biliyoruz ki, ilahi adalet ergeç tecelli eder.

Daha önce de söylemiştik. İdam cezası meselesi zor bir husustur. Bu hususta yapılması gereken iki hayati adımdan biri suç işlemeyi asgariye indirmek diğeri de adalet sistemini sağlam temellere istinat ettirmek. Bunun en emin yollarından biri, insanlar görsün-görmesin daima insan olmayı hatırlamaktır. Her insan doğuştan tertemizdir. Bu temizliği ve berraklığı devam ettirmeye çalışmaktır. Tazelenmektir, kendi kendimize söz vermektir. Zifiri karanlıkta siyah karıncayı gören bir gözün olduğu idrakinde olmaktır.

Böyle bir şuurun oluşması için elele vermek lazımdır.

Devlet -millet el ele olmalıdır.

Devletin ulaşamadığı toplumun kılcal kısımlarına sivil teşekküller uzanmalıdır.

Toplum menfaatine faaliyet gösteren sivil teşekküllerin desteklenmesiyle bu iş kolaylaşır.

Devlet-millete güvenmeli, millet de devletini sevmelidir. Ve bu sevgi mütemadi (sürdürülebilir) olmalıdır.

Bu vatan bizim, hepimizin.

MÜTENEVVİA

Mütenevvia "çeşitleme" demektir, bilirsiniz. "Damla-damla" olarak anlayabiliriz. Son birkaç haftanın telhisi (halis, özet) ekte (aşağıda değil) takdim edilmiştir.

Narsist

TRT'de "uzman" ile program yapılıyor. Konu: okullarda nasıl ideal verilir? "Uzman" diyor ki, "Komut veren mi, yoksa komut alan mı olmak istiyorsunuz? Mütahassıs cevap veriyor: "Tabi ki komut veren". Katılmıyorum. Herkes kom-ut yani emir verecekse alan nerede? Bu yaklaşım tarzı narsisttir. Çözüm: işini en iyi yapmak.

Silikozis

Silikozis denilen hastalık var. Dün biri bu hastalık sebebiyle vefat etti. Son 10 yıl içinde (2018 yılı itibariyle) bu 17. ölüm.

Silikozis hastalığının sebebi nedir bilir misiniz?

Moda.

Evet yanlış okumadınız "moda".

Hani eskimiş kot giyme "modası" var ya,

işte o. İçi boşaltılmış İslam anlayışı, deist ve ateist zihniyet ile dalgalanan gençliğin dâhil olduğu "yığın".

Kadın

Kadınların camiye "davet" meselesi tekrar alevlenmiş. Bayram ve Cuma namazına kadınlar "hararetle" davet edilmiş. Bayram ve Cumalarda camilerde izdiham olduğunu bilmeyen var mı? Anlaşılan o ki, erkeklere yol göründü. Ya yeni camiler inşa edilmeli ya erkekler kapı dışarı edilmeli veya mihmandarlar gözden geçirilmeli !

Dost

Kibirliyle dost olma! Hal bilmez, ahval bilmez, gönül bilmez; üzülsün. Ukala ile dost olma! Çok konuşur, boş konuşur, kem konuşur; üzülsün. Namert ile dost olma! Mertlik bilmez, yürek bilmez, dost bilmez; üzülsün.

Cahil ile dost olma! İlim bilmez, irfan bilmez; üzülsün. Hürmetkâr olmayanla dost olma! Usul bilmez, adap bilmez, sınır bilmez; üzülsün. Açgözlü ile dost olma! İkrâm bilmez, kaide bilmez, doymak bilmez; üzülsün. Görgüsüzle dost olma! Yol bilmez, yordam bilmez; üzülsün.

Kripto

İlahiyat öğrencisi "Kur'an, Tevrat ve İncil" aynı ciltte basılmış, okuyayım mı?" diye soruyor. "Kur'an-ı Kerim'i okudun mu?" diye sordum "Hayır" diyor. Demek ki kripto dinler arası diyalogcular halen mevcut memlekette. Bu kriptolar diğer taraftan da ehl-i sünnete saldırıyorlar.

Anadolu

Hatırlatmak isterim ki, ehl-i sünnet İslam'ının içini boşaltmakla sadece insanların zihni bulandırılmış olmuyor. Aynı zamanda Türk milletinin temelleri de oyulmuş oluyor. Başka bir ifadeyle vatan savunması da tehlikeye giriyor. Unutulmasın ki, Anadolu son Türk yurdudur.

Liberal

2017'de Almanya'da liberal camii açılmıştı. Burada kadın-erkek aynı safta namaz kılıyordu. Müslümanları İslam'dan koparamayan kripto zihniyet, "ılımlı" İslam'ı yeniden gündeme getirmek istiyor. Ancak herkes bilmelidir ki, Allah'ın izniyle ehl-i sünnet kuruluşları vardır.

KURBAN

Müslümanların iki bayramı vardır. Birisi Ramazan bayramı diğeri Kurban bayramıdır. Kurban bayramında dinimizin çerçevesini çizdiği hayvanlardan kurban kesilir.

Bir kısım ilahiyatçılar tarafından ifade edilen tavuk vs. gibi hayvanlardan kurban olmaz. Böyle sapık, serseri, ukala ve aykırı insan tipleri tarihin her döneminde çıkmıştır.

Bunları ciddiye almayınız...

"Kurban diye bir şey yok", diyenler de vardır. Bunlar da ancak kendi kendilerini bağlarlar. Müesseses nizamı yıkma konusunda "uzman" olan bu ve benzeri ilahiyatçıların "müşterileri" olabilir.

Serbest rekabet piyasasında herkes "rehberini" iyi seçmelidir.

Bir kısım psikolog olduğunu söyleyenler de çocukları kurbandan uzak tutun diyorlarmış...

Kurban kesilirken çocuklar korkarlarmış. Psikolojik olarak çocuklara "zararlıymış" falan...

Yok böyle bir şey...

Özellikle çocuklarımız kurbanlarının başında olmalıdırlar.

Kurban kesilirken çocuklarımız ve biz görmeliyiz.

Günahlarımıza keffaret için kurban kanının aktığını bilmeliler çocuklarımız ve biz...

Kinimizin ve öfkemizin bu şekilde "kurban" edildiğini öğrenmeli çocuklarımız ve biz...

İnsan, kâinatın en üstün varlığıdır.

Her şey insana hizmet etmek vardır.

Hayvanlar da insanlar içindir.

Vejetaryenlere hep hayret etmişimdir.

Bunlar "et yemezler"....

Peki, ne yerler?

Bunların yedikleri ot, kökünden koparılmıyor mu?

Koparılmak ile kesilmek arasında ne fark var?

İnsana değer vermekte zirve olan İslam'a mensup olduğum için bahtiyarım.

Müslüman olduğumum için şanslıyım.

Şansların ve talihlerin en muhteşemidir Müslüman olmak.

Müslüman bir ebeveynin çocuğu olmak ne yüce saadettir bu dünyada...

Ezanla yoğrulmuş bir ülkede doğmak talihlerin en yücesidir.

Ama, ne yazık ki, Müslümanlar hep savunmada son 200 yıldır.

Temenni ederiz ki, bu kurban bayramları islam camiasını tek yürek haline gelmesini sağlar.

Türk milletinin reisliğinde bir İslam dünyası vardı eskiden...

Niye Şimdi olmasın?

Değil mi?

Kendimizden başka engel var mı?

“KASAPLIK ET”

Tarihler 18 Temmuz 1923’ü gösteriyordu. TBMM’de hararetli bir tartiŐma vardı. Sıhhiye ve Muaveneti İctimaiye (Sağlık Sosyal ve Yardım Bakanlığı) Vekili Tefvik Rüştü Bey “*TeŐkilat-ı Esasiye ’ye (Anayasa) dinimiz açıkça yazılmalıdır*”, dedi. İktisat Vekili(Ekonomi Bakanı) Mahmut Esat Bozkurt söz aldı ve “*Evet, Hristiyanlığı yazmalıyız. Çünkü İslamlık terakkiye manidir. Bu dinle yürünemez, mahvoluruz. Ve bize kimse ehemmiyet vermez*”, dedi. Karabekir Paşa’nın itirazı üzerine Dâhiliye Vekili (İçişleri Bakanı) Fethi Okyar devam etti “*Evet, Karabekir ! Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle kaldılar. Ve İslam kaldıkça da bu halde kalmaya mecburdurlar. Bunun için İslam kalmayacağız*”.

Bundan beş sene sonra Anayasa'dan "İslam" kavramını kaldırdılar. Fakat yerine "Hristiyanlık" yazamadılar.

Yazamadılar ama hayat nizamımızı biçimlendirdiler.

Adımızın Müslüman olmasına bile tahammülleri yoktu ama milletimiz direndi.

Müslüman milletimizi hınzıra alıştırmak için fiilen (resmen değil) bazı uygulamalar yapıldı. Mesela 1940'lı yıllarda Bursa/Karacabey çiftliğinde hınzır sürüleri beslendi ve geçiş merasimleri yapıldı.

Fakat dikkatinizi çekerim resmen bir tatbikat yapamadılar. Aynen laiklik gibi. Nitekim laiklik uygulaması 1924'de fiilen başlamış ve 1937'de resmen anayasada yerini almıştı.

Hınzır eti meselesi de öyle oldu. 1940'larda fiilen başlatıldı ve nihayet 7 Temmuz 2006 tarihinde "kasaplık et" kapsamına alındı.

7 Temmuz 2006 CUMA

Resmî Gazete

Sayı : 26221

TEBLİĞ

Tarım ve Köyişleri Bakanlığından:

TÜRK GIDA KODEKSİ ÇİĞ KIRMIZI ET VE HAZIRLANMIŞ KIRMIZI ET KARIŞIMLARI TEBLİĞİ (TEBLİĞ NO: 2006/31)

Amaç

MADDE 1 – (1) Bu Tebliğın amacı, çiğ kırmızı et ve hazırlanmış kırmızı et karışımlarının tekniğine uygun ve hijyenik şekilde üretilmesi, hazırlanması ve işlenmesi ile ambalajlama, muhafaza, depolama, taşıma ve pazarlamasını sağlamak üzere özelliklerini belirlemektir.

Kapsam

MADDE 2 – (1) Bu Tebliğ çiğ kırmızı et ve hazırlanmış kırmızı et karışımları ile et ürünleri üretiminde kullanılacak olan kırmızı et ve hazırlanmış kırmızı et karışımlarını kapsar. Bu Tebliğ mekanik olarak sıyrılmış etleri kapsamaz.

Hukuki dayanak

MADDE 3 – (1) Bu Tebliğ 16/11/1997 tarihli ve 23172 mükerrer sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Türk Gıda Kodeksi Yönetmeliği'ne göre hazırlanmıştır.

Tanımlar

MADDE 4 – (1) Bu Tebliğ' de geçen;

- Kasaplık hayvan: Büyükbaş, küçükbaş hayvanlar ve diğer kasaplık hayvanları,
- Büyükbaş hayvan: Sığır, manda ve deveyi,
- Küçükbaş hayvan: Koyun ve keçiyi,

ç) Diğer kasaplık hayvanlar: Domuz, yaban domuzu, at ve tavşanı,

2005 yılında zinanın suç olmaktan çıkarılması meselesine hiç girmiyorum.

Diyelim ki, hükümetimizi bu hususta sınırlandıran bildiğimiz veya bilmediğimiz bazı faktörler olabilir. Bunu anlamaya çalışırız.

Ama toplumun bağrında çıkmış, Türk milletinin temel değerlerini devletten bir kuruluş almadan halkımıza ilmek ilmek işleyen kurban bayramına bir hafta kala bazı belediyelerin bir kısım dernek ve vakıflara ait kesimhaneleri yıktırmalarının izahı nedir?

İnsanların tercihleri hususunda hür olmaları gerekmez mi?

İnsanlar inançlarını yaşama hususunda hür oldukları gibi inanmamak gibi tercihleri de vardır.

Kelime-i şahadet lisanla söylenir kalp ile tasdik edilir, akılla değil.

Akıl, iradeyi kalbe yönlendirir.

Ya olduğumuz gibi görünmek veya görüldüğümüz gibi olmak gerekir.

ZEKÂ

Zekâ ve zekâyı işletmek farklı bir şeydir. Ne zaman zor ve sıkıntılı durum olsa merhum Nasreddin Hoca'nın bu fıkrası aklıma gelir. Dışardan müdahaleler ve içerde mevcut olan sıkıntılar zaman zaman milletçe içtimai, iktisadî ve itikadî izmihlaller varsa da sevgili peygamberimizin duasını aldığı düşünüşüm milletimiz bütün bunları aşacaktır.

Fıkra şöyle: Timur bir gün ülkedeki hocalara "*Deveme üç ay içinde Fatıha öğreteceksiniz. Aksi takdirde hepimizin boynunu vuracağım*" diye ferman çıkarmış. Hocaları almış bir telaş.

Hocalar meseleyi Nasreddin hocaya intikal ettirerek "*ne yapalım?*" demişler. Nasreddin Hoca "*Hadi Timur'a gidelim*" demiş ve huzura çıkmışlar. Nasreddin Hoca Timur'un huzuruna çıkınca gerekli temennaları takdim etikten sonra şöyle demiş:

"Hünkarım! Siz ve size ait her varlık bizim için müstesnadır. Her fermanınız başımızın üstünde yeri vardır. Varlığı memleketimizin bereketi olan muhterem ve muhteşem devenize üç ay içinde Fatıha öğretilmesi hususunda ferman buyurmuşsunuz".

Timur başını sallamış "*Evet, öyle bir ferman çıkardım ve bugün bir hafta geçti*", demiş.

Nasreddin Hoca aynı minvalde devam etmiş:

“Efendimiz! Fermanınızı yerine getirmek bizim aslî vazifemizdir. Lakin muhteşem deveniz ülkemiz için çok değerli olduğundan ek bir teklifi size arz etmek için huzurunuzdayız. Müsaade buyurursanız arz edeyim”, demiş.

Timur müstehzi bir şekilde “*buyur*” bakalım demiş.

Nasreddin Hoca aynı hürmetli cümlelerini şöyle tamamlamış:

“Efendimiz! Zât-ı âliniz muhteşem deveniz için üç ay müddet vermişsiniz. Biz bu müddetin bir seneye çıkarılmasını talep ediyoruz. Bu sene zarfında hem Fatiha hem de Yasin-i Şerifi muhteşem devenize öğretmeyi taahhüt ediyoruz, efendim”, demiş.

Timur, “*Peki olur*” demiş.

Dışarı çıkmışlar. Hocalar Nasreddin Hoca'nın yakasına yapışmışlar, “*Yahu hoca, biz deveye Fatihayı öğretmenin mümkün olmadığından biçare olduk senden yardım istedik, sen bir de Yasin öğretmek çıkardın başımıza,*” demişler.

Nasreddin Hoca şöyle cevap vermiş: “*Muhterem hocalarım sakin olun! Ben de biliyorum deveye Fatiha öğretmenin mümkün olmadığını. Maksadım zaman kazanmak. Bir sene üç ay zamana kıyasla uzun bur vakittir. Bu müddet içinde ya deve ölür ya da Timur,*” demiş.

Hocalar rahatlamışlar.

Fıkra bu.

Deve mi öldü yoksa Timur mu bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey varsa sıkıntılı durumlara uygun olarak “*cuk*” diye oturan bu fıkradır.

Amerika'da Trump diye nevezuhur biri var. İktidara geldiği günden beri sadece bizim memlekete değil bütün dünyanın başına bela oldu. Bundan kendi vatandaşı olan Amerikalılar da müştekiler.

Biz de zaman kazanmak istiyoruz Nasreddin Hoca gibi. Ama tedbirlerimizi de alarak.

ÖFKE

Yiğit, güreşte rakibini yenen değil fkelendirildiğinde öfkesini yenendir.

fkelenmemek başka Şeydir, fkelendirildiğinde öfkesine dizgin vurmak farklıdır.

Öfke insanda potansiyel olarak vardır ve yok edilemez. Yiğit o kişidir ki, hem fkelendirilecek hem de fkelenmeyecek.

Zira, fkelenmek dengeyi bozar, öfke değil.

Kişi öfkeyi öyle kullanmalı ki, rüzgârın yelkene kuvvet verdiği gibi olsun. Yiğit istikametini bilir ve öfkesini müstakim bir istikamette kullanır ve kullanmalıdır.

Öfke yle bir kuvvettir ki, doğru kullanırsa diriliktir.

Mesela 15 Temmuz Şehitlerimiz için Kur'an-ı Kerim tilavetine itiraz eden bir ğretim üyesine, bağırarak öfkeyi kullanmak enerji israfıdır. Bu tipler için sakin bir Şekilde kapıyı göstermek, öfkenin en mütekâmil kullanımıdır.

Yahut adaleti sokakta arayanlara, İstiklal mahkemelerinin adresi vererek Alilere (kılıç ali, kel ali bilmem ne ali) yönlendirmek, öfkenin optimum kullanımına örnek teşkil edebilir.

fkesiz insan yaşayan l gibidir.

Öfke enerji gibidir....

FERYAD

Değerli mütefekkir Yusuf Kaplan feryad ediyor ve diyor ki, “*Bir yandan toplumun İslam ile ilişkisi süratle çözülüyor... İslam’la ilişkisi sıfırlanan bir kuşak geliyor*”.

Yerden göğe kadar haklıdır Sayın Kaplan.

Devam ediyor değerli yazar, “*Hadisler tartışmaya açılıyor, akidenin temelleri sarsılıyor*”, diyor.

Aynı yazısında, İlahiyatlar “*uyuyor*” diyor Sayın Kaplan.

Ankara ilahiyatı kast ediyorsanız değerli Yusuf Kaplan, kuruluşunu hatırlayınız bu ilahiyatın.

İsmet Paşa’nın temellerini attığı Ankara ilahiyattan ehl-i sünnet müdafaası bekliyorsanız beyhude beklersiniz.

Zira bu okulun kuruluş misyonu ehl-i sünnet değildi. Ankara ilahiyat fakültesinden ehl-i sünnet itikadına haiz bir kısım değerli hocalarımız olabilir. Bu hocalarımızı tenzih ederiz, onlar istisnadır.

Diğer ilahiyat fakültelerimiz, Ankara İlahiyat Fakültesi kadar ehl-i sünnet anlayışının köküne kibrit suyu dökcek kadar değilse de Sayın Yusuf Kaplan’ın temas ettiği gibi “uyuyor” olmalılar.

Münferit olarak buralarda da kıymetli hocalarımızı tenzih ediyoruz.

İlahiyatlar böyle.

Peki diyanet ne yapıyor?

Yine değerli mütefekkir Yusuf Kaplan’a kulak verelim. Diyor ki, değerli yazarımız; “*Diyanet uyuyor*”.

Daha vahimini de fark etmiş ve demiş ki, “*Bu saldırılar Diyanet’in içindeki bazı odaklar tarafından yapılıyor hatta bizzat yürütülüyor*”...

Ah Yusuf Bey kardeşim ah.

Siz de bilirsiniz Diyanet nasıl kurulduğunu biz de biliriz. Fakat bu kahraman ve dua almış milletimizin samimi niyetinin yüzü suyu hürmetine diyanetin bile “düzelmeye başladığını” vakalar ortaya koymuştur. Bu, bir bahs-i diğerdir.

Ama “*Diyanet uyuyor*”, tespiti var ya, az bile.

12 Eylül askeri darbesinden sonra Kur’an-ı Kerim okutanları, askeri mercilere jurnalleyen diyanet işleri reisleri gördük.

Sadece, Allah rızası için Kur'an-ı Kerim okutanları valiye, kaymakama, askeri mercilere şikayet eden diyanet vardı bu ülkede.....

Köy kasaba demeden, mesai mefhumu tanımadan, devletten bir kuruş para almadan 1920'lerden beri milletin çocuğuna elif cüzü okutuyorlar.

Bu insanlar lojman istemiyor. Bina da istemiyorlar.

Bu milletin bağrından çıkan bir grup insan, sırf Allah rızası için Kur'an-ı Kerim okutuyor.

Bu milletin çocuklarına ilmihal okuttukları gibi, esnafın ayaklarına kadar giderek isteyenlere Kur'an-ı Kerim de öğretiyorlar.

Böyle insanları devlete ihbar eden bir diyaneti düşünün....

Çuvalların içine Kur'an-ı Kerimlerin doldurulup, "suç" belgesi olarak karakollara taşındığı dönemleri milletimiz unutmamıştır....

Şu hususu herkesin bilmesi gerekir;

Kur'an-ı Kerim hizmeti memur zihniyetiyle olmaz. Bu bir gönül işidir.

Kur'an hizmetini gönülden yapan bu topluluk, Allah'ın memuru ve Rasüllullahın memuru olmayı şereflerin en üstünü kabul ederler.

Böyle insanları "*Kur'an okutuyorlar*" diye şikâyet eden diyanet mi İslam'ın temel akidelerini müdafaa edecek?

Cumartesi ve Pazar günü tatil yapmayı düşünen imamlar mı çocuklarımıza elif cüzü öğretecek?

Maaş aldığından dolayı namaz kırdıranlar mı bize fıkıh bilgisi verecekler?

Velhasıl Yusuf Kaplan kardeşimin feryadını anlıyorum ve gönülden iştirak ediyorum.

Son olarak "cemaatlere" saldırıya temas etmiş Yusuf Kaplan kardeşimiz.

Son derece isabetli tespitler de yapmış.

Mesela demiş ki, "*cemaatler kendilerine çeki düzen vermelidir. Siyaset peşinde, ticaret peşinde koşan cemaat olmaz*".

Bu kadar muhteşem tespit ancak böyle yapılır. Yüreğine sağlık değerli kardeşim Yusuf Kaplan.

Her ne kadar "*cemaat*" kavramını FETÖ'cüler kirletmiş olsalar da ehl-i sünnet itikadında olan her topluluk, milletimize hizmet etmeye âmâdedir.

Allah rızası için faaliyet gösteren, hiçbir siyasi oluşuma angaje olmadan, sırf talip olanların dinî ihtiyaçlarına cevap veren topluluklar ülkemizde vardır.

Devlet, kendisine yük olmayan ve üstelik iktisadî sahada istihdam oluşturan Kur'an-ı Kerim davasına gönül vermiş topluluklara engel olmamalıdır.

Zorluk çıkarmamalıdır.

Teşvik etmesinden vaz geçtik engel olmamalıdır...

Devlet-millet bütünlüğü ülkemizde herkesin menfaatindedir.

Yıldırımları havada kapacak, imanlı ve ihlaslı nesiller ancak ehl-i sünnet ikliminde yetişir.

Bin yıldan beri İslam'a hizmet etmiş milletimiz, mazide olduğu gibi şimdi de ehl-i sünnet itikadıyla çelikleşmiş iradeli gençler yetiştirmektedir.

İstikbalde de öyle olacaktır.

Bu milleti 2071'e ulaştıracak nesil, bu nesil olacaktır.

BİR ANNENİN FERYADI

Her anne şefkat âbidesidir. Bütün anneler evlatlarına titrerler. Ben bir babayım ve ben de evlatlarıma titrerim. Ama anne şefkati bir başkadır. Hiç şüphesiz bütün anneler böyledir. Bir anne üzerinden meramımı ifade edeyim.

İki gün önce mahallemizde bir anneye uğradım.

Hal-hatır sormak için.

Zaman zaman uğrarım.

Bu anne yalnız yaşıyor. Günümüzde artık anneler evlatlarının evlerine “sığamıyorlar”. Müslüman-Türk aile anlayışında genellikle evlatlar, annelerini evlerine kabul ederler/etmek isterler. Fakat anneler “rahat edemezler”. Bu sebeple “kendi evlerinde” ikamet etmeyi tercih ederler.

Ziyaretine gittiğim anne diyor ki, “Beş evladım var. Hiç birinden şikâyetçi değilim. Hanımları evlerinin anahtarını veriyorlar bana. ‘İstediğin zaman evimize gel’ diyorlar. Ama ben evlatlarımda rahat edemiyorum. Kendi evimde rahat ediyorum. Ben onların ziyaretime gelmelerini bekliyorum. Torunlarımı bekliyorum. Hususi kanape yaptırdım pencereden dışarıya bakayım diye. Yollarını gözlüyorum gelecekler diye. Ne olur gelemiyorlarsa telefon edemezler mi? Herkesin başına gelmeyecek mi bu yaşlılık?”

Şimdi soruyorum bu anne haksız mı?

Sempozyum için yurt dışlarına kadar gidiyoruz. Tatil için Akdeniz'e, Ege'ye ve bilmem nereye kadar gidiyoruz. Ama burnumuzun dibinde gözü yaşlı annelerimizi ziyaret etmeyi ihmal ediyoruz.

Nereye koşuyoruz?

Bu telaş ne?

Bayatlamış bir laf var “Çok yoğunum” diye.

Senin “yoğunluğun” yerin dibine batsın.

Senden bir telefon bekliyor annen.

Bir telefon.

Tuşlara basmak çok mu zor?

Bir sürü saçma-sapan mesajlar çekiyorsun şuna-buna.

Çok mu zor, “Anne nasılsın? Bir ihtiyacın var mı?” demek?

Anne duasını almasını bilmiyorsan, neye yararsın sen?

Anneler beddua etmezler ve etmiyorlar ama onları üzmeye hakkımız var mı?

İş telefonlarında saatlerce konuşuyoruz müşterilerimizle.

Veya “muhabbet” ediyoruz arkadaşlarımızla telefonla dakikalarca.

Annemizi arasak ve birkaç cümle etsek ne olur?

Çocuklarımıza hatırlatsak ve desek ki, “baba annemizi arayalım, anne annemizi arayalım” desek ne olur yani?

Annelerimizi yalnız bırakmamak gerekir.

Her gün annelerimizin yanında torunlarından, kızlarından, oğullarından, gelinlerinden biri olmalı.

Burada bu vesileyle bir gerçeği itiraf edelim: Millet olarak bizim başımıza gelen “belalardan” biri darülacezelerdir. Batılılaşma ile aile bağlarımızı koparan bu kuruluşun adı günümüzde “huzurevi”dir”.

“Huzur evi” öyle mi?

Evlatları var fakat en muhtaç olduğu zamanda yanında değil ve “huzur evinde” huzurlu olacak öyle mi?

Böyle bir anlayışa yazıklar olsun.

Çok para kazanıyorsanız,

Anneniz sizin yolunuzu yaşlı gözlerle bekliorsa,

Ve o beklemeler beyhude ise,

Yuh olsun sizin ervahınıza.

Böyle batılılaşmaya lanet olsun.

Annemin bir duası vardır. Der ki, “Allah bizi, sizin arkanıza koymasın”.

Annem Latin alfabesini okumaz/okuyamaz. Bunun ayrı ve haklı sebepleri vardır. Bu husus ayrı bir makale konusudur.

Fakat annemin “okuması” vardır. Kur’an’ı “okur” ve her daim dua eder.

Her evlat gibi annemin duasına her zaman talibim.

Annemin “okuması” vardır. Mesela der ki, “kilit dost içindir”.

Evet, kilit dost içindir. Düşman yani hırsız kilidi kırarak evlere girer. Ama dost için kapı kilidi “içeri girme” anlamına gelir.

Her anne şefkat âbidesidir.

Diyarbakır’da HDP’nin kapısının önündeki anneler de öyledir.

Terörle mücadele verdiğimiz şehitlerimizin anneleri de öyledir.

Annelerimizi üzmemelim.

CEMAATLER DİYANETE BAĞLANAMAZ

FETÖ ve Adnan Oktar vakası üzerinden tarikat ve cemaatler tartışması devam ediyor. İlahiyatçıların büyük bir çoğunluğu İslam'da tarikatın olmadığını söylüyor. Ali Fuat Başgil hocanın dediği gibi ilahiyat fakülteleri (istisnaları her zaman tenzih ederiz) din tenkitçisi yetiştirir. Halbuki tenkitten önce ortaya bir hizmet koymak lazımdır. İmam-ı Azam'ı beğenmiyor, İmam-ı Gazali'ye "kafası karışık" diyor. Felsefe yaparak kendini tatmin ediyor. Toplumun dinî ihtiyaçlarına cevap vermek, ilmihal bilgilerini hatırlatmak, Kur'an-ı Kerim okumasını bilmeyenlere zaman ayırarak okutmak, onların tenezzül edip de yapacağı işler değil. Bunlara göre Kur'an-ı Kerim Türkçeye çevrilir vatandaşı onu okur ve hayatını tanzim eder. Tabii vatandaşı "çağdışı" ithamından kurtulabilirse.

Abdest namaz zaten "Emevi işi" oluyor bazılarının göre. Gördükleri eğitim sebebiyle akıllarına yatıyorsa dini kabul ediyorlar. Kur'an-ı Kerim'i akıllarına göre (hepsi müçtehit ya !?) ölçüp biçtikleri gibi hadis-i şerifleri de akıllarıyla tartarak değerlendiriyorlar.

Akıl, İslam'da çok önemlidir. Aklı olmayanın mükellefiyeti yoktur. Ama akli nerede kullanacağınızı bilmelisiniz. Hadis-i şerifin aklımıza uyup uymadığı değil, sevgili peygamberimiz tarafından irad buyurulup buyurulmadığı yönünde aklımızı kullanarak tahkik edilir.

Geçtiğimiz yıllarda bir mezuniyet merasiminde bir ilahiyat fakültesinde dekan bey konuşma yapıyor: "Yeni bir İslam anlayışı ortaya koyacağız", diyor. Dekan Beyin konuşma yaptığı İlahiyat Fakültesinde kızlı-erkekli öğrenciler müzik eşliğinde folklor icra ediyorlar. Mezuniyet merasimine gelen bir ebeveyn "İslam'ın neresinde bu !" diye feryat ediyor ama dinleyen kim.

İstanbul Müftüsü Kamil Yılmaz tarikat ve cemaatlerin diyanete bağlanması gerektiğini söylemiş. Cemaatlerin Diyanet teşkilatına bağlanması gerekçesi olarak fetö vakası gösteriliyor. Adnan Oktar faciası da bunun üzerine tuz-biber oldu.

Hükümete yakın bir yazar diyor ki, "FETÖ kontrol edilmediği için değil bizzat devlet tarafından desteklendiğinden dolayı bu hale geldi". Yazar çok isabetli bir teşhis yapmış. FETÖ denilen sapık teşekkülün kontrol edilip-edilmemesi ayrı bir bahis. Fakat devlet tarafından desteklendiği açık. Devlet tarafından desteklendiği açık olduğu halde bu menhus yapıyı devletten nemalanmasına sebebiyet veren

siyasilerle alakalı hiç bir muamelenin yapılmaması halen zihinlerde büyük bir soru işareti olarak devam ediyor. FETÖ'nün siyasi cenahına dokunmak için ne kadar zamana ihtiyaç var bilmiyoruz.

Adnan Oktar meselesine gelince; her cümlesinde “maşallah” kelimesini tekrarlaya tekrarlaya eskiden ve dekolte kıyafetlerle yıllarca milletin gözü önünde dansöz oynatan bu yapı hakkında diyanetin hangi açıklamasını gördük, bilen varsa haber versin.

Diyanet teşkilatı elbette devletimizin güzide bir kuruluşudur ama fetö hususunda toplumu ikaz edici hangi açıklaması oldu, ben şahsen duymadım ve bilmiyorum.

Bilen varsa bilgilenmek isterim.

15 Temmuz hain darbesinden sonra Nureddin Veren (eski F. Gülen mensubu) vasıtasıyla F. Gülen'in kasetlerini temin ederek tetkik ettiklerini söylüyor Diyanet Eski başkanlarından M. Görmez hoca.

Türkiye'de cemaatler Diyanet tarafından denetlenmelidir diyor İstanbul müftüsü.

Diyanet nasıl denetleyecek acaba?

Diyanet teşkilatı siyasi yapıya göre değişir. Kısaca yakın geçmişe bakalım Diyanetin. 1926 yılında Şapka iktisası kanunu çıktıktan sonra Diyanet teşkilatı vatandaşların camilerde şapka giymeleri hususunda tamimler yayınladı. Türkçe ezan hususunda tamimleri oldu.

Biraz daha beriye gelelim. 12 Eylül darbesi yapıldıktan sonra dönemin Diyanet işleri reisi Tayyar Altıkulaç Ehl-i sünnet kuruluşlarını darbeci Kenan Evren'e özel bir dosya ile şikayet etti. Bu ehl-i sünnet kuruluşların tek bir suçu vardı “Kur'an okutmak”. Müftüler ehl-i sünnet kuruluşlarına baskınlar yaptılar “Kur'an okutuyorsa şikâyet etmek için”. Nice müftüler biliriz baskın yaptıkları ehl-i sünnet kuruluşlarında suçüstü yaptıkları “Kur'an-ı Kerim ve ilmihal” kitaplarını çuvallarla jandarma ve polis karakollarına götürmüşlerdir.

Bu Diyanet mi cemaatleri denetleyecek?

Şu andaki Diyanet elbette 1980'lerdeki Diyanet değil. !930'lardaki Diyanet de değil. Ama Diyanet teşkilatı siyasi iktidarın kontrolündedir. Bu bakımdan cemaatler Diyanet teşkilatı tarafından kontrol edilemezler ve edilmemelidirler.

Öyleyse çözüm nedir?

Kanaat-i şahsiyeme göre cemaatler müstakil olmalıdırlar. Kanunen suç işliyorsa mahkemeler her halükarda müdahil olur ve olmaktadır. Bölücü olmamak kaydıyla cemaatler hür ve müstakil olmalıdırlar.

Kaldı ki, cemaatler (bir kısmı hariç) bildiğimiz kadarıyla ekonomik olarak devletten hiç bir katkı almıyorlar. Cemaatler millete bağlıdır. Milletimiz tarafından finans edilen cemaatler yine milletimiz tarafından takdir edilmektedirler.

Devletimizin yapması gereken şudur; kanunlara aykırı bir yapı içinde olmayan, milletimizin temel değerlerini genç dimağlara vermeye çalışan, devlet-millet ve bayrak sevgisini ilmek ilmek işleyen faydalı kuruluşlar güçlendirilmelidir. Buna Selçuklu ve Osmanlı modeli de denilebilir.

Ömer Halisdemir gibi zor zamanlarda vatanı için ölüme koşan ehl-i sünnet kuruluşlarını güçlendirmek devletin temel misyonu olmalıdır.

Devletten bir kuruş para istemeden devlet ve millet için gece- gündüz mesai yapan bu isimsiz kahramanları rencide etmemek lazımdır.

Sabah namazında mesaiye başlayan ve yatsı namazına kadar mesai yapan ve asgari ücretle çalışan Ehl-i sünnet kuruluşlarını küstürmemek lazım.

Devletten para istemiyor, personelini kendisi yetiştiriyor ve Ömer Halisdemir gibi vatan sevgisini dar zamanlarda ortaya koyuyor.

Niye bu kuruluşların üzerine gidiliyor?

Her yemekten sonra devlete dua eden, derse başlarken geçmişine dua ederek başlayan, esnaf ve sanayicinin ayağına kadar giderek karşılıksız (çay bile içmeyi reddeden) Kur'an-ı Kerim okutan, müesseselerinde bayrak için hususi kutularda özenle muhafaza eden, temiz olmayı "kirletmemek" olarak anlatan bu Ehl-i sünnet kuruluşlara millet sahip çıkıyor.

Devletimizin de sahip çıkacağına ümidimiz vardır.

Milletimizin bağrından çıkan, milletimize ve devletimize hizmet eden ehl-i sünnet kuruluşlarına sahip çıkmak her akl-ı selim insanın vazifesi olmalıdır.

FETÖ, Adnan Oktar ve benzerleri Ehl-i sünnet kuruluşlarının kıymetlerinin anlaşılmasına vesile olmalıdır.

Sonuç olarak cemaatlerin Diyanete bağlanması demek, devlet ve millet için cevval olan kuruluşların elinin ayağının "bağlanması" demektir.

Devletimizin görevi hür ve müstakil faaliyet gösteren kuruluşları destekleyerek güçlenmesini temin etmektir.

Kalpazanlar para basıyor diye paraların tedavülü yasaklanmıyor.

Son bir hatırlatma; dini hizmetler memur anlayışla yapılmaz. Bizdeki memur anlayışı 08.00-17.00 arasında caridir.

Sözünü ettiğimiz ehl-i sünnet kuruluşlarında mesai sadece sabah namazından başlayıp yatsı namazıyla son bulmaz. 24 saat daimi olarak hazır dırlar.

Devlet-millet bütünlüğüne katkı sağlayan, Osmanlı döneminde devletin misyonunun bir kısmını (emr-i bil mağruf nehy-i an' il münker) yerine getiren, devletten tek kuruş almadan kendi binalarını yapan, personelini yetiştiren ve ücretini ödeyen ve sosyal barışın temini hususunda katma değer sağlayan bu ehl-i sünnet kuruluşlarına engel olmamak en mühim vatan vazifesidir.

Not: Cemaat kavramıyla kast etmek istediğimiz Ehl-i sünnet kuruluşlardır. Azınlık cemaatlerine kimse dokunamaz zaten. Tanzimat'tan sonra azınlık cemaatleri “dokunulmaz” bir hüviyete büründürülmüştür. Cumhuriyet ile birlikte azınlık cemaatlerinin dokunulmazlıkları tahkim edilmiştir. 2010 yılında azınlık vakıflarına ait mülkler iade edilmiştir. Meraklısı için söyleyelim; azınlık cemaati demek, gayrimüslim cemaati demektir.

ÇEVRE TEMİZLİĞİ

Aliya İzzetbegoviç diyor ki, “*Yapılan zulüm hatırlanmazsa tekrarlanır*”. Esasen Slav ırkına mensup olmasına rağmen kendini “Türk” hisseden Boşnak dindaşlarımızın maruz kaldıkları bir kısım Sırpların zulmü çok “uygar” Avrupa'nın gözleri önünde irtikap edilmişti. Bizim politikacılar halâ “muasır medeniyet seviyesini aşmaktan” dem vurmaktadır. “Muasır medeniyet” denilen kavram da binlerce Boşnak dindaşımızın gözleri önünde katledilen Avrupalılar. Batılı bir kısım elitin mazlum insanlara bunca zulüm ve katliama rağmen inatla Avrupalılara “uygar” diyenlere ne demeli bilmem.

Çevreye kirletenler Batılılar.

Silah fabrikaları Batıda.

İŞİD'in fikir babası Batı.

Komünizm'in fikir babası Batı.

Sosyalizm'in imal edildiği mekân Batı.

1930'larda Batılı olmak için atmadığımız takla kalmadı. Tepeden tırnağa kendimizi Batıya benzettiğimiz yetmemiş gibi inanç dünyamızı da tıpatıp Batıya benzetmek istediler.

Her neyse maksadım, bizde bir kısım batı hayranı çevrenin tezatlarını gündeme getirmek değildi ama söz oraya kaydı.

En son yapılan 15 Temmuz darbe teşebbüsünden ...

Anlaşıldığı kadarıyla 15 Temmuz darbe teşebbüsü Amerika'nın desteğiyle fetö tarafından irtikap edildi.

Fetö tarafından bu darbe teşebbüsü irtikap edildiğine göre, tekrar böyle bir kabusun yaşanmaması için neler yapılmalıdır?

Neler yapılmalıdır sorusunun iki cevabı vardır; birincisi acilen yapılması gereken hususlar vardır. İkincisi kısa ve uzun vadede yapılması gereken hususlar vardır.

Acilen yapılması gereken husus, fetö ve benzeri terör örgütlerinin tekrar başımıza bela olmaması için neler yapılabilir hususunda çareler aramak.

SORULAR SORULAR

Bazı sorular vardır müthiş açıklayıcıdır. Mesela İslamiyet'e uzak insanlar niçin sürekli olarak "Türkçe" ibadeti gündeme getirirler? Hiç düşündünüz mü? Ayrı familyaya mensup olanlar laiklik prensibini bir iman umdesi gibi telakki ederler. 2016 yılında 15 Temmuz darbe teşebbüsüyle ilgili araştırma komisyonuna ifade veren genelkurmay eski başkanlarından bir paşamız "*Bu ülkede laiklik var. Cuma namazı eğitim saatine denk geldiğinden dolayı askerlerimiz namaz kılamıyorlar*", mealinde laflar söylemişti. Yani eğitimin saatini değiştirmek asla mümkün değildir ama namaz saatleri değişebilir bu paşamıza göre.

Türkçe ibadet ve meal meselesi üzerinde biraz daha durulması gerekiyor. Meal okumak Kur'an-ı Kerim okumak demek değildir denildiği zaman bir kısım çevreler "*Kur'an-ı Kerim'i anlamadan mı okuyalım yani?*" şeklinde çok sathi ve derinliği olmayan bir tavır ortaya koyuyorlar.

Meal meselesinde öncelikle bilinmesi gereken husus şudur: Biz Kur'an-ı Kerim'i gerçekten ve samimi olarak anlamak istiyor muyuz yoksa sosyalist ve komünistlerin dedikleri gibi "aydınlık" ve "barış"

laflarını mebzul şekilde ifade ederken sürekli olarak silahlı mücadele ile ortalığı kan gölü haline getirdikleri gibi, insanları Kur'an'dan uzaklaştırmak mı istiyorlar?

Bakınız, Kur'an-ı Kerim'in manasını anlamak isteyen zihniyet, İslam alfabesinin bilinmesini ön şart olarak değerlendirir. Siz, bir taraftan İslam alfabesini yasaklayacaksınız diğer taraftan Kur'an'ın anlaşılması için Türkçe meal üzerinde ısrarcı olacaksınız. Ayrıca bir de atalarımızın Kur'an-ı Kerim'den mülhem kelimeleri yasaklayarak.

Halbuki Yüksek Türkçeyi bilen bir kişi Kur'an-ı Kerim'i rahatça anlamaya çalışır. Yüksek Türkçe derken Osmanlıcaya kast ediyorum. Zira biz biliyoruz ki, Yüksek Türkçede kullanılan kelimelerin % 80'i Kur'an-ı Kerim'den mülhemdir. 1932 yılında Türkçe ezan ve Türkçe ibadet uygulaması başlatılırken koordineli olarak da diğer taraftan Kur'an-ı Kerim'den mülhem binlerce kelime yasaklanıyordu.

Başlığımız "Sorular istikamet tayin edicidir", temasıydı. Tekrar bu temaya dönersek bir soru daha soralım: El Cezire televizyonu programcılarında Dr. Faysal El Kasım şöyle bir soru paylaşmış sosyal medyada: "Niçin Guantanamo'da hiç Şii yok?". Bu soru Amerika'nın İslam dünyası üzerindeki hesapları bakımından zihin açıcıdır. Son zamanlarda ehl-i sünnet camiası üzerine yapılan örtülü saldırılar bakımından da bu sorunun büyük resimde yerli yerine oturduğu görülür. Ülkemizde bir kısım çevrelerin bilmeyerek teşne oldukları bir kısımlarının da rüzgara kapılarak sürüklendikleri gayya kuyusu, ehl-i sünnet kalesini yıkmaktır. Selçuklu-Osmanlı ve Türkiye Türklüğü ehli-sünnetin kalesidir. Bu kale içerden ihanetlerle yıkılmak istenmektedir. Dışardaki ihanetlere karşı mukavemet göstermek mümkündür ve netice alınır. Fakat dahildeki sapmalar ve kayıtsızlık ehl-i sünnet anlayışının tarih boyunca kılıcı ve kalkanı olan Müslüman Türk milletinin en büyük imtihanıdır.

El Cezire televizyonunun değerli programcısı Dr. Faysal El Kasım'ın "Niçin Guantanamo'da hiç Şii yok?" sorusu bizi uyandırmalıdır. Şu veya bu sebeple ehl-i sünnet kuruluşlarının yıpratılmasına asla müsaade edilmemelidir. Toplumun direnç noktaları olan dil ve tarih ne kadar mühimse ehl-i sünnet anlayışı o kadar hatta ondan daha önemlidir. Zira dil ile inancımızı öğrenecek yola gireriz. Ehl-i sünnet itikadıyla dilimizi ve tarihimizi optimal manada zihni yapımıza entegre ederiz.

SREPRENİTSA

1993-95 arasında Boşnak Müslümanlar, “medeni” Batının gözleri önünde Sırlar tarafından katliama tabi tutulmuştur. Bu katliam iki gün içinde yapılmıştır.

Buradaki katliamda Sırp caniler, soykırım delillerini yok etmek için, Müslüman Boşnakların cesetlerini kepçelerle ve bıçaklarla parçalamışlardı.

Bir başka vahşet ise Sırp canilerin Müslüman cesetlerini parçaladıktan sonra üstlerine kezzap suyu ve kireç dökmeleriydi.

Daha korkuncu, daha sonra bu cesetleri ortaya çıkaracak olanlara engel olmak için, cesetlerin arasına el bombası ve mayın yerleştirmeleriydi.

Katledilen Müslüman Boşnakların elleri dikenli tellerle arkaya bağlanmıştı.

İŞİN DAHA KORKUNCU 2007 YILININ TEMMUZ AYINDA SIRP GENÇLERİ ÜZERİNDE YAPILAN BİR ANKET ÇALIŞMASINDA, SIRP GENÇLERİNİN AYNI İNTİKAM DUYGULARININ DEVAM ETTİĞİNİN GÖRÜLMESİDİR.

Şimdi bizim ne yapmamız gerekir?

Sırların yaptığı gibi bizim de intikam duygularımızı alevlendirmek mi?

Elbette hayır.

Öyleyse yapılması gereken nedir?

Dostumuzu ve bize düşmanlık besleyenleri tanımak, yapılması gereken ilk iş budur.

Dikkat ederseniz "düşmanımız" demedim. "Bize düşmanlık besleyenler" dedim.

Biz millet olarak kimseye düşman değiliz. Ama bize dost olmayanlarla nasıl dost olunur? Bunu bilen varsa söylesin.

İkincisi kendimizi tanımak.

2018 yılına geldik. Halâ Milli Eğitim müfredatını milletimizin temel değerlerine göre tanzim edemedik.

Yeni bakanlar tayin edildi birkaç gün önce.

Yeni bir sisteme geçtik. Kabul etmek gerekir ki, başkanlık sistemi esasen Türk milletinin bünyesine en uygun olandır. Bunu kabul ediyoruz ama Milli Eğitim Bakanı olan bir akademisyenin twetindeki şu ifadelerin izahı nedir?

“Mesele uzaysa, enerjyse, tıpsa bilgi geleceğe yönelik ele alınıyor. Mesele dinse, bilgi hep geçmişe dönük konuşuluyor maalesef. Oysa bilgi canlıdır. An’da yaşar. Can’ı olmayan sadece geçmişe dönük olan bilgi çürür, çürütür, atalar dini olur”.

Sayın milli eğitim bakanı henüz çiçeği burnundadır. İcraatlarını bilmiyoruz. Ama insanların mazisi istikbali hususunda fikir verir.

Şimdi sormak lazım değil mi sayın bakanımıza: “Din niçin geçmişe yönelik olsun?”.

Sayın bakanımız sevgili peygamberimizin “İki günü eşit olan aldanmış” sözünü hiç duymadı mı?

“Hiç bilenle bilmeyen bir olur mu?” ayetini hiçbir yerde okumadı mı?

Eğitim Fakültelerimizde yıllardan beri nesillerimizi şekillendiren bir akademisyen olan sayın bakanımızın “Mesele dinse geçmişe yönelik konuşuluyor maalesef” ifadesini teessürle karşılıyoruz. Kendisine teessüf ediyoruz.

Sözü şuraya getirmek istiyorum: Sreprenitsa meselesinde öncelikle kendimizi tanımamız gerekiyor.

Kendimizi mekteplerimizde tanımayacağız da nerede tanıyacağız?

Bizim değerlerimizi bize, Milli Eğitim kuruluşlarımızın en tepesindeki yetkililer vermeyecek de kim verecek?

1930’ların zihni yapısıyla Milli Eğitim camiasını şekillendirmek mümkün değildir. Ama Sayın Milli Eğitim bakanımızın yukarıdaki tweti, bize 1930’lu yılları hatırlatıyor.

Sreprenitsa bize, öz değerlerimizi hatırlamak hususunda örnek olmalıdır.

Sayın Bakanın dediği gibi İslam dini geçmişe yönelik değildir. Sevgili peygamberimizin tavsiyeleri hayatın bütününe içine alır.

İslam dini en son ve hak dindir. Hristiyanlık veya daha başka beşeri inançlarla karıştırılmamalıdır.

MUKADDES VAZİFE

Türk milletinin varlık sebebi imanıdır. Çanakkale’de Mehmetçiğin imanı sayesinde müstevililere geçit verilmedi.

15 Temmuz hain darbe teşebbüsü süs havuzunda kurşun yağmuru altında abdest alan ve şehit olmayı göze almış insanımız sayesinde bertaraf edilmiştir.

Ehl-i sünnet kuruluşlarına sahip çıkalım. Unvan, para ve mevki değil insanımızın sahih imanını ülkemizin teminatıdır. Muhtaç olduğumuz en büyük kudret imanımız sayesinde.

Fetö’nün istismar ettiği inancımızı en temiz ve en sahih şekliyle yaşamak mecburiyetindeyiz.

Tarih boyunca Türk milletinin tesis ettiği devlet anlayışında ehl-i sünnet anlayışı esastır. Yani Türk-İslam devlet anlayışında insanların inanması veya inanmaması kendi hür iradelerine bağlıdır.

Önemle hatırlamak gerekir ki, ülkemizi 15 Temmuz darbe teşebbüsüne getiren şartların başında ehl-i sünnet kuruluşlarının ihmali vardır.

Unutmamak gerekir ki, devlet en tepededir ve kontrol mekanizmasıdır. Devlet kucaklayıcı ve murakabe edicidir. Toplumun keyfiyetini artırıcı temel unsurların başında teşkilatlanmış millet gelir. Tarih boyunca gördüğümüz ve son Türk-İslam devleti olan Osmanlı’nın Tanzimat’a kadar olan devresinde müşahade edilen sistemde: devletin üç temel fonksiyonu vardır: Bunlardan biri dış güvenlik, ikincisi içi güvenlik, üçüncüsü adalettir.

Osmanlı’nın orijinal devlet yapısında bu üç fonksiyon kamil manada yerine getirilmeye çalışılmıştır. Diğer hususlarda toplumun bütün ihtiyaçlarını, maariften belediye hizmetlerine kadar millet organize etmiştir. Devlet tüccarlık yapmamıştır.

Osmanlı’nın son dönemlerinde orijinal sistem bozulmaya başlayınca devlet hantallaşmış ve ticaret dahil her hususta faaliyet göstermeye başlamıştı.

Tarih boyunca devlet-millet bütünlüğünün temelinde müşterek mazi ve müşterek istikbal prensipleri vardır. Milleti teşkil eden fertlerin inanç tercihi muhayyerdir. Herkes farklı siyasi veya dinî tercihlerde bulunabilir. Laiklikten söz etmiyorum. Bu prensip Jöntürk-İttihatçı ve İttihatçı artıklarının Avrupa’dan ithal ettikleri bir yapıdır. Laiklik yokken de Türk-İslam devletinde inanç teminatı vardı.

Tarih boyunca ve günümüzde bir hususta asla müsamaha gösterilmez. O da bölücülüktür.

Tarih boyunca Türk milleti İslam ile şereflendikten sonra daima Ehl-i sünnet anlayışının hem kalkanı hem de kılıcı olmuştur.

Son Türk yurdu olan Anadolu’da varlığımızı devam ettirebilmek için Ehl-i sünnet anlayışımızı daima diri tutmak mecburiyetindeyiz. Ehl-i sünnet kuruluşlarını desteklemek ve gözümüz gibi ihtimam göstermek durumundayız. Başka inançlar ve kabuller de elbette olacaktır ve olabilir.

Siyasi, iktisadî veya başka bir mülâhaza ile ÷lkemizin ve devletimizin şah damarını teşkil eden Ehl-i sünnet kuruluşları yıpratılmamalıdır.

Makam ve mevkiler gelir –geçer. Ama biz millet olarak bu coğrafyada varlığımızı devam ettirmek durumundayız.

Sultan Alparslan’ın milletimize tevdi ettiği “Biz temiz bir milletiz. Çünkü Ehl-i sünnetiz” anlayışı, Türk milletinin en mukaddes emanetidir.

Atamız Sultan Alparslan’ın bize olan bu emanetine sahip çıkmak en mukaddes vazifemizdir.

“TARAFSIZLIK”

“Tarafsızlık” lafı bir kısım ilahiyatçılarda biraz tuhaf şekilde tefsir ediliyor. Öyle ilahiyatçılar var ki, sevgili peygamberimize salat-ü selam getirmemeyi “tarafsızlık” olarak anlıyor. Bir kısımları ise salat-ü selam getirmeyi “yağcılık” addediyor. Üzülerek ifade edelim ki, sevgili peygamberimize salat-ü selam getirmeyi “yağcılık” sayan ilahiyatçıların günümüzde devletin mühim kademelerinde etkili olduğu şayiası yaygındır.

Diyanet teşkilatı devletimizin bir kuruluşudur. Bu yönüyle güvenilmesi gereken bir kuruluştur. Ama gerçekten Diyanet, Türk milletinin itimadına cevap verebiliyor mu?

Bendeniz şahsen Diyanet teşkilatının Müslüman Türk milletinin güvenine layık olmaya çalıştığını göremiyorum. Görmek istiyorum ama göremiyorum.

Maalesef durum aynen böyledir.

Gerçi namaz vakitleri için geçerlidir ama Ramazan ayı münasebetiyle temkin vakti yine gündeme geldi. Diyanet temkinsiz vakitte ısrar etti ve etmeye devam ediyor. 1983’e kadar temkin vaktini kullanan Diyanet, ne oldu ki, bu tarihte bir anda temkin vaktini kullanmaktan vazgeçti? Bu husus müstakil bir yazıyı gerektirdiğinden bu yazımda bundan bahsetmeyeceğim.

Dedik ki, Diyanet teşkilatı devletimizin bir teşekkülü olduğundan ona güvenmek istiyoruz.

Şimdi bakalım nasıl güveneceğiz?

Diyanet teşkilatının bünyesinde olan Türkiye Diyanet Vakfı tarafından yayınlanan Diyanet Ansiklopedisi var.

Bütün camilerimizde bu ansiklopedi var. Camiye gidenler görürler.

Bu ansiklopedide “Deylem” maddesinde şu ifadeler yer alıyor;

“Hasan el-Uruş’un çabaları ile Müslüman olan ve Şiiliği benimseyen Deylemliler, Abbasi Halifeliği dahil Müslüman devletlerin ordularında büyük ölçüde yer aldılar. İslam dünyasının en adil hükümdarından biri olarak tanınan Hasan el-Uruş 917’de ölünce yerine Hasan b. Kasım ed-Dâi geçti.... Deylemlilerin kurdukları en güçlü hanedan Büveyhilerdir. Büveyhiler 945’de Bağdat’ı zapt ederek halifelerin dünyevi hâkimiyetine son verdiler. Ancak bir türlü yağmacılıktan kurtulamadıkları gibi Abbasi Halifeliğini de tamamıyla ortadan kaldıramadılar. Deylemlilere en büyük darbeyi Selçuklular vurdu. Tuğrul Bey Deylemlilerin Irak, Fars ve Huzistan’daki kollarına son verdi (1055)”.

Verilen bilgide Deylemlilerin Şiiliği benimsediği ifade edildikten sonra Şiiliği benimseyen Deylem hükümdarı Hasan el -Utruş'u "İslam dünyasının en adil hükümdarlarından biri olarak tanındığını" söylüyor.

Bir lise talebesi olsanız veya İmam Hatip Lisesi öğrencisi olsanız bir Şii hükümdarını "İslam dünyasının en adil hükümdarlarından biri olarak tanımış olmaz mısınız?

Ehl-i sünnet hassasiyetiniz yoksa hiç problem yok.

Mezhebimiz çok geniş olabilir. Ama bir farkla; övgüler düzdüğünüz Şia'nın sizin hakkınızda mezhebi o kadar geniş değil. Onlar sizi daimi ve ebedi düşman beller siz ise "İlman İslam" adına veya "Dinlerarası diyalog" adına ya da "Çıplak Kur'an" olarak ifade edilen "Peygambersiz İslam" adına herkese ve her inanışa "hoşgörü" ile bakabilirsiniz. Tabii Ehl-i sünnet hariç .

Mesela Diyanet Ansiklopedisinde Deylem hükümdarı için "Şia tarafından en adil hükümdarlardan biri olarak tanınan", deseydi mesele yoktu. Ama öyle demiyor. "İslam dünyasının en adil hükümdarlarından biri", diyor.

Daha tuhaf bir tespit var. Deniliyor ki, "Büveyhiler 945'de Bağdat'ı zapt ederek halifelerin dünyevi hâkimiyetine son verdiler".

Lafa bak lafa...

Halifelerin dünyevi hâkimiyetine son vermiş".

Bu cümleden "laiklik" iması mı anlayacağız?

Ne demekmiş, "dünyevi hâkimiyet"? İslam anlayışında dünya-ahiret ayırımı mı var? Dünya ahiretin tarlası değil mi?

Dünyasız ahiret olur mu? İnsan bir bütün değil mi? İnsanın maddi tarafı olduğu gibi manevi tarafı yok mu? Hristiyanlıkla İslam'ı karıştırmak değil midir bu?

Üstelik bu kuruluş Diyanet Teşkilatı !

Bu cümleden merak ettiğim husus şudur; "Büveyhiler (Şia), Ehl-i sünnet hilafetinin dünyevi hâkimiyetine son verdi" cümlesiyle 1922 yılında kabul edilen hilafet ile saltanatın tefrik edilmesine bir selam çakma mı var? Yoksa Türk milletinin İslam ile şereflendikten sonra daima musallat olan Şia'ya bir "güzelleme" iması mı var?

Hangisi olursa olsun her iki ihtimal de Türk milletinin Diyanete güvenmesini engelleyen bir durumu ortaya koymaktadır.

Bu güven buhranı kaldırılmalıdır. Türk milletinin bir ferdi olarak Diyanete güvenmek istiyoruz.

Bir cümle daha var ki, dehşetengiz. Büveyhiler'in Bağdat'ı işgalinden (ansiklopedide zapt etmek diyor) sonra kullanılan cümle aynen şöyle: "Abbasi Halifeliğini de tamamıyla ortadan kaldıramadılar".

Cümleyi tekrar okuyalım: Büveyhiler Abbasi Halifeliğini tamamıyla ortadan kaldıramadılar".

"Tamamıyla ortadan kaldıramadılar" diyor. Yani "Abbasi halifeliği" ortadan kalkmalıydı !.

Anlaşıldığı kadarıyla yazarın itirazı Abbasi Halifeliğine...

Şia'nın dünyevi hâkimiyetine son verdiği Abbasi Halifeliği “tamamıyla” ortadan kalkarsa ehl-i sünnet İslam'ı da yok olacaktır.

Ehl-i sünnet İslam'ı nedir? Sevgili peygamberimiz ve O'nun yıldız sahabelerinin anlayışında olan İslam'dır.

Şimdi söyleyin bakalım; Diyanet'in neşrettiği İslam Ansiklopedisine ne kadar güveneceğiz?

Öyleyse yapılması gereken nedir?

Diyanet ansiklopedisi ciddi bir emek mahsulüdür. Tamam, fakat dikkatli okunmalıdır. Bu gerçeği milyonlarca liseli hangi öğrencimize anlatabileceğiz bilemiyorum.

Esasen bu ve benzeri problem, sadece Diyanet Ansiklopedisi'ne mahsus değildir. Ülkemizde veya dünyada müracaat kaynağı olarak görülen bütün eserlerde böyle bir risk vardır ve bu kaçınılmazdır.

Çözüm, iman ettiğimiz hususların sahih bir şekilde öğretilmesi ve yaşatılmasıdır.

BİZ BUNA EHL-İ SÜNNET ANLAYIŞI DİYORUZ.

İMAM VE HATİP MEKTEPLERİ

1924 yılında çıkarılan Tevhid-i Tedrisat Kanunu'ndan sonra “din adamı” yetiştirilmek üzere “İmam Hatip Mektepleri” açılmasına karar verildi. Ancak kapatılan yüzlerce medresenin yerine sadece 29 yerde İmam Hatip mektebi açıldı. Açılan İmam-Hatip Mekteplerinden biri İstanbul'da idi. Bu okulların açıldığı tarihte İlahiyat Fakültesi de açılmıştı. O dönemin canlı şahitlerinden biri olan ve aynı zamanda İstanbul'daki İmam-Hatip Mektebinde muallim olarak görev yapan Tahirü'l-Mevlevi bu okulların açılmasındaki maksadın İslam'ın öğretilmesi ve yaşanması olmadığını hatıralarında anlatmaktadır.

Tahirü'l-Mevlevi'nin “İstiklal Mahkemesi Hatıraları” isimli hatıralarında ifade ettiğine göre; “din adamı” yetiştirecek olan ve yeni açılmış olan İlahiyat Fakültesi'ne liseden talebe alınacaktı. Lise talebesinin İlahiyat Fakültesini tercih etmesi, o günkü iklimde pek mümkün görünmüyordu. Lise talebesi İlahiyat Fakültesini tercih etse bile alt yapısı yoktu. Bu durumda İmam Hatip mektebinden İlahiyat Fakültesine talebe gelmesi en uygun olanıydı. Fakat İmam-Hatip mekteplerinin müfredatı buna uygun değildi. Bu okulların İlahiyat Fakültesine kaynak olabilmesi için iki-üç sınıf ilave edilerek lise seviyesine çıkarılması gerekiyordu. Bu hususu ihtiva eden bir teklifi, içinde Tahirü'l-Mevlevi'nin de bulunduğu bir grup öğretmen okul müdürlüğüne bir istida (dilekçe) ile takdim etti. Vaki teklif sırasıyla İstanbul vilayeti Maarif Müdürlüğüne oradan da Maarif Vekâletine (Milli Eğitim Bakanlığı) intikal etti. Teklif kabul görmüş olacak ki, dönemin Maarif Vekili “İmam Hatip mekteplerini İlahiyat Fakültesine mahreç (kaynak) yapacağım” şeklinde beyanatı gazetelere intikal etti. Maarif Vekili değişti. Hamdullah Suphi Tanrıöver vekâlete getirildi. Yeni Bakan İlahiyat Fakültesine emir vererek; İmam Hatip mekteplerine ilave edilecek sınıflar ve okutulacak derslerin tespitini istedi. Teklif veren öğretmenlerin hepsi sevinç içindeydi.

Aradan bir sene geçti. Bakanlık İstanbul İmam Hatip mektebinden, öğretmenlerin göndermiş olduğu dilekçenin suretini istedi. Okul müdürlüğü istenilen sureti hazırladı, mühürledi ve imzalayarak öğretmenler odasına, öğretmenlerin imzalaması için bırakıldı. İçinde Tahirü'l-Mevlevi'nin de bulunduğu öğretmenler metne bakmaksızın, okul müdürlüğünün tanzim ettiği sureti imzaladılar. Fakat sonradan anlaşıldı ki, okul müdürlüğündeki kâtip, çıkardığı suret, üzerinde tashihat yapılarak son şekli verilmiş (beyaz) olanı değil müsvedde olanın suretini çıkararak okul müdürüne imzalatmış.

Müdür de farkına varmaksızın mühürleyip imzalamış, öğretmenler de ona itimat ederek dilekçeyi imzalamışlar.

7 Ekim 1925 günü Tahirü'l-Mevlevi kendisinin öğretmenlikten azledildiğini öğrendi. Kendisiyle beraber imzası olan 16 muallim de azledilmişti. Tahirü'l-Mevlevi okula giderek bu azil sebebini sordu. Tahirü'l-Mevlevi'nin eline İstanbul Maarif Müdürü Nail Rüştü Bey'in yazısını tutuşturdular. İstanbul İmam-Hatip eski Mektebi müdürü Hilmi Efendi'ye hitaben şöyle deniyordu: "Tevhid-i Tedrisat Kanununu ilga-yı medarise matuf (medreselerin kaldırılmasına yönelik) bir darbe-i zalimane telakki etmiş ve buna dair takdim eylediğiniz mazbatayı müzeyyifane (aşağılayıcı) bir lisanla yazmış olduğundan siz muallimlerden filan..... filanlar ki ceman 16 kişi vazifenizden azledildiğiniz cihetle hemen mektebi terk etmeniz Vekalet-i Celileden telakki edilen emir iktizasıdır".

Mesele anlaşılıyor değil mi?

"Din adamı" yetiştirilecek ümidiyle biraz da safça İlahiyat Fakültesine hazırlık olsun için İmam Hatiplerin lise seviyesine çıkarılması ve buna uygun olarak müfredat değişikliği teklifi Milli Eğitim Bakanlığınca nasıl karşılanıyor?

Sizce 1925 yılında İmam Hatip Mekteplerinin açılması "iyi niyetli" olarak görülebilir mi?

İyi niyetli öğretmenlerin "kovulduğu" İmam Hatip Mektepleri "öğrencisizlikten" dolayı ilerleyen yıllarda kapanacaktır. Nitekim 1932'de İmam Hatip okulları tamamen kapatılmıştır.

1949'da serbest seçimler sebebiyle halktan gelen tazyik üzerine "İmam Hatip Kursları" şeklinde açıldı. 1950'de iktidara gelen Demokrat Parti halkın bu talebine direnemeyerek bahse konu "İmam Hatip Kurslarını" bir sene sonra okula çevirdi. Burada altını çizerek ifade edelim ki, DP tarafından halkın baskısıyla "mektebe" çevrilen İmam Hatip Mekteplerinin müfredatı ve kuruluş maksadı bakımından 1925 yılındaki yaklaşımdan hiçbir farkı yoktu. Nitekim 1951'de DP tarafından sırf oy endişesiyle açılan İmam Hatip okullarında Kur'an-ı Kerim Latin harfleriyle okutuluyordu. Çok daha sonraları Kur'an-ı Kerim aslî harflerle okutulmaya başlandı fakat Kur'an-ı Kerim'e hürmet hususu realize edilemedi. Dahası bu okulların çoğunluğunda itikadi hususlarda milletimizin benimsediği Ehl-i sünnet anlayışı pek zemin bulamadı.

1924'de "açılıyor gibi yapılan", 1932 kapatılan ve tekrar 1951'de serbest seçimlerin rüzgarıyla halkın taleplerine direnilemeyerek tekrar açılmak zorunda kalınan İmam Hatip Mektepleri, ilk kurulduğu dönemde (1924) ve ikinci dönemindeki (1951) maksadını, halkımızın tertemiz duygularla bu okullara gösterdiği teveccüh sebebiyle tam olarak tatbik edemese de, milletimizin beklentilerine cevap verememiştir. Nitekim son on yıldır (2020 yılı itibariyle) İmam Hatip okullarında deizmin zemin bulması, Kur'an-ı Kerim'e gereken hürmetin gösterilmemesi, mezhepler konusunda kayıtsız kalınması, namaz kılma oranının yüzde 20'lere kadar bile çıkmaması gibi sonuçlar bu tespitemizi teyit etmektedir.

ZEYTİN DALI

12 Şubat 2018 günü akşam haberlerinden öğrendiğimize göre Ankara'da ABD konsoloslğunun önündeki caddenin adı değiştiriliyormuş. Caddenin adı Nevzat Tandoğan'dı. Tandoğan tek partili dönem Ankara'sının "kudretli" emniyet müdürüydü. .

ABD konsoloslğunun olduğu cadde ismi olan Nevzat Tandoğan'ın değiştirilmesi son derece isabet olmuştur. Tandoğan'ın Türk milletinin temel değerleriyle barışık olmayan pek çok uygulamaları olduğu muhakkaktır. Nevzat Tandoğan, 1944 yılında Müslüman Türk gençliğine şöyle sesleniyordu:

"Ulan öküz Anadolulu !

Sizin milliyetçilikle, komünizmle ne işiniz var?

Sizin iki vazifeniz var:

1.Çiftçilik yapmak

2.Biz çağırdığımız zaman askere gelmek".

ABD konsoloslğunun olduğu yerdeki sokağın adını taşıyan Nevzat Tandoğan Müslüman Türk gençliğini böyle tahkir ediyordu.

Gördün mü ey Anadolulu Müslüman Türk !

Dünkü haber bültenlerinden öğrendiğimize göre Tandoğan isminin değiştirilmesiyle birlikte ikinci bir muhteşem işlem yapılmış.

Nevzat Tandoğan yerine "Zeytin Dalı" adı verilmiş o sokağa...

Bu tercih var ya bu tercih;

Hem Amerika'ya muazzam bir göndermedir, hem de Türk milletinin temel değerleriyle harp halinde olanlara zamanı gelince milletimizin Osmanlı tokatıdır.

Şimdi dikkat ediniz lütfen.

O sokak adının değiştirilmesine köpürenlere bakınız. Bunların müşterek paydasını ifade edeyim size:

1.Zeytin Dalı harekâtına bunların hepsi karşıdır.

2.Bunlar ezanın Türkçe olmasını arzu ederler. Bir kısmı alenen söyler fırsat buldukça.

3.Sandıktan ümitleri kalmadığından son çareleri sokak gürültüsü (gezi patırtısı gibi) veya darbe beklentisidir.

Şimdilik bu kadarını zikredelim.

Türkiye iyi şeyler oluyor. Önümüzdeki günler, aylar ve yıllarda güzel şeyler olacağının müjdecisidir bunlar.

O cadde adını değiştirme fikrini gündeme getirenlerin, bu fikri kabul edilip tatbik eden yetkilileri tebrik ediyoruz.

Daha başka değiştirilmesi gereken isimler var sırada.

Elbette onlara da sıra gelecektir.

Cenab-ı Hak Afrin’de meşru müdafaa yapan Mehmetlerimize güç ve kuvvet versin.

BİR TÜRK’ÜM

Ben bir Türk’ün dinim ulvî, nesebim Hz. Adem’den dir.

Atam Yavuz’un bize emanet ettiği Hâdimül Haremeyn şuurunda olan bir Türk’üm.

Sevgili peygamberimizi temsil makamını Osmanoğulları’na tevdi eden Yavuz’a layık olmaya çalışan bir Türk’üm.

Ben bir Türk’üm:

“Kanımız aksa da zafer İslam’ın” diyen bir Türk’üm.

Ben bir Türk’üm:

Dünyada Kur’an’a hizmet edenlere arz-ı hürmet eden bir Türk’üm.

Bin yıldan fazla bir zamandır Ehl-i sünneti müdafaa eden bir ecdada layık olmaya çalışan bir Türk’üm.

Kabe-i muazzamaya yüz sürmeyi şeref addeden bir Türk’üm.

Ben bir Türk’üm:

Dünyanın dört bir tarafında ihlasla Kur’an hizmetiyle şereflenmeyi idealize bir Türk’üm.

Beytullah’ın etrafında ayakları çatlayarak tavaf eden o mübarek Müslümanlarla aynı hisleri paylaşan bir Türk’üm.

Ben bir Türk’üm:

Afganistan'dan gelmiş, çıplak ayakları kan ve revan içinde olan Müslüman kardeşimi görünce, kendimi mesul hisseden bir Türk'üm.

Ben bir Türk'üm;

Sevgili Peygamberimizin aziz makamı olan Hilafeti muhafaza edememenin derin acısını tâ yüreğinde hisseden bir Türk'üm.

“Kâbe Arab'ın olsun” diyen değil, “Kabe bizimdir, hepimizin” diyen bir Türk'üm.

Tanzimat'tan beri Kabe'den uzaklaştırılmanın hicranını yaşayan bir Türk'üm.

Kıblemizi Kâbe'den Batı'ya çeviren, bizi efendilikten köleliğe mahkûm eden zihniyete husumet-i bîaman olan bir Türk'üm.

Beytullah'ın etrafında “Türk” denilince gözleri ışıltılı olan İslam dünyasına mensup olmakla şeref duyan bir Türk'üm.

Mekke-i Mükeremede oğlunun adını “Türkî” koyan sevgili peygamberimizin şerefli hemşehrilerini gönülden seven bir Türk'üm.

Medine-i tahire'de duvarlara “Türkî” şeklinde yazılar yazarak, milletimizin asli hüviyetine kavuşmasının işaretlerini veren medenî insanları seven bir Türk'üm.

Ben bir Türk'üm, dinim ülvîdir.

Atam Sevgili peygamberimizin medhine mazhar olmuş olan Fatih'in torunu olan bir Türk'üm.

Tanzimat'ı ilan ederek meş'um bir devrin başlamasına sebep olsa da Kabe-i muazzamanın üzerindeki Altınoğlu som altından yaparak hürmetlerini arz eden Sultan Abdülmecid'i seven bir Türk'üm.

Ben bir Türk'üm:

Beytullah'ın irtifasına hürmeten bina inşa etmeyen Osmanlı atasını hasretle yad eden bir Türk'üm.

Kabe-i Maazzama'ya “tepeden” bakan Zemzem Tower'ı inşa eden Suudî yönetimine sitem etmek istesem de, iki cihan serveri peygamberimizin hatırına susmayı ve yutkunmayı tercih eden bir Türk'üm.

İslam'dır, elbette en büyük ülkü;

Neyleyeyim “Allahü Ekber” demeyen Türk'ü.

TÜRK OLMAK

Fatih Sultan Mehmed Türk'tür. İnsanların hangi ırka ait olduğu hususu hasbel kaderdir. Yani Cenab-ı Hakk'ın takdiriyledir. Kişiler dünyaya gelirken ebeveyn tercihinde bulunamaz. Meselenin özü İslam'a hizmettir.

Ecdadımız son bin yıl içinde İslam'a samimi olarak hizmet etmişlerdir.

Türk demek Müslüman demektir. Türk olup da Müslüman olmayan var mı? Elbette var. Bunlar istisnadır.

İstisnalar kaideyi güçlendirir.

Türk ile Kürtün veya başka bir ırkın ortak paydası Müslüman olmaktır. İslam şemsiyesi altındaki oluşumdan söz ediyorum.

İdris-i Bitlisi Kürt idi. Fakat o mübarek zat Yavuz Sultan Selim'e pazara kadar değil mezara kadar de değil ebediyete kadar dosttu.

ECDADIMIZDAN SIKÇA BAHSETMEKLİĞİM SEBEBİ, İSLAM'A HİZMET ETMESİDİR. VE BU HUSUSTA SAMİMİ OLMALARIDIR.

SON BİN YILDA İSLAM'A BÜTÜN SAMİMİYETİYLE HİZMET ETMİŞ OLAN ECDADIMIZ OLDUĞUNDAN GÜNÜMÜZDE BUNA EN LAYIK OLANIN DA İSTANBUL MERKEZLİ TÜRKLÜK OLDUĞUNU KANAATİNDEYİM.

Ben bir Türk olarak İslam'a hizmet eden ve etmek isteyen herkese medyun-ı şükran olurum.

Ama ehl-i sünnet olacak.

Sevgili peygamberimizi kabul hususunda lekesiz olacak.

Derviş elbisesi giymiş avcı olmayacak.

Ya olduğu gibi görünecek veya görüldüğü gibi olacak.

“KAYBETMEK”

Merhum Akif Emre ile alakalı yazılara ve değerlendirmelere bakıyorum. Kendisini tanımıyorum ama tanıyanların şahitliğine göre milletimizin öz değerlerini taşıdığı anlaşılabilir bir şahsiyet olduğu besbelli.

Yadırgadığımız bir husus var; “kaybettik”, deniliyor.

Mesela merhum Akif Emre için de öyle söyleniyor.

Ebedî âleme inanan bir kişinin “kaybetmek” mefhumunu nasıl telaffuz ettiğini anlamakta güçlük çekiyorum.

Bir Müslüman “ariflerin” kaybolmayacağını nasıl bilmez. “Ariflerin” sadece gafillerin gözü önünde olmayacağını nasıl idrak etmez?

Bazen anlamakta güçlük çekiyorum bazılarını.

Konya’da biraz daha yaygın fakat bütün âlem-i İslam’da da öyledir; bir kişinin dar-ı bekaya gitmesine “ölüm” denilmez. “Hakka yürüdü” denir. Yahud “Vefat etti” denir. Hz. Mevlanâ’nın “Şeb-i Arus” (düğün gecesi) dediği gibi.

“Kaybettik” diyorlar.

İnsan vefat edince niye “kaybolsun ki?”

Bu dünyadan başka bir dünya bilmeyenler için “kaybetmek” olabilir.

Ama bir Müslüman için ve hele hele “arif” olan bir Müslüman için “kaybolmak” telakkisi anlaşılır gibi değildir.

“Erken” veya “geç” diye bir vefat da olamaz. Takdir-i ilahi neyse odur. Ecel bir saniye ileriye gitmediği gibi bir saniye de geri kalmaz. Bizim itikadımız böyledir.

Vefatlar asla bir “kayıp” değildir. Olsa olsa bir “ileri gidiştir”. “Geride” kalanlara kalıcı mesajlar bırakan bir “ileri gidiş”...

“İleri gidenler” daima “geridekilere” mesaj bırakırlar.

Bu mesajı almayı bilenlere çok şey anlatır “ileri gidenler”.

Ama görene, köre ne?

Cenab-ı Hak hepimizi, son nefesimize kadar iman-ı kâminden ayırmasın. Son nefes dâhil olmak üzere.

“SOL”

Duasıyla bütün mâniaları aştığıma inandığım muhtereme annemin bir sözü var: “Sol sol bakmak, sol olmak”.

Bilirim ki, bütün anneler müşfiktir, candır ve en yakındır.

Yine bilirim ki, bütün anneler hep “anadır” ve duadır.

Bir kısmının muhtemelen öyledir ama benim annem, Latin harufunu bilmez. Latin harufu yani Latin alfabesi.

Hani, 1928’de birden bire “Türk alfabesi” oluveren alfabe..

Kırık çizgilerden müteşekkil olan ve gözlerin canına okuyan alfabe. Nasıl olduysa olmuş, bilmem kaç bin yıllık Latin Alfabesi, 1928’de, “bir emirle” Türk alfabesi oluvermiş.

Lafı uzatmayayım: annem latin harufuyla “oku-ma-yaz-ma” bilmez. Zaten belli olmuyor mu “oku-ma-yaz-ma” deniliyor. Yani, “oku-mayacaksın-yaz-mayacaksın”.

Dikkat ediniz; “oku-ma” deniliyor.

Muhtereme annem Latin harufunu bilmez. Bu yönüyle, 1930’lu yılların kıstasına göre “cahildir”...

Bin kere hayır. Latin harufunu okumayana “cahil” diyenlerin tâ kendileridir cahil olan. Atalarımız demişler ki, “Her insan sıfatını söyler”, (Küllî insanün yegülû sıfatehü).

Benim annem ve annem gibi nice Latin harufunu bilmeyen elleri öpülesi insanlar vardır ki, Kur’an-ı Kerim’i okurlar ve irfan sahibidirler.

İrfan sahibidirler, irfan...

Türk milletinin genetiğine işlemiş olan İslam anlayışına göre: okumak (oku-ma değil) Kur’an-ı Kerim ile başlar. Bu mübarek zemin üzerine teşekkül eden zihni yapı, hiç bölücü olur mu? Askerine kurşun sıkarmı?

Oku-ma yaz-ma öğrenmekle “irfan” sahibi olunmuyor.

Etrafinıza bir bakınız, lütfen:

Oku-ma yaz-manın en kaliteli olduğu iddia edilen ve tercihlerde en yüksek puanlarla alınan üniversitelere bakınız: bölücüler oralarda yuvalanmıyor mu? PKK hangi üniversitede yıldönümü “kutladı”? Hangi üniversitenin, (sözüm meclisten dışarı) “hocaları” devlete kurşun sıkınları “kahraman” ilan etti?

Demek ki, bunlarda oku-ma -yaz-ma var fakat irfan yok.

İlim başka irfan başkadır.

Ahi Evren diyor ki, tatbik edilmeyen ilim sinede yükür.

İmam-ı Rabbanî hazretleri diyor ki, “İlim-amel-ihlas bir bütündür”.

“Rabbanî'nin veledleri” şeklinde Müslümanlara saldıranların kulakları çınlasın.

Kur'an-ı Kerim okumak irfan sahibi olmanın ilk basamağıdır. İrfan sahibi bir insan, devletine düşman olmaz.

İrfan sahibi bir insan, savcısına, hakimine ve masum halkın üzerine kurşun yağdıranlara dost olmaz.

Dilinden Kur'an-Kerim eksik olmayan dualı insandır.

Söyler misiniz: Şehid savcımız Ahmed Selim Kiraz'ı katledenler oku-ma yaz-ma bilmeyenler miydi?
Soruyorum: bunlar kendilerini “sağcı” olarak mı ifade ediyorlardı yoksa “solcu” olarak mı?

İrfan sahibi annem; soğuk, işe yaramaz, sünepe ve mıymıntı tiplere “sol” ifadesini kullanır.

İşte “sol” budur.

Dün, 27 Mayıs darbesinin sene-i devriyesiydi. Sol kalemlerden biri halâ, bu darbeyi methetmekle meşguldü. Ve el'an da öyledir. Dikkat ediniz. Bütün sol cenah, darbeyi , darbeciyi, teröristi, katili velhasıl memleket için ne kadar zararlı unsur varsa hepsini metheder.

Dedik ya “sol”.

1877 tarihinden beri bu ülkede fırkalar var. Yani partiler var. Hiç gördünüz mü yahud duydunuz mu sol fikirli bir partinin ekseriyeti aldığı? Bunlar, daima marjinaldir. Yani güzelim Türkçe ifadeyle (atalarımızın kullandığı şekliyle) ekalliyettir. Azınlık kalmaya mahkumdur. Zira necip milletimiz sadece Müslüman değildir. Milletimiz, aynı zamanda bin yıldan fazla zaman İslam'a hizmet etmiştir. Ayrıca İslam'ı temsil mevkiinde bulunmuştur. Peygamber sevgisi hücrelerine kadar işlemiş Türk milletinde “sol” ve bölücü unsurlar ekalliyette kalmaya mahkumdur.

Siz bakmayın zaman zaman fabrika hatalarının devlet kademelerinde olduklarına...

Milletimiz öyle dönemler geçirmiştir. Ama o dönemler mazide kalmıştır.

Unutmayalım ki, Türk devleti 5000 yıllıktır. Bu dönemin bir kısmında milletimizin temel değerleriyle harp halinde olanlar iş başına gelmiş olabilir. Bu devlet bizindir. Bunlar istisnadır. Bilirsiniz, istisnalar kaideyi kuvvetlendirir.

“Sol” mefhumunun (kavram) muhtelif manaları da vardır. En sağdan başlayarak izah etmeye çalışalım. “Sol”, “sağ” mefhumunun mefhu-ı muhalifidir (zıd manası). 9. ve 10. asırda İslam ile müşerref olan atalarımızın, ulu önderimiz ve sevgililer sevgilisi Hz. Muhammed’in tavsiyeleriyle her işimize “sağ” ile başlarız.

Bir kısım genetiği bozuk ilahiyatçıların hezeyanlarını dikkate almayınız. Biz, muhterem ecdadımıza layık olmaya çalışanlar olarak sağ elimizle taam etmeyi tercih ederiz. Sağ elimizle suyumuzu içeriz. Sağ ayağımızla yürümeye başlarız.

Bütün yürüyüşlerimiz sağ ayağımızladır.

Avrupalı için “sol” elle yemenin bir mahzuru olmayabilir. Biz her şeyimizle Avrupalılaşmak mecburiyetinde miyiz?

Bırakın, bu hezeyanları 1930’lu yılların fosilleşmiş beyinleri tekrarlaya dursun.

Bizim tercihimiz sağdır, sağ...

Sol elimizle yapılacak işlerimiz de vardır. Tahareti sol elimizle yaparız. Bilenler bilir, ilmihal bilgisi olmayanlar için söyleyelim; Müslüman için taharet, temizlik demektir ve olmazsa olmazdır.

Demek ki, sol elin fonksiyonu var. Var ama talî olarak var. Sağ elimize yardım eder sol elimiz. Solu yok sayacak değiliz ya. Onun da böyle vazifesi vardır. Esas olan sağdır, sağ.

Sağ mefhumu milli şuurumuza işlemiştir. Nasıl ki, biz besmeleli bir milletiz. Satırlardan besmeleyi kaldırsalar da sadırlardan besmeleyi kaldıramadılar ve kaldıramayacaklarsa, sağ mefhumunu da kaldıramadılar ve kaldıramayacaklar.

Milletimizin ezeli ve ebedi ulu önderi Hz. Muhammed’dir.

O kadar.

Ne demiş şair:

“Kalbimi ve aklımı sağ elime verdim,

Vazifesi olmasaydı sol elimi keserdim”.

BAYRAK

Bekleniyordu ve oldu. Ramazan ayı gelince Müslümanlara şirin görünmeye çalışan bir kısım medyanın ne zaman “oruç dayağı” haberi yapacağı bekleniyordu. Bu intizarımız (beklenti diyorlar şimdi buna) 2 Haziran’da oldu.

2 Haziran 2017’de Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde bir vak’a (şimdi “olay” diyorlar, ol-ay) oldu. Şırnak’ta elim bir helikopter kazasıyla şehit olan subay ve askerlerimizin isimleri yazılı olan, Cebeci kampüsündeki afiş indirildi ve yırtıldı. Vatanımız uğruna şehit olan 13 askerimizin mübarek isimlerinin yaşatılmasına matuf olarak asılmış olan bu afişin yanında yer alan al bayrağımız da bir kısım soysuzlar tarafından indirildi. Bu soysuz davranışa karşı bir kısım soylu öğrenciler de tepki göstererek müdahale ettiler.

Bu menfur vakanın yaşandığı Ankara Üniversitesine ait kampüste, bayrak düşmanı oldukları anlaşılan ve “Cebeci öğrenciler” imzasıyla şöyle bir pankart asılmış: *“İçerde-dışarda savaşı büyütenler patlayan bombaların sorumlusudur. Sarayın savaşına geçit vermeyeceğiz”*.

Bir kısım medya Ankara Üniversitesi Cebeci kampüsünde yaşanan şehitlerimize ve bayrağımıza yapılan bu menfur saldırıyı “oruç kavgası” olarak verdi.

Bu “bir kısım medyanın” müşterisi var ki, neşriyata devam ediyor. Demek ki, bayrak düşmanlığını tasvip eden bir medya var bizim memleketimizde. Bölücü ve vatan düşmanlarına karşı mücadele verirken şehit olan askerlerimize alerji duyan çevreler var ki, bu terbiyesizliği “oruç dayağı” olarak kamufle ediyor.

Şimdi soru şu: Bu tür vak’a ilk defa mı oluyor?

Hayır. İlk defa olmuyor. Sayısını bilmiyoruz ama 14 Mayıs 1950 yılından itibaren kesif şekilde, milli iradenin sandığa yansımaya paralel olarak ve bu yansımanın nispetiyle doğru orantıda binlerce böyle vak’a olmuştur.

Soruyu şöyle de sorabiliriz: “Cebeci kampüsünde bayrağımızdan rahatsız olanlarla 1950 yılından itibaren ülkemizde darbecilerle gönül ve fikir birliği içinde olanların organik veya fonksiyonel bir irtibatı var mıdır?”

Hiç şüphe yoktur ki, Cebeci Kampüsünde Türk bayrağından rahatsız olanlarla darbeci zihniyette olanların hem organik hem de fonksiyonel irtibatları vardır.

Darbeci derken takiye yapan fetocuları kast etmiyorum. Onlarla mücadele ayrı bir bahistir ve maalesef bunların zemin bulmasına teşne olan tek partili dönemde tatbik edilen mukaddes değerlere karşı takınılan şifa bulmaz düşmanlık olduğunu ifade edelim.

En son 15 Temmuz darbe teşebbüsü öncesinde irtikâp edilen Gezi patirtısında, gezicilerin taleplerini hatırlayalım. Geziciler diyordu ki, “Vatan, bayrak, devlet gibi kavramlar eğitim sistemi ve anayasa içerisinde ‘kutsal’ olarak anılmasın”.

Bunlar vatana niye düşmandır?

Bayrak niçin Cebeci kampüsündeki bir kısım öğrencileri rahatsız eder?

“Ağaç kurtaracağız”, kamuflajıyla ortaya çıkan ve esnafın camlarını indiren, ortalığı yakan-yıkan Gezi patırtıcılarıyla Ankara Üniversitesi Cebeci kampüsündeki bayrağımızdan rahatsız olanların maksatları, sizce halâ meçhul mü?

“Meçhul mü” sorusunu hususi olarak soruyorum.

15 Temmuz darbe teşebbüsünün failleriyle Gezi patırtısını irtikap edenler aynı çuvalda olduğunu bilmeyen var mı? Gezi patırtısının aktörleriyle Cebeci kampüsünde Türk bayrağına saldıranların farklı olmadığını söylemeye gerek var mı?

Cebeci kampüsünde şehitlerimizin isimlerinin yazılı olduğu pankartı indirip yırtanları reklam eden bir kısım medya bu ülkede halâ tasvip görüyorsa, zor bir coğrafyada olduğumuzu hatırlamalıyız. Daha alacak, çok yolumuz olduğunun farkına varmalıyız.

Bu ülkede ittihatçıların ihanetleri anlaşılmamıştır. Anlatılmamıştır ki, anlaşılınsın.

İttihatçı artıkları ve bölücüler bu millettten yüzde 10’dan fazla rey alıyorsa, Cebeci kampüsünde şehitlerimize yapılan terbiyesizliği iyi tahlil etmek lazımdır.

İlk olarak 31 Mart vakasıyla (13 Nisan 1909) ortaya çıkarılan “irtica” palavrası, tek partili dönemde kontrollü bir şekilde bekletilip 1950’den itibaren tekrar ısıtılıp gündeme getirilmişse, şimdilerde pek kullanılmıyorsa, bu durum milletimizin ferasetiyle izah edilebilir. Milletimize, iman şuurunu veren isimsiz gönül adamlarının eseridir.

1950’den itibaren Milli iradenin sandığa yansımaya başlaması ve bu yansımanın gittikçe yükselmesi, dış destekli dahilî hainlerin yeni usuller geliştirmeye zorlamıştır. Bu usullerden biri, kripto tiplerin imal edilmesidir. 15 Temmuz darbe teşebbüsü bu kriptoların eseridir.

Ancak, hiçbir teşebbüs tek başına başarılı olamaz. Mutlaka alenî ve örtülü destekçileri vardır ve olmuştur. Nitekim 15 Temmuz darbe teşebbüsünü irtikâp edenlerin destekçileri vardı.

Kimdi bunlar?

Cumhuriyet döneminde ilk darbe teşebbüsü olan 6 Haziran 1950’den itibaren, üçü darbe (27 Mayıs-12 Mart ve 12 Eylül), diğerleri darbe teşebbüsü olan 20’nin üzerindeki teşebbüslerin failleri kimlerse, onlardır.

Bunların müşterek hususiyetleri “Atatürkçü” olduklarını iddia etmeleridir.

Bütün darbelere ve darbe teşebbüslerine bakınız. 27 Mayıs’a bakınız, 12 Eylül’e bakınız, 28 Şubat’a bakınız, 27 Nisan e-muhtırasına bakınız.

Hepsinin ortak paydası ve müşterek yönü “Atatürkçülük, laikçilik vs.”

Gezi patirtısını irtikâp edenlerle Cebeci kampüsünde şehitlerimizin isimlerini yırtanların ne farkı var? Her ikisi de bayrak düşmanı.

Unutmamak gerekir ki, sadece bugünün resmine bakmakla mesele anlaşılmaz. Ankara Üniversitesi Cebeci kampüsünde bayrağımıza terbiyesizlik yapanların zihin dünyasını anlamak için eğitim sistemimize bakmak gerekiyor.

Sorarım size, okulunun adı Darbeci Mithat Paşa olan bir öğrencinin, Cebeci Kampüsünde bayrağımıza hürmetsiz edenlerin yolundan gitmeyeceğinin teminatını kim verebilir? Hatırlayalım, Osmanlı’da ilk menfur darbe Sultan Aziz’e yapılmıştı ve bu darbenin teorisyen başı Mithat Paşa’dır. Ülkemizde halâ birçok ilköğretim okulumuzun adı Mithat Paşa’dır. Bunların değiştirilmesi gerekmez mi?

Bu isimlerin değiştirilmesi için neyi bekliyoruz?

Biz daha kabuktayız. Muhtevaya henüz gelemedik. Ama muhtevaya doğru ilerleme var. Zaten bunun için kökü dışarda olup yıllarca milletin tepesinde ekşiyenlerin paniklemesi bundandır. Tencere-tavacılar, ışık yakıp söndürenler, ezandan rahatsız olanlar “Kâbe Arap’ın olsun”, diyenler artık milletin sırtından düşmeye başladılar.

Şüphesiz bu vetire devam edecektir. Yani milletimizin aslî değerleriyle buluşması her geçen gün tebellür edecektir ve etmelidir.

Temenni ederiz ki, devlet-millet bütünleşmesi artarak devam etsin. Bu devlet bizimdir. Yakın geçmişte zaman zaman fabrika hatası tipler idareye gelmişlerse de onlar, muvakkattir.

Şırnak’ta şehit olan askerlerimizi ve diğer şehitlerimizi minnetle, rahmetle ve Fatihalarla anıyoruz. Ezanla yoğrulmuş vatanımızda, bayrağımız daima yükseklerde dalgalanacaktır.

Ezan ve bayrak düşmanlarına karşı yapılması gereken iki temel davranışımız olmalıdır;

Bunlardan biri, ezan ve bayrak düşmanlarının seviyesine düşmemektir. Bunları muhatap almamaktır. Ezan ve bayrak düşmanlarının goy-goyculuğunu yapan medyaya kulak vermemektir. Ezan ve bayrak düşmanlığı yapanların çıkardıkları patirtıyı “oruç dayağı” şeklinde haber yapan görüntülü veya yazılı medyayı seyrediyor ve satın alıyorsan, hiç sızlanma. Şayet, hem şikayetleniyor hem de bunu defalarca yapmışsan sen “eblehin” tekisin. Sana söyleyecek bir sözümüz olmaz. Bizim senin gibisine yapacağımız yardım, tedavi görmene yardımcı olmak şeklinde olabilir. Daha ne diyelim.

Biz, şuurlu ve ferasetli olanlara seslenmek istiyoruz. Tabii, öncelikle şuur ve feraset seansına ihtiyacımız var. Okulunun adı “Mithat Paşa” olan bir mektepte, bu şuur ve feraset ne kadar verilir, bilemiyorum. İmkânsız değil ama zordur. Zor da olsa biz, bu zora talibiz.

İkincisi, genç dimağlara ezan bayrak ve vatan sevgisi doğru dürüst anlatılmalıdır. Nisbî olarak son 20-30 yıldır bu yapılmaya çalışılıyor. Sadece orta öğretimde olması yetmez. Üniversitelerde ezan-bayrak ve vatan sevgisi, uygun usullerle “hatırlatılmalıdır”. Gönlünde vatan sevgisi olan her öğretim üyesi, sahası ne olursa olsun bu sevgiyi verir ve vermelidir. Bir öğretim üyesi vatan sevgisini, bir mimikle, kullandığı bir cümlede, tercih ettiği bir kelimedede de verebilir ve vermelidir. Ezan’a hürmeti olmayan bir Müslüman Türk düşünülemez. Bayrak sevgisi olmayan bir vatanperver olur mu?

Atalarına hürmet etmeyen milletler zelil olurlar. Şehitlerine hürmeti olmayanların yaşamaya hakları yoktur. Yaşamak, mutfakla tuvalet arasında değildir. İdealler doğru verilmezse üniversiteye gelmiş öğrencilerimiz bayrağa musallat olur. Bu öğrenciler uzaydan gelmediğine göre, demek ki, tedrisatta problemler var. İdealize edilen şahıslarla sıkıntılar var.

Din-vatan ve bayrak için şehit olan muhterem şehitlerimizi Fatihalarla anıyor, atamız Sultan Alparslan’ın bize tevdi ettiği bu vatana sahip çıkılacağına bütün kalbimizle inanıyoruz.

Güçlüyüz, zira imanlıyız.

IRK

Kan, kas ve kemikten meydana gelen bedenimiz bizim tercihlerimizle teşekkül etmemiştir. Bedenlerin müşterek yönleriyle oluşan gruplara ırk denilmektedir. Ferasetli insanlar ırklarıyla iftihar etmezler. Fiilleri ve fikirleriyle insanlar eser bırakırlar.

Nitekim gerek Osmanlı atalarımız ve gerekse Selçuklu atalarımızın bıraktıkları maddi ve manevi eserleriyle onları hayırla hatırlıyoruz.

Sırf ırkıyla iftihar etmek, insanî değildir ve olamaz. Yapılan hizmet ve ortaya konulan eser, iftihar vesilesi olabilir.

Sırf ırkı dikkate alarak iftihar vesilesi yapmak, Yahudi filozofların bölücülüğe zemin olması için uydurdukları bir fikirdir. Nitekim Yahudi asıllı Fransız filozof Comte de Gobineau ırka dayalı iftihar terviç etmek için şu ifadeyi kullanmıştır: “Milletlerin ulviliği ya da süfliliği, şan ve şerefleri kavimlerinden gelir”.

Hayır, milletlerin ulviliği, o milletin tefekkür ve tahassüsünden ve bunun neticesinde ortaya konulan maddî ve manevî eserlerinden gelir.

“Fikri idam edeceğim”, diye kurulan bir gazetede “şarapçı” olduğunu ilan eden bir yazar, Trump’ın Suudi Arabistan ziyareti sonrasında ortaya çıkan Katar kriziyle bağlantılı olarak demiş ki, “Ne yani siz İslam âlemini gerçekten Ümmet-i İslam mı sanıyordunuz”...

Bu “bay şarapçının” bahse konu hezeyanını tahlil etmek değildir maksadım. Ama üniversitelerimizde okutulmakta olan inkılap tarihin kitaplarının çoğunda beylik bilgi olarak bulunan bazı bilgileri tekrarlaması, beni mecbur etmiştir bu yazıyı yazmaya...

Bahse konu “bay şarapçının” şarapçılığı beni alakadar etmiyor elbette...

Ama bizim memlekette şarapçılığı idealize edenlerin, marjinalleşme seyrinde de olsa halen var olduğunu inkar etmek mümkün mü?

Maksadımız bir şarapçının bir hezeyanını tahlil etmek değildir ve olamaz. Şarapçının şarapçılığı, kendi şahsında kalmak şartıyla ve tasvip etmemek kaydıyla müsamaha (hoş görü değil) edilebilir.

Diyor ki, bay yazar; “Yahu Birinci Dünya Savaşı’ndaki gariban Osmanlı esirlerinin oralardaki halini hiç mi okumadınız?”

Bay yazarın “oralardaki” dediği eski Osmanlı coğrafyası. Vatan toprağı yani.

Bu bay yazar ve emsaline göre “Bizim ne işimiz vardı oralarda?”. Yani şarapçı yazar ve emsaline göre “vatan topraklarını niye müdafaa ediyorduk ki?”. Teslim edelim gitsin İngiliz’e. Zira İngiliz, bizim bir kısım şarapçılara göre “çağdaştır” ve bizi “çağdaş uygarlık düzeyine çıkaracaktır”.

“Yahu” diye başlıyor lafına, “çok biliyor” ya. Kim bilir parmaklarını da sallıyordur milletine gözüne doğru.

“Gariban Osmanlı esirleriymiş” bay yazarın tespitlerine göre.

Sormak gerekmez mi? bu “gariban Osmanlı esirleri” kimin esiriydi? İslam ümmetinin mi yoksa sömürgeciliğin kralı İngiltere’nin mi?

Yine sormak gerekmez mi? Osmanlı’yı cihan harbine sokan kim veya kimlerdi? Ülkemizde şarapçılığı idealize edenlerin selefleri olan İttihatçılar değil mi?

Bu bay şarapçının bir cümlesi daha var ki, şayet ayık olarak yazmışsa vay ki ne vay.

Diyor ki bay şarapçı yazar: “Orada kalan ecdadınızın hala sızlayan kemikleri size oranın tamamının Yemen olduğunu hiç mi fısıldamadı?”.

Lafa bak lafa, “ecdadınızın” diyor. Yani bay şarapçının ecdadı değil İslam coğrafyasında vatan savunmasını yapanlar.

Tamam, bay şarapçı ve emsali, cihan harbinde vatan savunması yapan Osmanlı Türk askerlerini “ecdat” olarak telakki etmeyebilirler. Onların ecdadı veya “atası” başkası veya başkaları olabilir. Bu bir tercih meselesidir. Veya bir kabul meselesidir. Ama çok sattığı iddia edilen bir gazetede alenen ve okuyucuların kahir ekserisinin Müslüman olduğu bir memlekette “ecdadınızın” ifadesi şık olmuş mudur?

Her neyse bir hezeyan tahlili yapmak değildir dedik ya baştan. Maksudumuz, bu ve emsali zihniyet sahiplerinin, mektep kitaplarımızda henüz mevcut olan (ümit ederiz artık tashih edilecektir) arızalı bilgilere işaret etmektir.

Netice olarak,

Katar meselesinde İslam dünyasındaki dağınıklığın mevcudiyeti Müslümanların kalbî birlik ve ruhî ahengine mani değildir ve olmamalıdır. Bir kısım şarapçı ve günlük yaşayanlar için, İslam alemindeki bu kaos görüntüsü, ruhen ve fikren pek sevdikleri batı uşaklığı için “bayram” havası teşkil edebilir.

Ama biz böyle düşünmüyoruz. Biz, Müslüman Türk olarak, dünyanın neresinde haksızlığa maruz kalmış ülke varsa (Müslüman olması veya olmaması fark etmez) yardımına koşmak isteriz. “İsteriz” diyorum dikkat edile...

İmkanımız olduğu takdirde gerek devlet olarak gerekse sivil toplum teşekkülleri olarak herkese yardıma koşuyoruz ve koşacağız.

Ülkemizde “çok sattığı” iddia edilen ve büyük değil de olsa olsa “iri” olan bir gazetede yazı yazan birinin milletimizle alay edercesine “ecdadınız” şeklinde bir ifade kullanarak istihza bulaşmış olan edep mahrumu bu lafını (ecdadınız) kendisine iade ediyoruz. Temenni ederdik ki, bu lafı söylememiş olsun veya zühul eseri olsun. Ya da kendi kendine mırıldanmış olsun.

Osmanlı'nın cihan harbine girmesinin yegâne sebebi İttihatçı zihniyettir. Meselenin anlaşılması bakımından şöyle ifade edelim. Şayet İttihatçı ihanet olmasaydı yani 31 Mart vakası sebebiyle İttihatçı darbesi olmasaydı Sultan Abdülhamid tahtta kalacaktı. Sultan Hamid'in tahtta olması demek devletin güvenilir ellerde olması demektir ve devletin savaşa sürüklenmesi ihtimallerin en sonuncusu olurdu. Diyeceğim o ki, İttihatçılar ülkeyi ateşe attılar daha sonra ittihatçı artıkları “Ne işimiz var Yemen’de” hezeyanlarını meydanlarda seslendirdiler.

“Ecdadınızmış”...

Osmanlı ecdadımız olmasaydı senin ve senin gibilerin esamesi okunmazdı. Aynı ağızlar “millete güvenmekten” söz ediyorlar. Millete güvenmek için önce o milletin temel değerlerine hürmetkâr olmanız lazımdır. Siz değil miydiniz bu milletin ezanına musallat olanlar? Bütün cihanda “ezanca”

okunan ve İslam'ın şiarı olan ezan-ı Muhammedî'yi 18 sene bu ülkede tangırtılı-tungurtulu hale getiren sizin selefleriniz değil miydi?

Tekrar hatırlatmak gerekir ki, Türk milleti sadece Müslüman değildir, bu kahraman millet bin yıldır İslam'ı temsil mevkiindedir. Son 80-90 yıldır yönetimi gayridemokratik bir şekilde ele geçirenler, milletimizin bu temsil vasfını yok saydılar da milletimiz her halükarda aslî hüviyetine kavuşmak hususunda kararlıdır.

“15 DAKİKA”

Bugün LYS sınavı var. Üniversite'ye girmek için yapılan bir sınav bu. Görüntülü yazılı medyada sınava girecek talebeler hassasiyetle hatırlatmada bulunuluyor ve deniliyor ki, sınav saat 10.00'da (daha sonra bu saat değişmiş olabilir) ama 15 dakika önce sınav mahallinde olmalısınız. Şayet 09.45'de sınava gireceğiniz mahalde değilseniz sınava alınmazsınız. ÖSYM'nin almış olduğu bir karardır bu...

Sınav saatine 15 dakika kala kapılar kapanıyor. Önceki sınavlarda kapı önünde gözyaşı döken öğrenciler oldu.

Yıllardır bu sınava hazırlanan öğrencilerin saat 10.00'da başlayacak olan bir sınava 15 dakika önce gelmesi, sınavın sağlıklı deruhte edilmesi için lüzumludur. Bu prensibe itiraz eden var mı? Varsa da makul ve tutarlı olur mu?

Bizce hayır.

Sınavın sıhhatli bir şekilde yapılabilmesi için böyle bir prensibe ihtiyaç duyulduğu anlaşılmaktadır. Tecrübeler bunu göstermiştir.

Sınavın önemine istinaden sınav saatinden 15 dakika önce öğrencilerin orada bulunması yerinde bir prensipse, insan şunu sormadan edemiyor:

Oruç ibadeti sınav ibadetinden daha mı az mühimdir ki, temkin vakti denilen ihtiyata riayet edilmiyor?

15 dakika önce yemek-içmek kesilmiş olsa orucun sıhhati daha sağlam olmaz mı?

15 Temmuz hain darbe teşebbüsünde gece okunan salalar Ramazan ayında da sabah namazı vaktinden 15-20 dakika önce okunsa, ne olur yani?

Bu hususta diyanetin inadını anlamak mümkün değildir. 1983 yılına kadar Diyanet teşkilatı temkin vaktine riayet etmiş, bu tarihten sonra temkin vakti uygulaması kaldırılmıştır. Böyle bir tatbikat ibadetlere karşı hassasiyet eksikliği olarak yorumlanabilir.

Üniversite sınavlarına giriş elbette çok mühimdir. Talebelerimiz için hayatî bir önem arz eder. İbadetlerimiz de ebedî âlemimiz açısından mühim değil midir?

Vatandaşlarımız içinde temkin vakti hassasiyeti olan takvimlere göre ibadetlerini (oruç ve namaz) ifa ediyorlar. Ama gönül arzu ederdi ki, devletimizin bir teşekkülü olan Diyanet de bu hassasiyete ihtiram gösterebilir.

Bu gün yapılacak olan LYS sınavına girecek olan öğrencilerimize muvaffakiyetler dileriz.

Yeri gelmişken “başarı” ile “muvaffakiyet” mefhumları arasındaki farkı ifade edelim; “Başarmak”, “başar” kelimesinden türetilmiştir. Yani ferdin kendi imkânlarıyla maksadına ulaşmasıdır. “Muvaffakiyet” ise “Tevfik” kökünden türetilmiş bir mefhumdur. Maksada “muvafilek” olmak demektir. Atalarımız “Tevfik Allah’tandır”, derler. Yani Allah’ın yardımıyla arzu edilen maksada ulaşmak “muvaffak olmak” demektir.

Biz biliyoruz ki, pek çoğumuz “başarılar” temennisinde bulunurken “muvaffakiyeti” kast ediyorlar. Öyle de olsa bu iki kavram arasındaki farkın bilinmesinde fayda vardır.

İNANMAK VEYA İNANMAMAK

Kişilerin dinî tercihleri kendi hür iradesine bağlıdır. Kişi, inanmaya veya inanmamaya zorlanamaz. Özellikle ateizm idealize edilemez.

İslam telakkisinde, kişinin gıyabında onun hoşlanmayacağı şeyleri konuşmak asla uygun bulunmaz. Yani bir kişinin aybını veya kusurunu gıyabında konuşmak yerine kendisine lisan-ı münasiple ifade etmek, İslam'ın şiarıdır.

Milli Mücadele'de Maarif Vekili (Milli Eğitim Bakanı), Sıhhiye Vekili (Sağlık Bakanı), Moskova Anlaşmasına imza koyan TBMM hükümetini temsilde salâhiyetli 2-3 kişiden biri ve aynı şekilde Lozan Anlaşmasında da Türkiye'yi temsil eden 2-3 kişiden biri olan Dr. Rıza Nur diyor ki:

“Ben dinsizim ama dindarlara karşı değilim”.

İşte bütün mesele budur.

Dinsizliği tercih etmek başka şeydir, dindarlığa karşı olmak başka şeydir. İslam telakkisinde kişinin şahsî tercihlerine cebrî olarak müdahalede bulunulmaz. İslam anlayışında, tutarlı olunması esastır.

Meseleyi şöyle açalım: mesela bir öğrenci Tıp Fakültesini kazanmış olsun. Yani tercihini Tıp Fakültesinde tahsil yapmak üzere kullanan bir öğrenci, “Ben Tıp fakültesinde tahsil yaparken insan anatomisini görmek istemiyorum” diyemez. Böyle diyorsa Tıpta tahsil yapamaz. Yani kendi hür tercihiyle tezada düşmüş olur ve kendisinden bu hususta tutarlılık beklenir. Bir kişi hür iradesiyle İslam'ı tercih etmişse, ondan tutarlılık beklenir. İslam'ı kendi kafasına göre şekillendiremez. Yani burada tıp tahsilinde bulunmak üzere tercihte bulunan bir öğrenciye, tercihinin hatırlatılması ve icbar edilmesi tenakuz değildir. Tıpta tahsil yapmayı tercih etmişse, onun vecibelerini yerine getirmek mecburiyetindedir. Getirmiyorsa o sahayı terk edecektir.

Burada özetle şunu demek istiyoruz, bir kişi ateistliği tercih etmişse, biz onu icbar ederek İslam'a dahil edemeyiz. Ama Müslüman olduğunu söylüyorsa, tutarlı olması adına, İslam'ın vecibelerini yerine getirmesi beklenir. İslam'ın bütün vecibelerine “yerine getirmesi” ifadesiyle kast edilen itikadî hususlardır. Yani kabul (iman) kısmıdır. İman kısmı tecezzi kabul etmez. Ancak amelî kısımlarda eksik ve kusurların telafisi ümit olunur.

Dr. Rıza Nur meselesine tekrar avdet edersek, kendisi “ben dinsizim” diyor. Temenni ederdik ki, İslam'ı tercih etmiş olsun. Biz Müslümanlar olarak fertlerin İslam güneşiyle tenvir olmalarını arzu ederiz, ama zorlamayı tercih etmeyiz. Zira mensup olduğumuz inanç böyle tavsiye eder.

Niye Dr. Rıza Nur örneğini verdim?

Dr. Rıza Nur'un yaşadığı dönemde ateistliğin terviç edildiği biliyoruz. Cumhuriyetin ilk yıllarında bir kısım çevreler tarafından dinsizlik idealize edilmiştir. “Kâbe Arap’ın olsun” hezeyanlarından tutun da Türkçe ibadet meselesine kadar, dil ve tarihte Türk milletinin direnç noktalarına saldırılar yapılmıştır.

Günümüzde yaşananları doğru zemine oturtmak için, dünde yaşananların resmini iyi çekmek lazımdır. Bugün, dünün devamıdır. Yarın ise dün ile bugünün toplamıdır.

“TÜRK”

Bazı mefhumlar (kavram) vardır ki, kıymetlidir. Bütün mefhumlar, insan dimağından çıkmış olmakla değerlidir ama bazı mefhumlar biraz daha kıymete haizdir. Her mefhumun (kavram) yaşı ve mazisi vardır. Bütün mefhumlar muayyen bir psikolojik tesirin iklimi altında ortaya çıkarlar. Hiçbir mefhum yoktur ki, hüdây-ı nâbit olsun. Yani mefhumların manaları vardır ve bu manalar zaman içinde tecessüm ve tebellür ederler.

Mesela “Türk” mefhumu. Bu kıymetli mefhum 19. asra kadar adaleti, şefkati ve insanlığı ifade ederdi. “Türk olmak” muayyen bir ırkı değil, mümtaz vasıfları cemedden bir sıfatı ifade ederdi. Mesela “Türk olmak” demek, “Müslüman olmak” demektir. Boşnaklar ırken Slav’dır. Ama Fatih döneminde, tıpkı bizim gibi topyekün İslam ile şereflenen Boşnaklar, kendilerini “Türk” olarak ifade ederler. Ülkemizde bir kısım marjinal çevreler “Türkler kılıç zoruyla Müslüman oldu”, deseler de bunlar bizim mesmumuz (onlara kulak vermeye değmez) değildir. Bu tiplere bizim tavsiyemiz şudur: “Madem ki zorla Müslüman olduğunuzu düşünüyorsunuz, sizi zorla Müslüman olarak tutan yok”. Demek ki, inanç sadece kültürü şekillendirmiyor aynı zamanda aidiyetin çerçevesini en kesin şekilde çiziyor.

Yılkı Dergisi yazarı Selim Yasin Delialıcı tarafından sosyal medyada paylaşılan bir bilgide, Boşnakca ilmi halden iktibaslar (al-ın-tı) yapılmış. Bahse konu ilmi halde “Od kad si Turcim? (Ne zamandan beri Türksün?) sorusu var. Bu soruya cevaben “Od Kalu Bela” (Kalu beladan beri Türküm) deniliyor.

Görülüyor ki, “Türk” mefhumuyla “İslam” mefhumu aynîleşmiş. Birbirinin yerine kullanılmış. Böyle bir kullanım bizim için iftihar kaynağı teşkil etmez mi?

Bize göre Balkanlarda, Boşnakların “Türk” mefhumunu “İslam” olarak telakki etmesi bizim için iftihar vesilesidir. Osmanlı atalarımızın inandıklarını ne kadar yaşadıklarını ifade eder. Onlara layık olmaya çalışırız.

Fakat işin farklı veçhesi var. Bundan rahatsız olanlar var memleketimizde. 19. asra kadar bizde “Türk” mefhumuyla “İslam” mefhumu arasında aleniye yansıyan bir mesele olmadı. Ama bu tarihten sonra harici beslemelerle içerden bir çok ihanetler irtikap edilerek “Türk” kavramının içi boşaltılmaya başlandı.

Tıpkı fetönun “Cemaat” mefhumu kirletip ülkemizde faydalı çalışmalar yapan topluluklara zarar verdiği gibi.

19. asırdan sonra hilafeti temsil makamında olan Osmanlı Türklüğündeki “Türklük” şuuru, Tanzimat ile başlayarak ırkçılığa inhisar edilmeye başlandı. Osmanlı’nın kurucu unsuru Kayı boyu idi ve Türk’tü. Osmanlı’da memuriyetler (Padişahlık makamı hariç) herkese açıktı ve üç temel şartı vardı: Türkçe bilmek, Müslüman olmak ve talip olunan işin mütehassısı olmak. Islahat fermanından sonra Müslüman olmak şartı kaldırıldı. Dikkat edilirse padişah olmak için Kayı boyuna mensup olmak gerekiyor. Yani Türk olmak gerekiyor. Demek ki, Osmanlı’da Türklük şuuru var fakat cihan devleti olmanın bir vecibesi olarak formüle edilmiş bir Türklük bu bahis mevzu olan.

Zira Osmanlı’nın kurucusu iradesi bilir ki, ırk bir tercih değil, kader-i mutlak ile alakadır. Kişi ebeveynini seçerek tercih etmez. Ama insanın ortay koyduğu fiiller kendi iradesiyle ve tercihiyledir. Müslüman olmak ve İslam’a hizmet bir tercihtir ve Türk milleti tarihte böyle bir tercihte bulunmuştur. Son iki yüz yıla yakın bir zamandır, idareci zümrenin bir kısmında İslam’a karşı bir bürudet (soğukluk) olsa da milletimizin gönlünde peygamber sevgisi berdavamdır.

Türk milleti bu yönüyle sadece Müslüman değildir aynı zamanda sevgili peygamberimizin makamını (hilafet) temsil etmiştir. İşte bu tercih sebebiyle İslam’ın yüce değerleri milletimizin iliklerine kadar işlediğinden Türk mefhumuyla İslam mefhumu elfâz-ı müteradife (farklı kelime ama aynı manada) haline gelmiştir.

Dönemin zor şartları altında dağılmaya başlayan Osmanlı devletinde, ülkenin aslî unsuru olan Türkler, biraz da meşru müdafaa zemininde eskiye kıyasla Türklüğü öne çıkarmaya başladılar. Tam bu zeminde Fransız İhtilalinin getirmiş olduğu “milliyetçilik” anlayışının tesiriyle ortaya çıkmış olan bu anlayışı, belki kısmen zaruret olarak görülebiliriz ama İslam’dan tamamen tecrit etmek asla tecviz olunamaz.

Fakat tarihi seyir göstermiştir ki, devletin dağılmaya başladığı bir dönemde biraz da zaruret olarak ortaya çıkan “milliyetçilik” anlayışı Cumhuriyetin ilk yıllarında sadece ırkçılığa inhisar edilmekle kalmadı, sebab-i şerefimiz olan İslam’dan tamamen tecrit edilmeye teşebbüs edildi.

İşte biz buna itiraz ediyoruz.

İrki inkar edecek değiliz. İrk bir gerçektir ve biz Türk milletine mensubuz. Ama unutmayalım ki, Osmanlı ecdadımızın tatbik ettiği anlayış, aslen Slav ırkına mensup olan Boşnakları “Türkleştirmiştir” yani İslam’ın yüce değerleriyle hemhal etmiştir.

Öyleyse yapılması gereken nedir?

İslam’ı en iyi şekilde yaşayarak, Osmanlı atalarımızın yaptığı gibi beden dilimizi kullanmaktır.

Unutmayalım ki, beden dili daha tesirlidir.

Buna lisan-ı hal denir.

“UYUMAK”

Tuhafıma gidiyor. Tuhafıma gitmesi de tuhaftır ama yine de kaydetmek istiyorum. Bir kısım insanlar Ramazan ayı gelince Müslüman olduklarını hatırlıyorlar. Ellere tesbihlerini alıyorlar, dinlememek ve hiç bir şey anlamamak kaydıyla camilere doluyorlar. Kur’an-ı Kerim ve vaaz dinliyorlar. Bunların bir kısmı ikindi vaktine kadar yatmak (uyumak) şartıyla oruç bile tutarlar. Oruç tuttuğu halde namaz kılmağa lüzum addetmeyenler var. Uzun bir namaz olan teravih namazına ise hiç yanaşmazlar. Ramazan sona erince bunların dini hissiyatı da sona erer. Mevsim elbisesi giyer gibi “Ramazan Müslümanı” olurlar.

Şimdi diyeceksiniz ki, insanları camiye getirmek kâr değil midir?

Biz aksini söylemedik.

Elbette insanları camiye getirmek iyidir. Ama insan bir tuhaf oluyor aynı vakayı tekrar tekrar görmekten...

Öyle insanlar tanıdım.

HOLİGAN

Bir futbol maçında holiganın biri veya bir kaç büfede çalışmakta olan bir üniversite öğrencisinin üzerine kaynar su dökmüş. Daha sonra diğer holiganlar da büfeyi yağmalamış.

Holiganlar nerede “yeşerir”? Holiganlar hangi ortamdan beslenir?

Milletin vergileriyle trilyonlar harcanarak yapılan ve adını “arenadan” stada değiştirdiğimiz sahalardan başka holigan var mı?

Holigandan akl-ı selim bir hareket mi beklenecekti?

Futbolun neresi akl-ı selime müsait ki?

Her zaman şaşırmışımdır; kocaman kocaman adamlar yuvarlak meşin etrafında imal-ı fikr ediyorlar sabahtan akşama kadar.

Holiganlar nedense küfürlerin gırla gittiği, trilyonların harcanarak yapılan “arenalarda” yeşilleniyo.

şimdi ekmek parası kazanmak için büfe işleten bu öğrencinin yanan vücudunu kim tazmin edecek?

Holiganların “yeşillendiği” ve adını değiştirdiğimiz “arenalarda” savrulan küfürler ve hoyratça harcanan zamanın hesabını kim verecek?

Büfeyi yağmalayan holiganı kim terbiye edecek?

Devletin trilyonlarca para harcayarak millet ferdinin bir kısmının (mesela şahsen bendeniz) hiç razı olmadığı bu ses ve görüntü kirliliğinin faturası kime kesilecek?

EZAN

16 Haziran, ezanın aslı şeklinde okunmaya başlamasının sene-i devriyesidir. Bu topraklarda ezan tam 18 sene “tangırtılı ve tungurtulu” okunmuştur. 1932 yılından itibaren başlayıp 1950’ye kadar devrede okunan ezana “ezan” demek mümkün değildir. Güzel Türkçemiz bize aittir. İbadetlere müdahale ederek güzel Türkçemizi töhmet altında bırakan zihniyeti bir defa daha tel’in ediyoruz.

Ezan “Ezancadır”. Ezanın Türkçesi, İngilizcesi, Fransızcası olmaz. Dünyanın neresinde okunursa okunsun, sevgili peygamberimiz nasıl tensip etmişse öyle okunur ve okunmalıdır.

Ezan, beynelmilel bir lisandır. Dünyanın neresine giderseniz gidin, ezan “Allahüekber” diye başlar.

Yine bir Ramazan ayında ve Kadir Gecesinde 3 şubat 1932 günü Ayasofya Camiinde Türkçe tekbir ve kamet tatbikatı yapıldı. Aynı yıl 18 Temmuz 1932 tarihinde Diyanet İşleri reisliği ezanın Türkçe okunmasına karar verdi. Böylece bin yıldan beri İslam’a hizmet etmiş milletimizin yurdunda 1932’de Türkçe ezan tatbikatına başlandı.

Resmi olarak “tangırtılı-tungurtulu” ezan tatbikatı 18 Temmuz 1932’de başlamış olsa da bu uygulamanın bir evveliyatı vardı. 1923 yılında başlamıştı bu tatbikat.

Dr. Reşit Galip ve daha sonra Hasan Cemil (Çambel) yönetiminde 7 seçme hafız tarafından, Türk Tarihi Tetkik Cemiyetinin Dolmabahçe Sarayı’ndaki odasında ilk Türkçe ezan hazırlık çalışması yapıldı. 3 Şubat 1923’de Ayasofya Camii’nde teravih namazından sonra okundu. İlk dil kongresinden sonra Vakıflar Genel Müdürü, bütün cami görevlilerinin amiri sıfatıyla, makamına bağlı bütün camii ve mescitlere Türkçe ezan için hazırlık yapmalarını bildirdi. Türkçe ezanın bestelenmesi için, Konservatuardan İhsan Bey görevlendirildi. Bütün gayretlere rağmen 1932 yılına kadar müezzinlerin yetiştirilmesi mümkün olmadı.

Türkçe ezanın sözleri şöyleydi:

Tanrı Uludur.

Şüphesiz bilirim, bildiririm.

Tanrı’dan başka yoktur tapacak

Şüphesiz bilirim, bildiririm.

Tanrı’nın elçisidir Muhammed.

Haydin namaza..

Haydin felaha..

Namaz uykudan hayırlıdır.

Tanrı uludur.

Tanrı’dan başka yoktur tapacak.

1923’de başlayan Türkçe ezan çalışmasında ezanın besteletilmesi yetişmediğinden, tatbikat 1932 yılına kalmıştır.

Ezanın aslı şeklinin dışında okunması, “ulusallaşma” siyasetinin bir yansımasıydı. Bu anlayışa paralel olduğu anlaşılan ve İslam dininin “ulusallaştırılması” olduğu görülen “Türkçe ezan” tatbikatının bir yansıması 1951 yılında yaşanmıştır. 1951 yılında köy okullarında okutulmakta olan kitapta geçen bir şiir hakkında dönemin başbakanına (A. Menderes) bir soru sorulmuştur. Trabzon/Vakfıkebir DP İlçe Başkanı tarafından Başbakan Adnan Menderes’e sorulan bu soruda; “*Türkümler*” şiirinde “*Tanrı ile bir soydanım*” ibaresiyle ilgili olarak ilçe halkının sorduğu sorulara cevap verilemediği belirtilerek, “*Bizim soyumuzda Tanrı yoktur ve böyle insandan bir tanrı tanımıyoruz*” denilmiştir. İlçe halkı söz konusu kitaptan bu kelimelerin çıkarılmasını veya bu kitabın ortadan kaldırılmasını talep etmişlerdir. Bu talebe nasıl bir cevap verildiğine dair elimizde bilgi bulunmamaktadır. (Devam edecek)

Türkçe ezan tatbikatından bazı örnekler verelim;

15 Şubat 1938 tarihli Konya Valisinin imzasıyla Vilayet Müftülüğüne yazılan cevabî bir yazıda Arapça tekbir alan Karamanlı Hasan ile ilgili olarak aşağıdaki özetlenen yazı gönderilmiştir.

1. Kurban bayramı günü sabahı camiler de vaiz (vaaz olacak) verenleri tensip ve listesi verilen kişilerden Karamanlı Hasan Gemalmaz Camii'nde duanın sonunda Arapça tekbir almıştır.

2. Ne için tekbiri Türkçe almadığı sorulmuş tekbiri Türkçe alınması hakkında kendisine tarafınızdan böyle bir tebligat yapılmadığını ve Türkçe tekbiri bilmediğini söylemiştir.

3. Badema (bundan sonra) tekbirin Türkçe alınması hususunda Karamanlı Hasan'a tarafınızdan tebligat yapıp yapılmadığının bildirilmesini dilerim.

Babalık (1950'li yıllarda Konya'nın mahalli gazetesi) gazetesinin verdiği habere göre; Konya'nın Karaarslan Mahallesi'nde ikamet eden Mesci Hüseyin Üncel, üç gün önce yatsı namazında mescitte Arapça kamet getirdiğinden dolayı derhal yakalanarak adalete teslim edilmiştir.

Antalya milletvekili Rasih Kaplan 23 Mayıs 1941 tarihinde TBMM'de yapmış olduğu bir konuşmasında ilginç bir olay anlatmıştır. Kaplan'ın naklettiğine göre, Antalya müftüsü, uyuşturucu madde kullanan birisinin imamlık yapmasına müsaade etmediğinden sorguya çekilmiştir. Bu "*suçtan*" dolayı sorguya çekilen müftünün bir "*suçu*" daha vardı: "*İçinden Arapça dua okumak*". Milletvekili Kaplan bu "*suçu*" şöyle anlatmaktadır: "*Dün öğle namazında camiye gittim. Müftü camide idi. Müezzin Türkçe kameti getirdikten sonra baktım, müftü namaza başlamadı. Dikkat ettim, dudakları kıpırdıyor, Arapça kamet getiriyordu. Müddeiumumî (savcı) bunun üzerine takibata başlamış*".

Türkçe ezan uygulamasına 16 Haziran 1950'de 5665 sayılı kanun ile son verilmiştir. CHP'nin Türkçe ezan okunması uygulamasının devamından yana olduğu ancak son anda bundan vazgeçtiği belirtilmektedir. Konuyla ilgili TBMM'de 16 Haziran'da CHP adına bir konuşma yapan C. Reşit Eyüpoğlu şunları anlatmaktadır: "*Yasanın görüşülmesinden bir gün önce, yani 15 Haziran 1950 günü, birkaç gündür üzerinde çalıştığımız ve benim okuyacağım konuşma metninde bu girişime kesin karşı çıkacaktık. Oylarımız beyaz olmayacaktı. Görüşme günü meclise geldiğimde beni grup odasında ivedilikle çağırdılar. Konuşma metni elimde. Odada İsmet İnönü, F. Ahmet Barutçu ve Şemsettin Günaltay vardı. Elimdeki metni değişiklik yapacağız diyerek istediler. Bana mecliste okuduğum metni verdiler. Yeni metinde ifade baştan sona aynıydı. Yalnız son tümce değiştirilmiş ve 'oylarımız kırmızı olmayacaktır' yapılmıştı*". Türkiye'de Türkçe ezan uygulaması bu tarihte sona ererken yalnız Kıbrıs Müftüsü Dâna Efendi Türkçe ezan uygulamasına bir süre daha devam etmiştir.

Ahmet Emin Yalman'a göre, ezanla ilgili yasak kalktıktan sonra isteyen "*Arapça*" ezan okuyacaktır. Fakat bu serbestliğe rağmen kendi ana dilini kullananlar çok olacaktır. Ama Yalman'ın düşündüğü gibi olmamıştır. Ezanın üzerindeki bu yasak kalktıktan sonra milletimiz, ezanımızı aslı şekliyle ve hasretle okumaya başlamıştır.

Temenni ediyoruz ki, ezanımız semalarımızda daima okunsun.

Milletimiz ezandan mahrum olmasın kıyamete kadar.

AYASOFYA MESELESİ

İktisadi krize denk geldiğinden Ayasofya meselesi gölgede kaldı. Hatırlayalım aynı gün Merkez Bankasının faizi artırıp-artırmayacağı hususu gündemdeydi. Ayasofya meselesi zaman zaman hatırlanır. 1953 yılında merhum Osman Yüksel Serdengeçti tarafından gündeme getirilen Ayasofya'nın açılması hususu, birkaç gün önce Anayasa mahkemesinin (o tarihte henüz Anayasa mahkemesi yoktu) reddettiği gibi reddedilmişti.

1953 yılında Serdengeçti'nin gündeme getirdiği Ayasofya'nın açılması meselesinde, Serdengeçti mahkemeye verilmişti. Mahkeme safahatında savcının iddiası ve Serdengeçti'nin müdafaası hatırlamaya değer.

Savcı iddianamesinde diyor ki, “Efendim, Ayasofya aslında zaten kilisedir. Maznunun (sanık) bu mesele üzerinde ısrarla durması, böyle heyecanlı, kışkırtıcı yazılar yazması manasızdır”.

Merhum Serdengeçti cevap veriyor ve diyor ki, “Muhterem hakimler, aslında Anadolu da Rum diyarıdır. Böyledir diye Anadolu'muzu Rumlara peşkeh mi çekelim? Sayın savcımızdan soruyorum: kendi zihniyetlerine göre bizim de aslımız maymundan olduğu söyleniyor. İddia makamında bulunan savcımız kendisinin maymun olduğunu söyleyebilir mi?”

Mahkeme beraat kararı vermiş. Fakat savcı iddiasında ısrar etmiş. Savcının bu iddiası karşısında Serdengeçti şunları söyledi: “Karşımda Müslüman Türk milletinin müddeiumumisini (savcı) değil, bir müdde-i hususi, Atinagoras'ın hususi mümessilini görüyorum ! Ürperiyorum, ürperiyorum”.

13 Eylül 2018 tarihli medyaya yansıyan haberlere göre Ayasofya'nın ibadete açılmasıyla ilgili talebe Anayasa Mahkemesinin verdiği karar "**kişi bakımından yetkisizlik**" olmuştur. “Kişi” ne demek ve kişi olmasaydı hükûmî şahsiyet olsaydı ne olurdu gibi münakaşaların pratikte faydası olmayacağı aşikâr. Yani 1935'de “müze” haline getirilen Ayasofya'nın camii hüviyetine kavuşturulması Eylül 2018 tarihi itibarıyla mümkün değil.

1953 yılında da Ayasofya'nın camiye tebdili reddedilmişti fakat esbab-ı mucibesi (gerekçe) günümüze kıyasla daha rencide ediciydi. Yukarıda ifade edildi bu esbab-ı mucibe. Eylül 2018'de de Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi reddedildi ama 1953'deki kadar rencide edici değildi. Demek ki biraz mesafe alınmış.

HAYAL

İnsanın, ihtiyaçla ulaşmak istediği ve henüz tahakkuk etmeyen arzusuna “hayal” denilmektedir. Hayaller daima tatlıdır. Zira arzuya paraleldir.

Benim bir üniversite arzum vardır. Talebesinden hocasına kadar milletin temel değerleriyle hemhal olmuş biri üniversite.

Üniversite, milletin beyni mesabesinde olduğuna göre, his ve tefekkür bakımından halkıyla bütünleşen bir üniversite olmalı.

Beyin, bedenin en tepesinde olduğuna göre, bedenin sıhhat ve selametine teşne olan rehber olmalı üniversite.

Lisanı, o milletin dili olmalı.

Fikri, o milletin mefkuresi olmalı.

Hissi, o milletin duygusuyla hissedar olmalı.

Ufku, o milletin Kızılelmasıyla meftun olmalı.

Bir üniversite hayal ediyorum;

Milletin direnç noktalarını kuvvetlendiren bir üniversite.

Bir üniversite hayalim var;

Varlık sebebimiz olan lisanımıza sahip çıkan, inancımızı mühimseyen ve töremizi yaşatan bir üniversite.

Son iki yüz yıldan beri mevcudiyetimize taarruz eden hain taarruzlara dur diyerek, milletimizin gönlüne şifa olacak bir üniversite hayal ediyorum.

Teknolojiyle imanı bütünleştirerek önce kendi insanına ve ardından bütün insanlığı kucaklayacak bir üniversite hayal ediyorum.

Mezuniyet merasimlerinde, ait olduğu milletin töresine, an'anesine ve mefkuresine mensup olmanın haklı iftiharıyla şed kuşanmalarının yapıldığı bir üniversite hayal ediyorum.

Kendi halkına tepeden bakmayan ve içinden çıktığı milletine hizmet etmeyi şiar edinmiş bir şahadetname veren bir üniversite hayal ediyorum.

Mezuniyet merasimlerini Kur'an-ı Kerim tilaveti icra ederek, insan olmanın minik bir kainat olduğu şuurunu veren bir üniversite hayal ediyorum.

“Kur'an-ı Kerim eşittir insan, insan hürmete şayan, eşref-i mahlûktur” ahlayışını idealize eden bir üniversite hayal ediyorum.

Mezuniyet merasimlerinde tercih ettiği kılık ve kıyafetiyle “biz dün vardık, bugün mevcuduz yarınlarda da var olmaya devam edeceğiz” anlayışını formüle eden bir üniversite hayal ediyorum.

Atalarına hürmet etmeyi şiar edinen bir üniversite hayal ediyorum.

Duvarlarında bütün dünyada dillerinde yazılmış “Soru sormayı bilmek, ilmin yarısıdır” vecizesinin yer aldığı bir üniversite hayal ediyorum.

Soru sormayı bilen, öğrenmek iştıyakiyla zihni daima diri olan “iki günü aynı olan aldanmıştır” altın prensibini kendisine rehber edinerek, teori ile pratiği ahlak potasında pişirmeye zemin olan bir üniversite hayal ediyorum.

Gerek İslam öncesi ve gerekse ve hususiyetle İslam ile müşerref olduktan sonra takip ettiği devlet siyasetiyle “İnsanı yaşat ki, devlet yaşasın” umdesini benimsemiş olan atalarımıza layık olmak üzere insanımıza ve insanlığa hizmet etmeyi şiar edinen bir mefkûreyi veren bir üniversite hayal ediyorum.

Bir üniversite hayal ediyorum ki, öğrencilerinin tamamının almak mecburiyetinde olduğu müşterek bir ders olsun ve bu dersin adı “Medeniyet tasavvuru” olsun.

Dersliklerinin kapılarında “Medreseden Üniversiteye” anlayışını ifade eden, dünü reddetmeyen, devamlılık ve kararlılıkla istikbale yürüyen “Kökü mazide bir âtiyiz” şuurunu veren bir üniversite hayal ediyorum.

Bir üniversite hayal ediyorum; Verdiği şahadetnameyle (diploma), mezun ettiği talebesine kefil olan bir üniversite.

Mezun ettiği öğrencisinin devletine ve milletine düşman olmayacağı bir üniversite hayal ediyorum.

Mezun ettiği talebesinin, bölücü ve yıkıcı cereyanlara kapılmamış ve kapılmayacak donanıma sahip bir üniversite hayal ediyorum.

Mezuniyet merasiminde, tıpkı Ahilikte olduğu gibi Şed kuşatarak öğrencilerine insanlığa hizmet hususunda ahit alan bir üniversite hayal ediyorum.

Öyle bir üniversite tahayyül ediyorum ki, atalarına hürmet hususunda topluma örnek olacak ve töresine bağlılıkla nümune-i timsal olacak bir üniversite...

Kendi değerlerine içine sindirmiş ve daima kendini güncelleyen bir zihni yapıda bir üniversite hayal ediyorum.

En mes’ut gününde yani mezuniyet gününde, saadetini şıarmadan telezzüz eden bir üniversite hayal ediyorum.

En mes'ut günü mezuniyet merasimini Kur'an tilavetiyle şereflendirerek abideleştiren bir üniversite hayal ediyorum.

Öyle bir üniversite hayal ediyorum ki, mezuniyet merasimini "başkalaşarak" değil kendi öz değerlerini hatırlayarak kutlayan bir üniversite... Mesela mezuniyet gününde şahadetname verdiği talebelerine börk giydiren bir üniversite hayal ediyorum.

Bir üniversite hayal ediyorum; kuruluşunu bir medresenin kuruluşuna bağlayan bir üniversite. Yahya Kemal'in "Kökü mazide bir âtiyiz" dediği gibi. Mesela Süleymaniye Medresesine, kuruluşunu bağlayan bir üniversite niye olmasın?

Mazisini inkar etmeyen ve geçmişe mihlanıp kalmayan bir üniversite anlayışına ne kadar muhtacız...

İngiltere'deki Oxford Üniversitesine daima gıpta ederiz ama bizde mevcut olan medreseleri kapatmakla tuhaf bir "avuntu" içine gireriz.

Öyle bir üniversite hayal ediyorum ki, sadece mezuniyet gününde değil, açılışında da bizim hayat rehberimiz olan Kur'an-ı Kerim tilavet edilsin.

Böyle bir üniversite var mı, olur mu veya mümkün mü?

BAYRAM

Bayram'ın Arapçası "İyd'dır". "İyd" kelimesi "avdet" etmek kelimesiyle aynı kökten gelir ve "Dönmek" demektir. Buna göre "İyd" kelimesi kişinin aslına rücu etmek demek oluyor. Aslına rücu etmek demek ise "Fabrika ayarlarına" dönmek demektir. İslam anlayışında insan dünyaya tertemiz gelir. Daha sonra çevre faktörleriyle yaratılıştaki bu temizlik ya muhafaza edilir veya insan kirlenir.

İslam anlayışında bayramlarda kırgınların giderilmesi, kardeşliğin tesis edilmesi, sürurun (sevinç) esas olması, neşelenilmesi vs gibi hususlar kişinin fabrika ayarına dönülmesi olarak anlaşılır. Atalarımız "İyd-ı şerifiniz mübarek olsun" derlerdi. Yani "Fabrika ayarlarına dönmenizi temenni ediyorum" olarak anlaşılabilir.

BANKA

Atalarımız der ki, "Bankaya düşen ya şerefini kaybeder, ya da şerfiyle birlikte servetini kaybeder".

Bilirsiniz atasözleri özlü sözlerdir. Her milletin ataları vardır ve tecrübenin yardımıyla söylenmiş sözlerle nesillere istikamet verirler. Bu yönüyle ata sözlerine ehemmiyet verilir ve verilmelidir.

Her milletin ata sözleri vardır ve bu sözlerde yılların verdiği tecrübe nesillere istikamet verir dedik.

Mensup olduğumuz milletimizin atasözleri de böyle olmakla birlikte bir artısı vardır. Her zaman ifade ettiğimiz gibi mensup olmakla iftihar ettiğimiz milletimiz sadece Müslüman değildir. Aynı zamanda Türk milleti tarih boyunca İslam'ı temsil mevkiinde olmuştur. Bu hususiyetine istinaden atasözlerimizde mutlaka ya bir ayet-i kerimenin ışığı vardır ya da hadis-i şerifin tesiri vardır. Yani atalarımız sözlerini ihdas ederlerken beslendikleri ayet-i kerimelerden ve hadis-i şeriflerden müstefit olmuşlardır. Zira sevgili peygamberimize hürmet hususunda Türk milleti kadar hassasiyet gösteren başka millet yoktur dersek herhalde mübalağa yapmış olmayız.

Hatırlayalım: Osmanlı hükümdarları içinde altı adet Mehmet vardır. Bu Mehmetler aslında “Muhammed” (SAV) kelime-i mübarekesinin Türkçeleştirilmiş halidir. Zira atalarımız bilirler ve inanılar ki, sevgili peygamberimizin mübarek isminin anılmasıyla selatü selam getirmek gerekir. Belki bu hususta ihmal vuku bulur ihtimaline binaen isim konulurken “Mehemmed-Mehmed” şeklinde iki cihan serverini hatırlatır tarzda bir tercihte bulunmuşlardır.

Bu girizgahı niye yaptım? “Bankaya düşen ya şerefini kaybeder, ya da şerefıyla servetini de kaybeder” atasözümüzü izaha zemin olsun diye böyle bir mukaddime yaptım.

Bankacılık bize batıdan gelmiştir ve geç tarihlerde gelmiştir.

Öyleyse bankayı kullanmayacak mıyız?

Her yeni inkişafın müspet tarafları da vardır menfi tarafları da vardır. Bankanın menfi tarafını dikkate alarak ve dikkatli olmak kaydıyla elbette kullanılmasında mahzur yoktur. İstihdamı ve muaveneti tarumar eden faiz kısmını kullanmamak kaydıyla bankacılık sektörü değerlendirilebilir. Bu kısmıyla bile mahzurdan azade olmadığından son yıllarda “katılım bankacılığı” hususunda çalışmalar başlamıştır.

Devlet, milletin siyasî veçhesidir. Yani millette hangi hasletler varsa devlette de onlar vardır ve olmalıdır. Millette olmayan bir hassasiyetin devlette mevcut olması, zorlamadır ve devlet ile milletin aynı kaynaktan beslenmediğini ortaya koyar. Bu tür devlet şekilleri arızidir ve derhal kendini millete göre şekillendirmediği güçlü devletten söz edilemez.

Yukarıda izahı yapılan devlet şekli şuna benzer; Aynaya baktığımızda, aynada görülen akis, sizi ifade eder. Yani aynada gördüğünüz surette ne varsa sizde de o var demektir.

Artık Türkiye ve Türk milleti aynaya baktığında kendisini görmeye başlamaktadır. Katılım bankacılığı bunun bir işaretidir.

Biz, kendimiz olmak istiyoruz.

Kendimiz olmaktan uzaklaştırmak için iki yüz yıldır içerden ve dışardan faaliyet gösteriliyor. Kedimize gelmek için de zamana ihtiyacımız vardır. Bir de şuura muhtacız.

VAGON

Bursa belediyesi, metroda hanımlara hususi olarak vagon ilave etmiş. Tepkiler gelince anket yapmış. Ankete ben de iştirak ettim ve “evet” dedim.

Bugün itibariyle (8 Temmuz 2017 Saat:16.00) Hayır diyenler % 53, evet diyenler % 48.

Hayır diyenler beş puan önde.

Demek ki daha çok “ekmek” yememiz gerekiyor.

“Karışık” olmak isteyenlerle başa baş gidiyoruz.

Türkiye zor bir ülkedir. Bu ülkenin üzerinde nice operasyonlar yapıldı. Ameliyat üzerine ameliyata maruz kalan bir ülkede kafasını “karışık” olanlar elbette olacaktır. Kafası karışık olanlar, “karışık” olmayı isteyeceklerdir.

Kafası “karışık” olanlar “karışık” olarak yolculuk yapmak isteyebilirler. Bu, onların kendi tercihleridir. Ama kadın ve erkek olarak ayrı bir şekilde yolculuk yapmak isteyenler olamaz mı?

Kafası ve gönlü “karışık” olanlar gibi davranmak mecburiyetinde miyiz?

Yani, hanımlar, ayrı bir vagona yolculuk yapsa ne olur?

Sonra kimse kimseyi zorlamıyor. İsteyen karışık mekânlarda yolculuk yapabilir. Ama isteyenlere müstakil bir vagona yolculuk yapmasından niçin rahatsız olunur, merak konusu...

Demek ki ülkemiz ciddi operasyonlardan geçirilmiş ve geçirilmekte.

Kafası ve zihni “karışık” olanlar istiyorlar ki, herkes “karışık” olsun.

Bursa belediyesini tebrik ediyoruz. Metroya müstakil bir vagon ekleyerek “tercihe” bağlı olarak arzu eden hanımlar bu vagona yolculuk yapabilmelidir.

Merak ediyorum Bursa belediyesi metroda bu fikrini tatbik edebildi mi?

TEMEL İNSAN HAKLARI

TV kanalının birinde bir yorumcu konuşma yapıyor ve diyor ki, “Özgürlük ve temel insan hakları Avrupa’nın ortak değerleridir”.

Bu kafayla FETO ile mücadele edilmez.

Bu zihniyetle diriliş olmaz ve olamaz.

Temel insan hakları Avrupa’nın ortak değeri falan değildir. Temel insan hakları insanlığın ortak değeridir. Bunu Avrupa tesis etmedi. Aksine temel insan haklarını en çok ihlal eden Avrupa’dır.

Bu çarpık zihniyetten kurtulmadıkça fetö ile mücadelede muvaffakiyet mümkün değildir.

Allah milletimize yardım etsin.

DUA

Allah’ım !

Geçmişimde pişmanlık, istikbalimde ümitsizlik belasına duçar etme bizi.

İhanete bulaşmış din, vatan ve millet düşmanlarıyla karşılaştırma bizi.

Allah’ım !

Nokta kadar menfaati için virgül kadar eğilen omurgasızlardan uzak tut bizi.

İslam’a hizmetiyle tanınmış ecdadımıza layık kıl bizi.

Bizi ve neslimizi Fatih gibi ufuklu, Alparslan gibi yürekli Abdülhamid gibi tedbirli eyle.

Mukaddes değerlerine ağız dolusu küfür edenlere sevgi besleyen ebleh insanlardan uzak tut bizi.

Türk milletinin temel değerlerine dahledenleri kahraman zanneden diplomalı cahilleri fark ettiriver aziz milletimize.

90 yıldan beri milletimizin direnç noktalarıyla harp ederek suyu kirleten köşe başlarındaki maskeli hainleri fark ettirecek feraset ver bize.

Allah'ım !

Çalışmak ve kazanmak istiyoruz.

Meşru zeminlerde yükselmek ve terakki etmek arzusundayız.

“İlim, Çin’de de olsa git ve öğren”, diyen peygamberimizi anlamayı ve ona hürmet etmeyi hatırlat bize.

“Veren el, alan elden üstündür”, prensibinin bir gereği olarak sevgili peygamberimizin tavsiyesini yerine getirmek istiyoruz.

Malının zekâtını verecek şekilde zengin olmak idealindeyiz.

Allah'ım !

Sana ve sevgili habibine ulaşmak hususunda aklımızı kullanmak istiyoruz.

Sevgili habibine ve onun yolunda giden altın zincire ulaşmak hususunda irademize istikamet ver.

Bin sene İslam’a hizmet eden atalarımıza layık olacak feraseti bize hatırlat.

Allah'ım !

1950’den 2016’ya kadar maruz kaldığımız 20 civarında darbe ve darbe teşebbüsünden bıktık ve usandık.

Millet, devletin emanetidir, halka hizmet Hakk’a hizmet şuuruna sahip yöneticileri seçmek feraseti ver bize.

“YAZAR”

“Yaz” kelimesinden türetildiği anlaşılan “yazar”; müellif, musannif, muharrir ve kâtip kelimelerin yerine ikame edilen maymuncuk bir kavramdır. “Yazar”, ne yazar, neyi yazar ve nasıl yazar gibi soruların cevapları umumiyetle meçhuldür.

Bizim memleketimizde ağzı bozuk olan yazarlar vardır. Bu ağzı bozuk yazar tipleri yeni değildir. 1930’lu yıllarda Edirne Saylavı olarak bilinen Şeref Aykut adında biri vardı. Bütün padişahlar için hususi bir sövgü makinesi gibiydi bu “saylav”.

Unutmadan ifade edelim: “Saylav” 1930’lu yıllarda icad edilen ve “mebus” yerine ikame edilmek istenilen uyduruk bir kelimeydi.

Ağzı bozuk “yazar” olduğu söylenen kişinin iddiasına göre, bu topraklarda ilk rakı fabrikası Abdülhamid döneminde kurulmuş. Bu ve bu gibilerin kafası “rakı” ile çalıştığından herkesi “rakıcı” yapmaya pek hevesliler.

Çoğunluğu Müslüman olan bir topluluğa hitap edenlerin İslamiyet hususunda temel bilgilere haiz olmakta eçhel olmaları, bu gibi “rakıcılara” pek dokunmaz.

Halbuki hatırlatmak gerekir ki, Osmanlı nizamında Müslümanlar Müslüman gibi, gayrimüslimler gayrimüslim gibi yaşarlardı. Yani Osmanlı toplumunda mümkün olduğu kadar insanlar tutarlı olmayı tercih ederlerdi. Başka bir ifadeyle Müslüman olarak bilinenler İslamiyet’in itikadî hususlardaki prensiplerini külliye kabul ederler ve yaşamaya çalışırlardı. Gayri müslim olanlar da kendi inançlarına mütenasip olarak hayatlarını sürdürürlerdi.

Önemle hatırlatalım ki, Osmanlı nizamında gayrimüslim, Müslüman gibi yaşamaya zorlanamaz.

Bu meseleyi biraz daha açalım; gayrimüslim isterse meyhaneye gider demlenir, isterse kerhaneye gider. Osmanlı nizamında gayrimüslimlere, İslamî prensiplere uyulması hususunda asla baskı bahis mevzu olamaz.

Şimdi gelelim, yazar olduğu söylenen bu ve benzeri “rakıcıların” Abdülhamid’in döneminde ilk defa bira fabrikasının kurulması meselesine.

Abdülhamid döneminde rakı fabrikası açılmış olabilir. Bir cihan devleti olan Osmanlı’da gayrimüslimlerin yaşadığı hatırlanırsa realite ortaya çıkar. 1930’lu ve 1940’lı yılların kafasına bakılırsa, devlet yönetiminde olanların tercihini halk benimsemek mecburiyetindedir. Ülkemizde “biracılığı” idealize etmek isteyen bir takım çevreler, 1930’lu ve 1940’lı yılların dar kalıplarıyla Osmanlı nizamını mahkum etmek istemektedir.

Ülkemizde rakı, ne 19 Mayıs’ta 1919’da icad edildi ne de Osmanlı döneminde. Sarhoş ve ayyaşlar dünya kurulduğundan beri vardı ve olacaktır. Ayyaşlık ve sarhoşluk asla idealize edilemez. Ancak sarhoş ve ayyaşın eziyeti kendisine ve ailesinedir. Biz buna üzülürüz. Bu musibette duçar olanlara, sağlıklı olmaları hususunda yardımcı olmak isteriz. Fakat, sarhoşluğun ve ayyaşlığın idealize edilmesine millet olarak rıza gösteremeyiz.

1930’lu yıllarda Edirne Saylavı Şeref Aykut gibi padişahlarımıza iftara edilmesine de Türk milletinin bir ferdi olarak razı olamayız.

Yazar olduğu söylenen bir kişiye göre, padişahın isteğiyle rakı fabrikası kurulmuş (!). Böyle bir martaval ifade edildikten sonra denilmiş ki, “şeyhüliislam’ın onayıyla kurulmuş”. Bunlara kalırsa matbaaya da şeyhüliislam karşı çıkmıştı.

Tekrar hatırlatalım; Osmanlı nizamında gayrimüslimlerin kendi şeraitine göre yaşama imkânı vardır. Daha çok yer altındaki mekanlarda faaliyet gösterilmesine müsaade edilen meyhanelerde gayrimüslimler “demlenirlerdi”.

Yazar olduğu söylenen kişi demiş ki: “Osmanlı’da ilk birahane İzmir’de açılmış. Birahanelerin açılma iznini veren de Abdülhamid’in babası Abdülmecid’miş”.

Bu yazar olduğu söylenen kişi “ruhsat” kavramının ne olduğunu herhalde bilmek istemiyor. Mesela Osmanlı vatandaşı Dimitri, meyhane açmak üzere alakalı mercie müracaat etse, Dimitri’ye Osmanlı sistemi “hayır mı” diyecek? Elbette Dimitri’ye ruhsat verilecektir. Ama Müslüman bir Osmanlı tebaası böyle bir talepte bulunamaz. Dönemin şartları ve prensipleri böyle...

“Ruhsat” vermeyi “açılış yapmak” olarak anlamak için “biracı” olmak lazım. Tam günümüzdeki biracılar gibi.

Bu yazara göre ilk şampanya fabrikasını Musevi Alaatini kardeşler kurmuşlar, Abdülhamid bunlara mecidi nişanı vermişmiş (!) Sanki Osmanlı tebaasından olup da gayrimüslim olduğu halde mecidi nişanı olmak imkânsız mış gibi. İttihatçılar 1909 yılında darbe yaptıktan sonra Abdülhamid’i Selanik’teki Alaatini köşküne sürgüne göndermişlerdi. Yazar olduğu söylenen kişiye göre, Abdülhamid, Alaatini biraderlerin köşkünde kalmışmiş (!). Bu vakalar vakidir fakat cümlelerin yerleri bozuktur. Yani ilk şampanya fabrikasını Yahudi kardeşler kurmuş olabilir fakat bunlar, şampanya fabrikası kurdukları için nişan verilmiş değildir. Abdülhamid’in sürgün yeri olarak Alaatini köşküne gönderildiği doğrudur fakat Alaatini biraderlere nişan verildiğinden dolayı bu köşkte padişahın kaldığı yorumu tam bir martavaldır.

Abdülhamid’in “rom” tercih ettiği iddiası mesnetsiz bir palavradır. Hele hele torunun naklettiği ifade edilen şu sözleri sadece hezeyan değil aynı zamanda bu iddia sahibinin zihni dünyasını yansıtan bir göstergedir; Güya Abdülhamid demiş ki, “Bak ben bunu içiyorum, çünkü bu yasak değil, Kur’an’a bak, orada şarap diyor, şekerden yapılanın bahsi geçmiyor”. Bu sözleri nakleden torun kaç yaşındadır? Hangi vesikaya istinaden bu iddiaları gündeme getiriliyor?

Adını vermeyi lüzum hissetmediğimiz bu ve benzeri kişilerin tarihimizde Türk cihan devletine hizmet etmiş nice hükümdarlar hakkında akla zarar hezeyanları vardır. Her hezeyana cevap vermek hem mümkün değildir hem de gerek de yoktur.

Sultan Abdülhamid döneminde, tıpkı günümüzde olduğu gibi. bölücü hainler daima “cıyyak cıyyak” bağırılmışlardır. Sürgüne gönderilenler “yurtsever” değil “yurtsöver” olanlardır. Abdülhamid’in nefesi, daima bu tip bölücülerin ensesinde olmuştur.

Meşrutiyet’in ilk döneminde ortaya çıkan 93 Harbi sebebiyle zuhur eden toprak kayıplarından Sultan Abdülhamid’i mes’ul tutmak, parlamentoyu yok saymak olur. Osmanlı’nın ilk darbeci teorisyenlerinden olan Mithat Paşa’nın “gayretleriyle” Osmanlı’nın içine sürüklendiği 93 Harbi, Abdülhamid’in asla arzu etmediği bir savaştır.

Sadece gençlerimiz tarihi ve kültürel mirasımızı bilmiyor değildir. Kendini yazar zanneden, ağzı bozuk, zihniyeti ağzına yansımış gazete köşelerinde karalamalar yapanlar da tarihi ve kültürel mirasımızı bilmiyorlar.

İşin daha vahimi, bunlar bilmediklerini de bilmiyorlar.

Karnı ağrıyan veya midesi bozuk olan biri doktora gitmeyi akledebilir. Ama akıl sıhhatini kaybetmiş biri kendiliğinden doktora gidemez.

ÖFKE

Yiğit, güreşte rakibini yenen değil öfkelenirildiğinde öfkesini yenendir.

Öfkelenmemek başka şeydir, öfkelenirildiğinde öfkesine dizgin vurmaktır farklıdır.

Öfke insanda potansiyel olarak vardır ve yok edilemez. Yiğit o kişidir ki, hem öfkelenirilecek hem de öfkelenmeyecek.

Zira, öfkelenmek dengeyi bozar, öfke değil.

Kişi öfkeyi öyle kullanmalı ki, rüzgârın yelkene kuvvet verdiği gibi olsun. Yiğit istikametini bilir ve öfkesini müstakim bir istikamette kullanır ve kullanmalıdır.

Öfke öyle bir kuvvettir ki, doğru kullanırsa diriliktir.

Mesela 15 Temmuz şehitlerimiz için Kur’an-ı Kerim tilavetine itiraz eden bir öğretim üyesine, bağırarak öfkeyi kullanmak enerji israfıdır. Bu tipler için sakın bir şekilde kapıyı göstermek, öfkenin en mütakâmil kullanımınıdır.

Yahut adaleti sokakta arayanlara, İstiklal mahkemelerinin adresi vererek Alilere (Kılıç Ali, Kel Ali bilmem ne Ali) yönlendirmek, öfkenin optimum kullanımına örnek teşkil edebilir.

Öfkesiz insan yaşayan ölü gibidir.

Öfke enerji gibidir...

Lafa Bak, Lafa !

Adı lazım değil, bir televizyon programcısı İlber Ortaylı ile mülakat yapıyor. Söz dönüp-dolaşıp Fatih Sultan Mehmed'e geliyor ve Prof. Dr. Ortaylı diyor ki, "Fatih'de, muhteşem bir dil bilgisi vardı ve büyük bir deha idi".

Televizyon programcısı mukabele ediyor "Yani Batıya açık biriydi".

Adamın bütün referansı Batı.

Zira öyle "beslenmiş".

Gerçi Osmanlı'nın son dönemi (Tanzimat sonrası) ve Cumhuriyet döneminde aynı martavallar yok muydu?

Son 20-30 yıl hariç okullarımızda aynı beylik laflar söylenmedi mi?

Halen okutulmakta olan veya okutulması düşünülen din ve ahlak dersi kitaplarında "laiklik, din ve vicdan hürriyetinin garantisi" martavalı ifade edilmiyor mu?

Dolayısıyla aynı zamanda bir iri gazetede yazar olan bu programcının Fatih Sultan Mehmed Han için "Yani Batıya açık biriydi" saçmalamasını yadırgamamak lazım.

Bir ara memleketimizin mütedeyyin kısmının seyrettiği televizyon olan, Kanal 7'de "Haber Saatini" takdim eden biriydi bu programcı.

Fatih Sultan Mehmed'i "Batıya açık biri" olarak tahayyül eden bu programcıya Prof. Dr. İlber Ortaylı şöyle "bindiriyor":

"Hayır efendim o zaman Batı da böyle bir adam yoktu ki, ne Batısı diyorsun?".

"Serbest Bölge" adında bir program yapan bu arkadaş Ortaylı'nın bu "bindirmesine" şöyle bir saçmalama cevap veriyor; "Ama böyle bilime açık olması, tipik bir Müslüman örneği olmadığını gösteriyor".

Lafa bak lafa !

Tipik bir Müslüman örneği "bilime açık olmazmış" !

Sen, mütedeyyin insanların kanalı olarak görülen Kanal 7'de yıllarca program yap, onların sırtından beslen, daha sonra "Tipik bir Müslüman bilime açık olmaz" de...

Aynı arkadaş birkaç ay evvel “FETÖCÜLERİN temel özelliğinin sigara içmemek” olduğunu söylemişti.

Ne “büyük” tespit !

Adamlar başörtüsüne “teferruat” diyorlar, Müslümanları Hristiyan olmaya teşvik ediyorlar. Zina, içki vs. hususunda “fetva” almışlar başlarındaki şarlatandan.

Tek özelliği FETÖCÜLERİN sigara içmemeleriymiş !

Bizim ülkemiz mi böyle tuhaf insanlar üretiyor? Yoksa tuhaf insanlar mı bizim ülkemizin sessiz çoğunluğunun tepesinde peydah oluyor, anlamak mümkün değil.

Biz biliyoruz ki, bu tür mamüller (uydurukça ifadeyle, ürünler-aslında “ürün” 1930’larda ilk uydurulduğunda “ürüm” idi) “laiklik, din ve vicdan hürriyetinin garantisidir”, martavalının mahsulüdür.

Mahsullerin neyle beslendikleri bilinirse mücadele tekniği daha verimli olabilir.

“SULANMAK”

Günümüzde “aşk” denilince ulu orta birbirlerine “sulanmak” zennediyor bazı genç müsveddeleri.

Üniversite kampüsünde farklı pozisyonlarda birbirlerine sulanıyorlar.

Yürürken birbirlerine sulanıyorlar.

Zorla giydikleri anlaşılın (dar olunca öyle olmaz mı?) ve üç beş yerinde yırtıklar bulunan pantolonlarının içinde hem yürüyorlar hem de birbirlerine sulanıyorlar.

Tamam, bir şey demiyoruz. Karışmıyoruz.

Ama sulanacaksın git, kuytu bir yerde sulan (!). (Bu, sulanmayı teşvik değildir asla)

Nerede, zarafet ve nükteli sözleri söyleyecek beyin bunlarda.

Uyduruk kelimelerle mi nükte yapacaklar?

Temiz Türkçeyi 1930’lu yıllarda yedik bitirdik.

Yırtık pantolon, zorla giyilmiş don bozuntusu bir libas ve Ramazan ayında elinde sigara...

Bunlar üniversiteli genç, öyle mi?

Hadi oradan !

Osmanlı Türkü bunları görse acır ve “kumaş yetmemiş” diye kumaşçıya havale eder.

Vücudunun kapalı yeri, açık yerinden az olandan söz etmedik.

Onlar bahs-i diğer.

1980’lerde vefat eden meşhur bir tıbbiyelerin hocası vardı Prof. Dr. Sami Zan....

Zan hoca der ki “Sevmek oturup birbirine bakmak değil, belki beraberce aynı yöne bakmaktır”

İNKILAP TARİHİ DERSLERİ

1934 yılından itibaren farklı isimler altında üniversitelerde farklı isimler altında mecburi olarak okutulmaya başlanan İnkılap Tarihi dersleri son 4-5 yıldır uzaktan eğitim sistemiyle tatbik ediliyor.

Öteden beri liselerde “Atatürkçülük” ismiyle okutulan üniversitelerde Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi ismiyle okutulan derslerin muhtevasında ciddi problemler vardır.

Genel olarak üniversitelerde okutulan İnkılap Tarihi kitaplarında mübalağalı değerlendirmeler, hatalı ve tezatlı bilgiler bulunmakta, ilkokuldan beri tekrar edilen beylik bilgiler öğrenciler tarafından gına getirilmiş olarak görülmektedir.

Bu derse çeki-düzen vermenin zamanı geldi fakat öyle anlaşılıyor ki sıra gelmedi. Ehemmiyetle ifade etmeliyiz ki, maşeri şuurda kimin kahraman kimin hain olduğu hususunda zihinlerde fikirler tebellür etmiş vaziyettedir.

Zihinlerde 1934 yılından beri “hain” ilan edilen şahsiyetlerin öyle olmadığı, yapılan bunca karalamak, tahkir etmek, iftira kumkumasıyla hakikatleri örtmek, basit ve karakersiz şahsiyetleri şişirmek hususundaki çalışmalar geri tepmiştir.

1950 yılına kadar Milli Mücadele’ye iştirak eden şahsiyetlerin (K. Karabekir, Rauf Orbay, Y. Kemal Tengirşenk vs) hatıra yazamamaları, yakın tarihin objektif bir şekilde anlaşılmasını perdeleyen esas sebeplerden sadece biridir. Bu tarihten sonra hatıralar yazılmaya başlansa da, okullarda okutulmakta olan İnkılap Tarihi kitaplarının tek taraflı ve objektiflikten uzak olması yakın tarihimizin olduğu gibi genç nesillere intikal etmesini engellemiştir.

İnkılap tarihi derslerinde üniversitelerde tatbik edilen durum budur. Yakın tarihimizi objektif olarak öğrenmeye hakkımız yok mudur? Arşivlere dayalı ve dönemi yaşayanların hatıralarıyla mutabık olarak yazılmış ders kitapları kaleme alınmayacak mıdır?

Esefle ifade edelim ki, üniversitelerde okutulmakta olan inkılap tarihi kitaplarının kahir bir ekseriyeti, beylik bilgilerle doldurulmuş, lüzumsuz abartıların tekrarlandığı bir muhtevaya sahiptir.

Tek partili dönemde abartıların kol gezdiği inkılap tarihi kitaplarına “dokunmak” imkânsızdı. Masonluğu cümle alem tarafından bilinen ve ezanın aslî şekliyle okunmasına şiddetle karşı çıkan fakat merhum Menderes’in istifa tehdidiyle zoraki razı olan Celal Bayar döneminde inkılap tarihi derslerinde köpürtmeler devam etti.

Her darbe teşebbüsü ve darbelerde inkılap tarihi derslerinde köpürtmeler biraz daha artırıldı. Fakat enteresandır, bütün inkılap tarihindeki bütün köpürtmelerden sonra, bu köpürtmeyi yapanlar marjinalleşti. Dikkat ederseniz darbecilerle inkılap tarihindeki beylik bilgileri köpürtenler aynı familyadandır.

Sandıktan çıkan neticeler darbecileri tekzip ettiğine göre, inkılap tarihi kitaplarında köpürtmeler, köpüklerinin azalması beklenir. Köpüklerin azaldığı söylenebilirse de, köpürtmek isteyenlerin aynı nispette azaldığını söylemek ne kadar mümkün bilemiyoruz.

Bunu bilemiyoruz ama bildiğimiz bir tatbikat var: O da şudur: İnkılap Tarihi dersleri üniversitelerin birçoğunda takriben 7-8 yıldır uzaktan okutulmaya başlandı.

Öyleyse yapılması gereken nedir?

Millet, devletin önünden gittiğine göre her akl-ı selim akademisyen arşive dayalı, mübalağadan uzak, ilmî, objektif ve gerçeklere uygun İnkılap Tarihi kitaplarını kaleme almalıdır. Bu bir milli vazifedir.

Maşeri vicdanda zaten milletimizin temel değerleriyle barışık olanların yeri müstesnadır ve yerini almıştır. Köpürtülen, şişirilen ve sivriltilmiş kişiler ise mevzuat gereği sukut edilerek tarihin tozlu raflarına terk edilmektedir.

Temiz milletimizin asil duygularını dikkate alarak iktidara gelmiş iktidar sahipleri de bilmelidir ki, yıllardan beri köpürtülmüş kişi ve kişileri tekrar tekrar köpürterek gündeme getirmekle, reylerini artıracığını sanıyorsa aldanmaktadır.

İktidar sahipleri unutmamalıdır ki, 80-90 senedir beylik bilgilerle Türk milletinin zihnini işgal eden 1930’lu yılların zihniyeti çağrıştıran tatbikatla mevcut reylerini de riske atmaktadırlar. Şayet iktidar sahipleri, reylerimizi artırırız mülahazasıyla marjinal gruplardan “destek alırız” diyorlarsa lütfen müşavirlerini gözden geçirsinler.

Sayın Reisi Cumhurbaş,

Etrafınızı gözden geçiriniz. Danışmanlarımızı iyi seçmeniz, sadece sizin değil milletimizin de hayrına olacaktır.

ÇİMDİK

Amerika'ya mektup yazmışlar bazı ülkeler, sun'i zekâ ile alakalı olarak. Robotlardaki gelişmeler bu hızla giderse önümüzdeki yıllarda “katil robotlar” insanlığı tehdit edebilir endişesini iletmışler Amerika'ya...

Amerika bu hususta tedbir almalıymış...

Endişe, suni zekânın “katil robotlar” halini alması...

Suni zekânın “katil robot” haline dönüşmesi ne demektir? İnsanların çıplak elle değil de eldivenle öldürülmesi değil midir?

Eskiden boğarak insanları katlediyordunuz. Daha sonra bıçak icat edilince bıçakla öldürmeler başladı.

Mesela bizim İttihatçıların prestij ettikleri Fransız İhtilalcileri, giyotin ile binlerce insanın kanına girdiler. Şayet Fransız devrimcileri giyotinden daha seri bir ölüm makinası bulmuş olsalardı onu tatbik ederlerdi.

Atom bombasını ilk olarak tatbik eden Türkler mi?

Zehirli gazları ilk defa uygulayan Müslümanlar mı?

Şu anda Suriye'de tatbik edilen vekâlet savaşları değil mi?

Haçlı Şabi kim adına insanları katlediyor?

DEAŞ'ı nerede üretildi? Silahları kimden alıyor?

Amerika'ya mektup yazmışlarmış-mış!

Suni zekânın “katil robotlar” olmasından endişe ediyorlarmış-mış?

Biz de “yedek” bu “insancılıklarını” ?

Kim endişe ediyor acaba?

İktidar partisinin (Ak Parti) bir sözcüsüydü galiba adını hatırlayamadım. Diyordu ki, ana muhalefet partisinin başındaki zatın davranışlarının anormalliğini ifade etmek için “birisi çimdiklesin onu”....

Birisi Amerika'yı veya mektup yazarları çimdiklesin. Görüldüğü kadarıyla Amerika'yı Kuzey Kore çimdikliyor.

1939'DA BİR DİLENCİLİK TEKNİĞİ

Cemal Refik imzalı “İstanbul Hayatı” köşesinde “Dilenciler” başlığı altındaki yazıda, dilencilerle ilgili olarak şunlar anlatılmaktadır: “İstanbul caddeleri yine dilenci istilasına uğradı. Adım başında bir el uzanıp insanın burnuna kadar dayanıyor. O ne pis eller, o ne iğrenç mahlûklar! Sakatlara, yoksullara, muhtaçlara yardım etmek insanlık vazifesi, vicdan borcudur. Fakat pisliği, iğrençliği acındırma vasıtası yapan sırnaşıklara para vermeyi ne vicdan kabul eder, ne iman. Saçı sakalına karışmış, tepeden tırnağa kadar pislige bulanmış herifler, aynı iğrençlikte karılar yaya kaldırımlarına sıralanıyor. Öksürüp aksırarak, tükürüp sümürerek yol kesiyorlar. Saçtıkları iç bulandırıcı kokular insanın genzini tırım tırım tırmalıyor. Aylarca ellerine, yüzlerine su damlası değmemiş, sırtlarındaki lime lime palaspareler sanki leşli bataklıktan çıkmış. Manzaraları merhamet yerine nefret ve istikrah (iğrenmek) uyandırıyor. Sinir bozucu kıvranışlarla sokulurken insanın rikkatini (hassasiyetini) değil hiddetini tahrik ediyor. Bu müteharrik (hareket eden) pislik yığınlarına temas etmemek için istikamet değiştirirseniz o sizden evvel davranıp yolunuzu kesiyor, peşinize takılıyor, omzunuza dürtüyor. Ekserisi sağlam, çalışabilecek kabiliyette insanlar. Sorarsanız:

—Niçin çalışıp ekmek parası kazanmıyorsun da dileniyorsun?

Boynunu büküyor:

—İş yok ki çalışayım. Aç kaldım.

—Hadi, Şu bavulu köprüye kadar taşı da sana elli kuruş vereyim.

Diyecek olsanız prsk, kıvrık gövdesi birdenbire dikleŐiyor hiddetli bakıŐlarla sırtını çevirip savuŐuyor.

Bazısı da merhamet avcılığında dört beş yaşındaki yavrucakları olta yemi gibi kullanıyor. Sokaklarda pisliğe bulanmış, pejmürde kıyafetlerle dolaŐarak gelip geçenlere avuç aan çocukların topladıkları parayı ellerinden alıp rahat yaŐıyorlar.

Köylü kıyafetinde bir takım sırnaŐıklar da peyda oldu. Sizi göz ucuyla süzerek yanınızdan geçiyor, birkaç adım sonra arkanızdan sesleniyor:

—Beyefendi, Beyefendi! Müsaade et, sana bir sözüm var.

Yapmacık mahcubiyet tavırlarıyla yaklaŐıyor, yılıŐıyor:

—Beyefendi, ben köyden dn geldim.

—Evet?..

—Bir haftadır İstanbul’da iş arıyorum, bulamıyorum. Allah seni inandırсын ki  gündür ağzıma bir lokma ekmek girmede. Yatacak yerim de yok. Bana bir han parası bir lokma ekmek parası versene.

—Köyden niçin geldin?

—Ekmek parası kazanmak için iş aramaya geldim.

—Őimdiye kadar neyle geiniyordun?

—Cenab-ı Hak rızkımızı veriyordu.

—Cenab-ı Hak Şimdi kesti mi rızkımı?

Fazla sıkıntıya tahammül edemiyor, burnunu ovuŐturarak çekiliyor.

Bir de lüks ve kibar dilenciler var. Kıraathanede veya yazıhanede temizce giyinmiş bir adam karŐınıza dikilip reverans yapıyor, dörde bükülmüŐ bir kâğıt uzatıyor. İçinde Şuna benzer cümleler yazılı: ‘*GüngörmüŐ, sonradan düşmüş bir aile evladyım. Yardımınızı bekliyorum*’. Kıyafetine bakınca elbette beş kuruş vermeye de ekinirsiniz. Verseniz bile hangi birinin gönlünü baş edeceksiniz”.

“DÜŞMAN”

İnsanlar hata yapabilir. Hata istemeyerek yapılan yanlıŐlardır. Hata, yürürken srmeye veya sendelemeye benzer. İnsan, yanında kendisine destek olacak gerçek dost arar. Srtğnz zaman size destek olmayan insanlar, iyi gün dostudur. İyi gün dostları aslında Şifa bulmaz düŐmandırlar. Bunlara karşı dikkatli olmak lazımdır. Yüzünüze karşı glen ama arkanızdan sizin kuyunuzu kazanlar gerçek düŐmandırlar.

Gerçek düşman, size savaş açmıŐ insanlar değildir.

Onlar sadece düŐmandırlar.

Gerçek düşmanın tarifi şudur: size en yakından ve en tehlikeli vuruşu yapandır.

Peygamberimiz büyük ve yorucu bir savaştan dönerken şu mübarek sözü boşuna dememiştir: "Cihad-ı esgardan (küçük cihattan) Cihad-ı ekbere dönüyoruz"...

Yani içimizde bulunan nefisle mücadele, en büyük mücadeledir.

Zira o en büyük düşmandır.

Çünkü o bize en yakındır ve en büyük zararı verir.

NİKÂH

Biz ferdî bazda inancımızı yaşamaya çalışıyoruz. Mevcut haliyle ve gayriresmi olarak arzu edenler önce inancımızın gereği olan nikâhı kıydıktan sonra resmi (belediye) nikâhını icra etmekte. Daha net bir ifadeyle Müslümanların gayriresmi olarak icra ettikleri İslamî nikâh, tamamen ihtiyarîdir. Yani resmi olarak hiç bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Mevcut durum budur.

Yeni düzenleme ile Müslümanların gayri resmi olarak icra ettikleri nikâh akdi, resmi hale gelmektedir. Anladığımız kadarıyla arzu edenler müftüye giderek nikâhlarını akdedecekler, arzu edenler, 1926 yılından beri devam etmekte olan şekliyle belediyede görevli olan nikah memuru marifetiyle nikahlarını kıydıracaklardır.

Burada bir karışıklık yoktur. İslamî hassasiyeti olanların tercihlerinin ciddiye alınması hedeflenmiştir. Hatırlatmak isteriz ki, herkesin İslamî hassasiyeti olmak mecburiyeti de yoktur. Ama ülkemizin çoğunluğunun Müslüman olması, İslamî hassasiyetlere karşı pervasız olunmamasını gerektirir kanaatindeyim. Fakat 1926 yılından beri öyle olmadığı bilinen bir gerçektir. Yani azınlığın hukuku çoğunluğa tatbik edilmiştir. 1926 yılında İsviçre'den alınan Medeni Kanunun gerekçesindeki şu ifadeler meseleyi gayet açık bir şekilde ortaya koymaktadır;

Dönemin Adliye Vekili Mahmut Esat Bozkurt'un kaleme aldığı esbab-ı mucibenin (gerekçe) bir yerinde deniyor ki, "Türk medeni kanunu layihası mevkii mer'iyete vazedildiği gün milletimiz on üç asrın kendisini çeviren itikad-ı sakimesinden ve tezebzüblerinden kurtulmuş olacaktır".

Ne demek "13 asırdan beri"? Biz 13 asırdan beri Müslüman değil miyiz? "Tezebzübünden" diyor. Yani azabından demek istiyor. Yani biz Türk milleti olarak Müslüman olduğumuz için "azap" içinde miydik?

Hayır, hayır bin kere hayır.

Biz Türk milleti olarak Müslüman olmaktan memnunuz ve şeref duyuyoruz. Tekrar ediyorum: biz ferdî bazda inancımızı yaşamak istiyoruz. Yapılan düzenleme ferdî bazda inancımızı yaşamaya katkı

sağlayacak bir düzenlemedir. Arzu edenler belediye nikâhını tercih ederler, arzu edenler müftünün nikah akdini tercih ederler.

Bundan daha tabi ne olabilir? İnsanları tercihlerinde hür bırakmak, medenî olmanın vazgeçilmez lazımesidir.

Bu ülkede Müslümanlar da hür bir şekilde tercihlerini yerine getirebilmelidirler. Çoğunluğunu Müslümanların teşkil ettiği ve vatan savunmasında şehit olmak için gözünü kırpmadan ölüme koşan Anadolu insanının tercihlerine hürmetkâr olmak, en azından insanlık bakımından gerekmez mi?

Çok mu şey istiyoruz?

YABANCI

Yukarıdaki resme bakar mısınız? Bu resim Türk milletinin yüzde kaçına hitap eder?

Ordu bu milletin ordusudur. Mehmetçik, adını peygamberimizden alır. Milletten kurban istiyorsunuz fakat İslamî hassasiyet “hak getire”...

Şehit onbaşımızın ailesi bu mu? Buradaki resim Türk milletine mi hitap ediyor?

Fetönün dediği gibi başörtüsü “teferruat mı?”

Bu reklam yapanlar bilmelidir ki,

Türk milletinin mahrem anlayışı vardır. Hiçbir Türk askeri hanımıyla orta yerde bu şekilde davranmaz.

Türk milletinin mahrem anlayışı vardır.

Beyler,

Bağışlarına talip olduğunuz insanlar inançları sebebiyle kurban kesiyorlar.

İslam itikadında başörtüsü “teferruat” değildir.

Sizin başınızı örtmeniz veya örtmemeniz size aittir. Ama başı örtülü olmamak Türk milletini temsil etmek değildir.

Türk ordusunu milletimiz peygamber ocağı olarak bilir.

Lütfen kime reklam yapıyorsanız milletimizin hassasiyetine dikkat etsinler.

Şehit Onbaşı Mehmetlerin nişanlılarını bu reklamdaki karakter sembolize edemez.

Dini bayramda olsun hassasiyet gösterin.

Millete bu kadar yabancı olmamak lazım.

BÜYÜK TAARRUZ

Büyük Taarruzdan Bir Ay Önce

Büyük Taarruza bir aydan biraz fazla zaman vardı. 14 Temmuz 1922 günü Fransız İhtilalinin yıldönümüydü. Bu merasime M. Kemal Paşa da davet edildi. Bu merasimde M. Kemal Paşa bir konuşma yaptı. Ankara’da Fransız sefaretinde olan bu konuşmada M. Kemal Paşa şunları söylemişti; “14 Temmuz milli bayramı biraz da ruhunda hürriyet ve istiklal aşkını taşıyan bütün milletlerin bayramıdır. ... İşte milli fevran, nihayet bir ihtilal yarattı ve bu, bütün beşeriyete mükemmel bir örnek oldu. Efendiler, işte bugün 1789 Temmuzunun 14. Gününü burada tes’id ediyoruz ve bu Fransızların milli bayramı olduğu kadar, henüz hürriyetlerine kavuşmamış milletlerin de sevinecekleri bir gündür. Bugün, bizi buraya davet etmiş olan muhterem miralay böyle bir milletin evladı oluşu için tebrik ederim”. Bu konuşmadan anlıyoruz ki, Milli Mücadele sırasında bizim Fransızlarla kavgamız yoktur.

Türk Ordusu Daha İleriye Gidebilirdi

Milli Mücadele döneminde hususi istihbarat subayı olan Hüsametdin Ertürk’ün naklettiğine göre “Churchil hatıralarında, Büyük Taarruzda Türk ordularının daha ileri gitmediğini, şayet gitseydiler, onları durduracak bir kuvvetin o sırada bulunmadığını ifade etmiştir.

Aslında Türk ordusu gidebilirdi. İyi de olurdu. Lozan’da elimiz daha güçlü olurdu. Madem ki Türk ordusunu durduracak bir kuvvet yoktu, ilerlenmeliydi ve daha sonra pazarlıklarla geri çekilmek mümkündü. Belki Musul meselesinin çözümünde katkı sağlardı.

Hatırlarsanız 1974’de Kıbrıs barış harekâtında da aynı tavır sergilendi. Fetö’nun “şefaaf” edeceği Ecevit ısrarla Türk ordusunun ilerlemesini istememiştir. Halbuki Kıbrıs’ın tamamını fethetmeye ordumuzun gücü vardı. Girilmeliydi ve karşıdan tavizler kopararak geri çekilmek mümkündü.

Büyük Taarruz’un yapıldığı tarihlerde Ertürk’ün bu, Church’ilden nakli, vakaları son derece mutabıktır. Zira Temmuz ve Ağustos 1922’de Yunanistan’da dahili bir kargaşa vardı. Ordu içinde ikiye bölünmüş, darbe hazırlığı içindeydi. İşte tam bu sırada Büyük Taarruz gerçekleşmiştir.

Vatan temizlenmiştir işgalci Yunandan...

26 Ağustos’ta başlamış olan bu “temizlik” hareketına (Büyük Taarruz) “Başkomutanlık Meydan Muharebesi” adının verilmesi için İsmet İnönü TBMM’ye bir teklif vermiş ve kabul edilmiştir.

Zaferin Akisleri

Bu zaferimizin içerde ve dışarda büyük yansımaları olmuştur. İstanbul Hükümeti’nin, Antakyalı Küçük Saadet’in, Maraş Milel-i Gayri Müslime Ruhanilerinin, Talebe-i Ulum Cemiyeti’nin tebrik telgrafları gelmiştir. Zaferin dış basına yansımaları üzerine bütün dünya Müslümanları bayram

yapmışlardır. Tiflis Müslümanlarının, Hind Müslümanlarının, Irak Şeyhü'l- Meşâyîhi Uceymi Paşa, Şeyh Sünusî, Buhara Heyet-i İlmiyesi, Afgan elçisi Ahmed Han ve Rus elçisi Aralov tebrik telgrafları göndermişlerdir. Bu zafer karşısında New York Times gazetesi, “Helen ordusunun Anadolu’yu terk etmek zorunda kalışı, Hıristiyanlığın ve uygarlığın başına gelen en büyük felakettir” değerlendirmesini yapmıştır.

Yunanlılar Balo Yapacaklardı

Yunanlılar Büyük Taarruz’un yapıldığı tarihlerde Afyon’da balo vermeyi planlıyorlardı.

Öyle ya, Anadolu’yu teslim almışlardı Yunanlılar. Megali-idea’larını tahakkuk ettirmişlerdi kendilerince.....

Müslüman-Türk milletinin vatan savunması azmiyle ve imanı ile kazanılmış olan bu harp sebebiyle Yunanlıların balosu hayali suya düştü. Yunanistan’dan gelenler vardı bu baloya katılmak için. Katılamadılar. Büyük Taarruzla hezimete uğrayıp kaçan Yunan ordusuyla birlikte kaçtılar Anadolu’dan.

Netice olarak Yunanlılar balo yapamadılar.

Yunanlılar niye balo yapar?

Zira onların an’anesinde zafer balo ile “kutlanır”.

Türklerde öyle midir?

Siz hiç Malazgirt Zaferi’nin balo ile “kutlandığını” duydunuz mu?

İstanbul’un fethi muazzam bir zafer değil midir? Elbette öyledir. Peki siz İstanbul fethinin balo ile “kutlandığını” işittiniz mi?

Müslüman-Türk an’anesinde zaferler, bu zaferi bize bahşeden Allah’a şükür ile şölenler vererek tes’id edilir. İnsanlara ikram edilir. Gazilerimiz hürmet edilir. Şehitlerimize Fatihalar gönderilir.

Osmanlı’nın son döneminde bize Avrupalılardan bulaşmıştır balo ve dans.

1930’lu yıllarda artık Türkiye’de balolar resmen yapılmaya başlandı.

Artık Türkiye 1930’ların Türkiye değildir.

Türkiye, çağdaşlık kriteri olarak “baloyu” görenlerin ülkesi değildir artık.

Türk milleti muasır medeniyetler seviyesine çıkacak değildir, asla.

Türk milleti her zaman medenidir. Niye “çıksın ki” oraya?

Zaten orada.

Bütün mesele milletimizin geçmişte medeni olduğunu hatırlamak ve ona layık olduğunu göstermektir.

Müslüman Türk milleti her zaman medenidir ve öyle kalacaktır.

Çalışacak ve daima inkişaf edecektir. Zira “iki günü müsavi olan aldanmıştır” buyurur ulu önderimiz ve sevgili peygamberimiz.

Büyük Taarruzda şehit olanlara rahmet hayatta olan gazilerimize minnetlerimizi takdim ediyoruz.
Vatan müdafaasının imandan geldiğini hatırlatırız.

“POTPÜRİ”

Gazeteci olduğu iddia edilen bir “iri” gazetenin köşe yazarı kendince diyanet işleri reisine saldırıyor. 20 Eylül 2017 tarihli yazısında diyor ki, “**DİYANET İşleri**’nin yeni başkanı **Ali Erbaş**’ın göreve başlama nutkundaki ifadelerden bir potpuri:

“Rahmeti rahmana kavuşmuş”, “Berhayat olanlar”, “Leyyin ve hikmetli bir dil”, “İnanç, düşünce ve beyin işgalcilerine karşı din güvenliğini sağlamak”, “Nusret eli”, “Makel bulmak”, “Derc etmek”, “Ahlak-ı hamide sahibi olmak”, “Sekinet veren sada”...

Biz henüz Diyanet işleri reisini tanımıyoruz.

Kendisini, çalışmalarına bakarak tanımaya çalışacağız. Ama gazeteci olduğu söylenen adının da çok mühim olmayan bu arkadaş, yukarıda ifade edilenleri anlamıyormuş !....

“Rahmeti rahmana kavuşmuş”, ifadesini anlamıyor ama “mersi” lafını iyi bilir.

“Rahmeti” bilmez ama “saygı duruşunu” iyi bilir.

“Kanıksamayı “ bilir.

1948 yılında İsrail’in kuruluşuyla birlikte yayına başlayan bir gazetenin köşe-bucak yazarından daha başka ne beklenir.

Bu gazetecinin kullandığı ifadelerden biri “potpuri”.

Ne demek bu kelime?

“Potpuri” hangi lisandır?

Bu gazeteci tek partili dönemin milli şefi olan İsmet Paşa’nın şu lafını hatırlattı bana:

“Lisanımızdan Arabî kelimeleri ihraç edeceğiz”.

Bu solumtrak insanlar biraz tuhaf oluyor.

Şarapçı olanlar biraz daha tuhaf oluyor.

“HAYIR”

İki türlü "hayır" vardır. Biri "evet" kelimesinin muhalifi olan "hayır" diğeri ise "şer" kelimesinin muhalifi olan "hayır". İkincisi yani “şer” kelimesinin muhalifi olan “hayır” kelimesini Latin alfabesiyle yazamazsınız.

Çünkü insanlara faydalı demek olan “hayır” kelimesi İslam harfleriyle yazılır. Noktalı he ile yazılır.

Bundan hareketle diyoruz ki, İslam alfabesini bilmeyen bir Türk, münevver olamaz. Biz biliyoruz ki, Türk milleti 11. asırdan 20. asrın başlarına kadar İslam alfabesini kullandı. Hayırlı ve insanlığa müşfik bir millet olan Türk milleti “Hayır” kelimesini iliklerine kadar benimsemiştir.

NEO-MÜSTEMLEKE

Osmanlı dünyanın en geniş nehirlerinden biri olan Tuna üzerine 5 günde köprü yapıp askerini karşı geçirmişti. Sava nehri üzerinde 9 günde köprü yapmıştı. Drava Nehri üzerinde 10 günde köprü kurmuştu. Prut nehri üzerinde 13 günde köprü yaparak karşı geçmişti. 27 km uzunluğundaki Kars Kalesini 27günde inşa etmişti. Yavuz Sultan Selim 140 bin kişilik ordusunu, 2500 kilometre yürüterek Çaldıran'da savaşa dahil ederek zafer kazanmıştı. Yine Yavuz Sultan Selim dünyada kimsenin muvaffak olamadığı Sina Çölü'nü ordusuyla 13 günde geçmişti. Birinci Dünya Savaşı'nda bu çölü, motorlu vasıtalarla Allenby, 11 günde geçebilmişti.

Şimdi sormak istiyorum:

Türk milletini maziden koparmak isteyenler yakın tarihte oldu. “Ben Türküm” diyenler hangi sebeple atalarımıza şifa bulmaz düşmanlık ederler, izahınız var mı?

Atalarımız İslam ile müşerref olmuşlardı. Müslüman atalarımız adalet anlayışını merkeze alarak (şimdilerde adalet kavramı da kirletilmeye başlandı) dünyaya nizam vermişlerdi. Atalarımızın enerji aldığı İslam'ın unutturulduğu dönemlere ve o dönemlerin despotlarına prestij yapmak, Anadolu'yu bize tevdi eden Alparslan'ın ruhunu muazzep etmez mi?

Bize, dünya ve ebedî âlemimizde saadetler kazandırdığına ve kazandıracağına iman ettiğimiz yüce İslam dinine, “itikad-ı sakime” diyen Adliye Vekili Mahmut Esat Bozkurt ve emsali kişileri baş tacı yapmak senin kanına dokunmuyor mu ey Türk !

Öyleyse, nikâhın müftüler tarafından icra edilmesi hususunda kafa karıştırıcı bir sürü soru soracağına, Müslümanların 1926 yılından beri gayriresmi olarak tatbik etmek mecburiyetinde kaldıkları bu meselenin tatbiki hususunda imal-i fikr etmek daha şık değil mi?

Bu ülke bizim değil midir?

Bu halk sömürge midir?

Lozan tartışmaları sırasında öğretim üyesi olduğu ifade edilen birisi “Zaten karar vermişlerdi. Kıbrıs'ı alacaklardı. Batı Trakya'yı alacaklardı vs” diyor. Adam, adeta İngilizlerin temsilcisi rolünde. Demiyor ki, “İstedik, fakat alamadık”. Bu sözü söylemiyor, söyleyemiyor.

Nikâh meselesinde de öyle.

Bir kısım mürekkep yalamış zevat, adeta Türk milleti sömürge mevkiine indirilmiş gibi görüyor.

Öyle anlaşılıyor ki, zihinler idlal olmuş.

Tekrar ifade edelim, bu ülkede herkes Müslüman olmak mecburiyetinde falan değildir. Ama herkes gayrimüslim olmaya da zorlanamaz.

Bırakın insanlar hür iradeleriyle inandıklarını ferdî bazda yaşasınlar. Devlet de buna muzahir olsun.

Bu milletin parasıyla tahsil yapmış olan ve adı Ahmed, Mehmed, Mustafa, Ayşe, İsmet, Mahmud vs olanlar hiç olmazsa milletin hissiyatına tercüman olsunlar...

Adı Hans ve Coni olanların milletimizin temel değerlerine olan düşmanlıklarını anlarım.

Ama "bizimkilere" ne oluyor?

İşte temel problem burada. Yani adı bizden fakat özünde Hans ve Coni anlayışı olanlar meselesidir, bizim ikiyüz yıldan beri yaşadığımız dram...

Biz bu anlayışa "neomüstemleke" diyoruz.

KONTROL

Bugün (30 Eylül 2017) saat 09.00 civarında ait bir tv kanalında kadınların idrar problemiyle alakalı "sağlık" programı yapılıyordu.

Programı takdim eden "bayan", ilerleyen yaşlarda kadınlarda idrar problemi yaşadıklarını bunun temel sebeplerinden birinin normal doğum olduğunu ifade ediyordu.

Programa katılan müteahhas doktor, kadınlarda görülen idrar probleminin sebeplerinden sadece birinin normal doğum olabileceğini ve bunun ehemmiyetsiz olduğunu ifade etti.

Bir defa daha anlaşıldı ki, Türkiye'de doğum kontrolünün, farklı şekillerde devam ettiği görülüyordu.

Doğan medyaya ait bu kanalda kadınlara, sezaryen ile doğum yapması ima ediliyordu.

Bir tarihi hatırlatma yapalım:

Misak-ı milli hudutlarına "tıkıştırılan" Türkiye'nin nüfusu Milli Mücadele'den sonra 10 küsur milyonu.

2017 yılı itibariyle Türkiye'nin nüfusu 80 milyondur.

Milli Mücadele'den sonra milletimizin sadece tarihine, diline ve inancına saldırılmamıştır. Önce bunlara saldırılmış daha sonra neslimizin bereketi karşısında farklı şekillerde nüfusumuzun artmasını önlemek için sezaryen başta olmak üzere değişik usullerle taarruzlar devam etmektedir.

Müslüman ferasetli olur.

Müslüman müteaddi (aktif) olur. Hele o Müslüman, Türk ise kabına sığamaz.

Hangi televizyonun seyredildiğine dikkat etmek gerekir. Beslenmede helal gıdaya dikkat edildiği gibi gözlerimizle beslendiğimiz medyaya da dikkat etmekte fayda vardır.

Unutmamak gerekir ki, vücudumuza aldığımız bütün gıdalar (gözle, kulakla, mide ile vs.) karakterimizi şekillendirir.

BİR AÇILIŞ

Bir üniversitesinin açılış merasiminde İslam iktisadıyla alakalı konuşma yapan bir akademisyen tuhaf şeyler söyledi.

Mesela “İslam kapitalizminden” söz etti. “İslam” kavramıyla “kapitalizmi” bir araya getirme “becerikliliği” gösterdi.

İslam bir hayat dinidir şüphesiz...

Yaşamak için vaz’ edilmiştir. Hristiyanlıktan farklıdır. Hristiyanlık tamamen vicdanlarda olan ahlakî olduğu ifade edilen bir sistemdir. Ve Hristiyanlık muharreftir. Yani aslı hüviyetini kaybetmiştir. Öyle olduğundan sevgili peygamberimiz dünyayı şerefleştirmiştir.

İslamiyet’i kapitalizm ile müşterek bir zeminde kendince mütemmim cüz olarak takdim etmeye çalışan bu akademisyen, İslamiyet’in faiz yasağıyla Katolik inancın faiz yasağını gündeme getiriyor ve ardından Fransız aydınlanmasıyla Katolik dünyasının faiz yasağının delindiğini söyleyerek; batı kapitalizminin günümüzdeki vahşi şeklini aldığını ifade ediyor. Konuşmasının devamında kapitalizmin “vahşi” bir şekil aldığını söylerken, güya kapitalizmi bir taraftan tel’in eder gibi görünürken diğer taraftan İslam kapitalizminden söz etmeye devam ediyor. Bir tuhaf tezat değil midir?

İnsanı merkeze alan bir telakkiyi (İslam), parayı (kapital) merkeze alan bir anlayışla aynı zemine yerleştirmeye çalışmak, dinlerarası diyalog hezeyanını çağrıştırmaz mı?

İslam ekonomisiyle alakalı olan bu konuşmada; “İslam kapitalizminin”, kendini geliştirmesi gerektiğini söyleyen sayın akademisyen “Devlet, dini korumalıdır”, diyor.

“Din” kavramıyla sadece İslam değilmiş kast edilen !

İbn-i Haldun ve İmamı Gazali gibi İslam mütefekkirleri “din ibaresini” kullanmakla, bütün dinleri kast etmişmiş !

İslam dünyasının yüz akı olan bu mütefekkirlerin, “Devlet dini korumalıdır” ifadesini sayın akademisyen şöyle yorumluyor; “Devlet bütün dinleri korumalıdır. Sadece İslam’ı değil” diyor.

Buraya kadar çok masum görünüyor değil mi?

Biraz sonra bu lafları nereye bağlayacak göreceğiz.

Diyor ki, “Kur’an’da ibadet özgürlüğünü **savunan** en az üç ayet vardır”.

Lafa bakar mısınız? Cenab-ı Hak “savunma” yapıyormuş!

Bizde öyle tuhaf akademisyenler vardır ki, tam evlere şenliktir.

Cenab-ı Hakk’ı “savunma” mevkiine indiren bu sayın akademisyene ne demeli ?

Merak ediyoruz, hangi tefsirden böyle bir anlam çıkarılmış?

Ehl-i sünnet İslam’ında (dinlerarası diyalogcular değil) ancak müçtehitler Kur’an-ı Kerim’den hüküm çıkarabilir. Her Müslüman Kur’an-ı Kerim’i anlamaya çalışır. Okur ve araştırır ama kendini müçtehit yerine koymaz.

İhtisas diye bir kavram vardır değil mi?

Çalاکalem meal yazıyor herkes.

Meali okuyanlar da kendini müçtehit sanıyor.

Daha tuhaf ve daha dehşetli bir laf ediyor bu akademisyen diyor ki: “Kısacası ibadet özgürlüğü anlamında laiklik İslam’ın kalbindedir”

Haydaaaaaa...

Laiklik İslam’ın kalbindeymiş !?...

Laikliğin bir çuval tarifi var. Ama umumi olarak laiklik, bütün inanç sistemlerine mesafeli olmaktır, şeklinde tarif edilebilir...

Şahıslar için laiklik düşünülemez. İsteyen kendini laik görebilir. Bu başka.

Fakat normal şartlarda laiklik devlet içindir.

Batıda bir zaruret gereği ortaya çıkan laiklik sisteminin, muharref Hristiyanlığa bir reaksiyon olduğu herkesce bilinen bir gerçektir.

İslam'ın laiklikle ne alakası olabilir?

Avrupa'da laikliğin varmak istediği hedefler (inanç hürriyeti, çalışma hürriyeti, tefekkür hürriyeti vs) İslam'da zaten vardır.

Osmanlı'da farklı inanç sahiplerine cebir mi kullanıyordu?

Osmanlı devletinin resmi dini, İslam değil miydi?

Osmanlı devletini, laik göstermek için FETÖ bulaşığı olmak lazımdır.

Daha bitmedi.

Sayın akademisyen bir de teklifte bulunuyor ve diyor ki: "Yıllarca devam eden laik-dindar kavgası manasızdır."

Bu lafı İslam ekonomisi başlığı altında yapıyor bu akademisyen.

Sanki kavgayı çıkaranlar dindarlarmış gibi !

Sanki bu ülkenin mütedeyyin insanları başı açık olanlara zorla başını örttürmüş gibi.

Sanki bu ülkenin insanları, üniversiteye başı açık olarak gelen kız öğrencileri kapıdan içeri sokmamışlar?

Sanki "irtica" lafını yıllarca İslam ile eşdeğer tutanlar, bu ülkenin alperenleri, yiğitleri ve hakiki sahipleri?

Hatırlanmalıdır ki, kavgayı çıkaranlar Türk milletinin temel değerleriyle kavgalı olanlardır, bu husus bilinmelidir.

Bu ülkede darbe yapanların ve darbe teşebbüsünde bulunanların zihniyeti de budur.

Sayın akademisyen bir de teklif sunuyor devlete:

Diyor ki, "Devlet bu manada laikliği daha da genişletmelidir"...

Terbiyem müsaade etse "yuh" diyeceğim.

"Devlet laikliği daha da genişletmeliymiş"!

Yahu, bu akademisyene ne demeli?

YABANCILAŞMAK

ABD'nin Las Vegas şehrinde Stephen Paddock isimli Amerikan vatandaşı bir otelin 32. katından konser sahasındaki kalabalığa otomatik silahla ateş ediyor ve 59 kişinin ölümüne 527 kişinin yaralanmasına sebebiyet veriyor.

Katliam 2 Ekim 2017'de gerçekleşti. Konser sırasında sahada 22 bin kişi vardı.

Cumhuriyet Gazetesi bu haberi manşetten şöyle verdi: Saldırıyı İŞİD üstlendi; FBI, 'Bağlantı yok' dedi. Gazete, katilin resmini yayınlamış ve elinde içki kadehiyle...

Katilin kız kardeşi Eric Paddock yakalanıyor “, kardeşimin dini ve siyasi bir bağı yok”, diyor.

ABD başkanı Trump, “Bu saldırının nasıl olduğuna dair soruşturmalar devam ediyor” şeklinde açıklamada bulunuyor, Cumhuriyet Gazetesi, “İŞİD üstlendi”, manşetini atıyor.

İŞİD denilen tedhiş (terör) örgütünün Suriye ve Irak'ın sömürgeci ülkeler tarafından işgal edildikten sonra ortaya çıkarıldığını ve militanlarının da Avrupa'nın eroınmanlarından olduğunu hatırlatalım. Türkiye'den veya başka ülkelerden bu tedhiş (terör) örgütüne iştirak edenler olduğu da biliniyor. Bu tedhiş (terör) örgütüne iştirak edenlerin ehl-i sünnet itikadına kâmil manada sahip olmadığı anlaşılmaktadır.

Soru 1. Cumhuriyet Gazetesi niçin Amerika'daki bu katliamı İŞİD'e fatura etmeye çalışıyor?

Soru 2. Multi milyoner Amerikan vatandaşı olan bu katil, hangi ihtiyacı karşılanmadı da strese girerek 59 kişinin kanına girdi?

Bu iki sorunun cevabı tekdir ve “kendine yabancılaşmaktır”.

Cumhuriyet Gazetesi Türk milletine İŞİD'i bulaştırarak saldırmak istiyor. Zira yayın yaptığı halkın temel değerlerine yabancılaşmıştır. 59 kişinin ölümüne ve 527 kişinin yaralanmasına faili olan multi milyoner Amerikalı da kendine ve halkına yabancılaşmıştır.

Bizce bütün bunların panzehiri nedir?

Kendi kültürüyle ve kendi halkıyla bütünleşmektir.

Biz Müslüman Türk olarak Amerika'da olan bu vakaya üzülürüz. İnsanların acı çekmesinden ıstırap duyarız. Herkese “insan” nazarıyla bakmayı tercih ederiz.

Aynı hassasiyeti Amerika ve Amerikalıların hepsinden bekleriz.

Bizdeki sapı bizden baltalardan da...

HELAL-HARAM

Bir tv kanalında “Prof” ünvanlı biri konuşuyor. İslam dünyasının meseleleri üzerinde imal-ı fikr ediyor. Diyor ki, “haram-helal meselesini aşamadık”...

Cv’sine baktım bu “Haram-helal” meselesini hafife alan akademisyenin...

Bir çuval yabancı dilde yayını var. Buna ilaveten “dinlerarası diyalog” faaliyetlerinde oldukça müteaddi (aktif) olmuş.

Zaten, bizim ülkede yabancı lisanda yayınınız varsa, ilmî vukufiyetiniz tâlîdir. Bu sömürge zihniyeti Tanzimat ile başlamış ve Cumhuriyetin ilk yıllarında tavan yapmıştı. Şu anda yök sisteminde bu anlayış berdevamdır.

Zaman zaman sayın cumhurbaşkanı sadra şifa çıkışlar yapsa da, bu müstemleke ruhlu anlayışları kısa müddet içinde gidermenin mümkün olmadığı görülmektedir.

Yazık, çok yazık.

Haram-helal meselesi nasıl hafife alınır?

Yapılacak her türlü ilmî terakkî haram-helal zemini üzerinde olmalıdır. Sizde haram-helal hassasiyeti yoksa ağzınızla kuş tutsanız ne yarar ki?

Geçenlerde bir üniversitenin açılışında başka bir akademisyen de benzer bir saçmalığı seslendirmişti. Demişti ki, “Laiklik İslam’ın ta kalbindedir. Devlet laiklik tatbikatını genişletmelidir”.

Al birini vur ötekine...

Bunun cv’sine baktım. Bir çuval ecnebi lisanda yayını var. FETÖ’nün bir okulunda idarecilik yapmış.

Bizim memlekette ecnebi lisanda yayın yapanların (istisnaları tenzih ederim) kahir ekserisi kendi irfanından bihaberdirler. İlahiyatçı olanlara gelince onlar, felsefe yapayım derken çuvallıyorlar.

Haram-helal hassasiyeti olmayanların sözleri bizim mesmuumuz değildir. (kulak asmayız)

Ecnebilerin hoşuna gidecek laflardır bunlar. Haram-helale takılmadan ve haram-helal demeden bu ve benzeri sapı bizden baltalar kazanmaya devam edebilirler. Bu, kendilerinin tercihidir. Fakat milletimize tavsiye etmek gibi küstahlıkta bulunmamalıdır.

Amelde eksiklerimiz olsa da millet olarak itikaden sağlam bir zemindeyiz, elhamdülillah.

Cenab-ı Hak milletimizi bu tür ünvanlı, diplomalı ve bilmiş geçinen eçhellerden muhafaza buyursun.

“MEMLEKETİ-NİZE HOŞ GELDİNİZ”

Mehmetçik İdlip’te...

Suriye’de barış Türk askeriyle ancak mümkün olabilirdi ve nitekim bu anlayış realize edilmeye başlandı. Zira bu bölge Osmanlı havzasıdır. Türkiye’nin müdahil olmasıyla kalıcı ve sürdürülebilir sulh temin edilebilirdi. Bölge halkı buna çoktan müdrikti. Bölgeyi tekrar tanzim etmek isteyen ve hudutları güncellemek hedefinde olan sömürgeci ülkelerin idaresi de buna iki defa müdriktir.

Bölge halkı Türk askerinin orada barışı tesis edeceğine kanidir. Nitekim İdlip/Daret İzze kazasında 13 Ekim 2017 Cuma günü namazı müteakip halk Türk askerine sevgi gösterisinde bulunmuştur. Milliyet gazetesinin haberine göre halk, “Memleketinize hoş geldiniz”, “Fatihin torunları ülkenize hoş geldiniz”, “Merhaba Türk kardeşlerimiz”, şeklinde Türkçe-Arapça pankartlar taşımışlar.

İfadeye dikkat ediyor musunuz?

“Memleketi-miz” denilmiyor, “memleketi-niz” deniliyor.

İdlip halkı konuşuyor. Türk askerine diyor ki, “Burası sizin memleketi-niz”.

İdlip ahali Mehmetçik’e “Bize sahip çıkın” demek istiyor.

Dikkat ettiniz mi? “Fatihin torunları” diyorlar Mehmetçiğe...

“Fatihin torunları memleketi-nize hoş geldiniz” diyorlar İdlipliler.

Lütfen dikkat, “Fatihin Askerleri”, diyorlar.

Çünkü Fatih ile aynı inancı paylaşıyor İdlipliler.

Çünkü İdlipliler biliyorlar ki, Fatih Sultan Mehmed Han, sevgili peygamberimizin medhine mazhar olmuş bir hakandır.

Çünkü İdlipliler biliyorlar ki, “Türk” demek “Müslüman” demektir.

Zira Suriyeliler biliyorlar ki, o topraklarda yaşayanlar Anadolu’nun ayrılmaz insanlarıdır.

Zira bilinmektedir ki, Suriye denilen coğrafyanın ortaya çıkışı, Birinci Dünya Savaşı’nda İttihatçı siyasetinin menfur bir neticesi ve daha sonra İttihatçı artıklarının ihmalleridir.

“Fatihin torunları memleketi-nize hoş geldiniz”, pankartlarıyla hoşmedî edilen Mehmetçiğimizin İdlip’e girmesine muhalefet edenler kimlerdir?

Günümüzde Mehmetçiğin Suriye ve Irak’ta sulhu temin etmesine matuf çalışmalarına soğuk bakan çevreleri herkes biliyor ve görüyor.

Ben burada bunların beslendikleri kaynakların birinden söz etmek istiyorum.

1930'lu yıllarda Edirne milletvekili olan Şeref Aykut'un ifadelerine bakalım.

1936 yılında yayınlanan "Kamalizm" isimli kitabında Şeref Aykut diyor ki,

"Zalim ve kan içen sultanların ve padişahların Türk'ün anlamadığı bir dil ile yazılmış kitaplardan hükümler çıkararak, halka yuttura yuttura bu güzel yurdu, bu uçmakları imrendiren vatani baykuş yuvasına çevirmişlerdir".

Gördünüz mü, 1930'lu yıllarda milletimizi temsilen mecliste bulunan Edirne milletvekilimizin "tespitlerini?".

Suriye halkının hafızalarındaki Fatih Sultan Mehmed Han, Şeref Aykut'a göre "Kan içi Sultan".

Cuma namazından çıkan İdlip ahalisi de Mehmetçiğin "din kardeşi". Şeref Aykut'a (ve onun haleflerine) bakılırsa Suriyeliler "Araptır" ve Türklerle hiçbir bağlantıları yoktur.

Şeref Aykut ve günümüzde gittikçe marjinalleşen bu azınlığa göre, Türk milleti "hiç anlamadığı bir dille yazılmış kitaba inandırılmaya zorlanmıştır".

Türk milletinin "anlaması" için 1932 yılında ezan "tercüme" edilmiştir. Ezanın Türkçeye çevrilmesinin "maksadı" Türk milleti, ezanın anlamını anlasın ve anladığı için Camiye koşsun diye öyle mi?

1932 yılından itibaren camiler doldu ve taşıtı değil mi?

Yıkılan, maksadı dışında kullanılan ve satılan camiler, Türkçe ezan ve Türkçe ibadet tatbikatının bir sonucu öyle mi?

Dedik ya, halâ bu teraneyi, gittikçe marjinalleşse de gündeme getirenler var.

1950'ye kadar milletimiz bunlara tahammül (mecburî tahammül) etti. Zira 1923-1946 arası yapılan seçimler göstermelikti. 1950'de milletimiz, 27 sene kendisine reva görülen baskı ve tahakküme sandıkta cevap verdi ve Türkçe ezan hatası başta olmak üzere din, dil ve tarih sahasında rehabilitasyon başladı.

Şeref Aykut'un "Kamalizm" isimli kitabında daha başka nice "tespitler" var.

Mesela şu ifadeler Aykut'a aittir; İslam dini tam Araba yakışan bir dindir". Şeref Aykut'a ve günümüzdeki marjinal haleflerine göre Suriye'deki insanlar "başka bir dindendir".

Bu kafaya göre "Suriye'de Türk askerinin ne işi var?"

Şeref Aykut ve takipçilerinin zihniyetine göre, Türkiye, misak-ı milli hududundan dışarıyla asla ilgilenmemelidir. Türk milletinin “zorla Müslüman yapıldığını” iddia eden bu zihniyetin Misak-ı milliye de ne kadar bildikleri şüphelidir.

Türkiye’de, azınlıklar (kendini öyle hissedenler) dahil herkesin yaşamaya hakkı vardır. Yaşamak isteyen ve bölücü olmayan herkese milletimizin sinesi açıktır.

Ancak, azınlıklar veya kendisini Türk milletinin temel değerlerine yabancı hissedenler haddini bileceklerdir.

Suriye kardeşlerimiz!

Acımız, acımızdır.

Değerleriniz, değerlerimizdir.

Vatanınız, vatanımızdır.

Memleketiniz, memleketimizdir.

Biz, bir bütünüz.

AZINLIK

“Azınlık” kavramı Lozan Antlaşmasında “ekalliyet” olarak ifade edilmiştir. Türkiye Cumhuriyetine böyle intikal etmiştir.

Bu mefhum (kavram) Osmanlı’da cari değildi. Osmanlı’da mevcut olan gayrimüslimlere “zımmî” denirdi. Bu statüde olanlar Osmanlı Devleti’nde “misafir” mevkiindeydiler. Osmanlı Devleti’nde “zımmî” statüsünde olan gayrimüslimler Lozan ile birlikte Türkiye Cumhuriyeti’ne “ekalliyet” (azınlık) olarak intikal ettiler.

Lozan’da muhataplarımız, ekalliyetlerin dinî vecibelerini realize edebilmelerine imkân vermek ve teminat altına almak maksadıyla 37. maddeden 42. maddeye kadar hususi hükümler koydurmışlardır.

Mesela Hristiyanların ibadet günü olan pazar günü dokunulamaz bir statüdeydi. Yani diyelim ki, mahkemeye şahit olarak bir Hristiyan pazar günü celp edilmiş olsa Lozan’daki bu hüküm mucibince gelmeyebilir ve o azınlık statüsüne sahip Hristiyan vatandaşımıza hiçbir cezai müeyyide tatbik edilemez.

O tarihlerde (1922) Müslümanların müşterek ibadet günü cuma günü olduğundan muhataplarımız böyle bir maddenin vaz’ını gerekli görmüşler.

Diyeceğim o ki, azınlıkların hakları Lozan'dan itibaren artarak var olmuştur. Fakat çoğunluğun hakları azınlıklar kadar dikkate alınmamıştır.

Mesela 1935 yılına gelince pazar günü tatil haline getirilmiştir.

Şairin dediği gibi:

Bize bir nazar oldu.

Ne olduysa azar azar oldu.

Cumamız Pazar oldu.

Bir önce yazımda demiştim ki,

Cumhuriyet çoğunluk idaresi olduğuna göre “ekseriyetin” iradesi, irade-i milliyedir.

Ama azınlıkların da yaşama hakkı vardır bu memlekette.

Ancak azınlıklar hadlerini bilmek kaydıyla.

Tekrar hatırlatalım; çoğunluk Müslüman ve Türk'tür.

Uygulama çoğunluğa göre mi acaba?

Cumhuriyet'in 94. yılında hatırlasak geç kalmış sayılır mıyız?

Son bir hatırlatma:

Lozan'da azınlık kriteri olarak din faktörü dikkate alınmıştır. Demek ki, inanç bakımından çoğunluk Müslümandır.

Azınlık olanların gayrimüslim olduğu anlaşılmaktadır.

Öyleyse İslam'ın öğrenilmesine karşı çıkmak yerine hangi inanca mensuplarsa onu tercih etseler daha tutarlı olmaz mı?

Adı Dimitri ve Hans olmadığı halde sevgili peygamberimizin öğretilerine açıkça karşı çıkanları hangi statüde değerlendireceğiz?

Sadece karşı çıkmakla yetinmeyip, Müslüman pazarında salyangoz satanları nereye sığdıracağız?

Yıllarca Müslümanların parasıyla semirip, mütedeyyin televizyon kanallarında boy gösterdikten sonra müftü oğlu olmakla böbürlenip ve kiliseye mum gönderenleri azınlık olarak görelim mi?

“Cenazemi kiliseden kaldırın”, diyenleri nereye koyalım?

Cumhuriyet'in 94. yılında biraz teemmül ve tefekküre muhtacız.

Şayet tefekkür ve teemmül için kelime dağarcığımızda kelime kalmışsa !.

Son defa ve tekraren bir hatırlatma;

Azınlıklar bize Osmanlı'dan mirastır. İnandıkları gibi yaşamak onların hakkıdır. Ama hadlerini bilmelidirler.

Adı bizden (Ahmet, İsmet, Mustafa, Hakan, Kemal vs.) olduğu halde azınlık konumunda olan fakat yerini bilemeyenlere ne diyelim?

Onlara diyoruz ki, lütfen yerinizi belli ediniz!

Korkmayınız bu ülkede azınlıklara yaşama hakkı vardır.

“Mahalle baskısı” denen kavram Tanzimat'ın mahsulüdür.

BOŞANMA VE DİNDARLIK

Türkiye’de boşanmanın sebepleri arasında tarafların (çiftlerin) “dindarlık” algısı da yer almaktadır. Öyleyse “dindarlık” nasıl anlaşılmalıdır?

Dindar hanımlar: “ Evlenirken malına mülküne parasına puluna bakmadım, dindar diye evlendim fakat kadın ruhundan hiç anlamıyor, kendimi yalnız ve mutsuz hissediyorum.” Dindar erkeklerden de: “ Dindar diye (hafız diye, babası hoca diye, Kur’an Kursu eğitimi almış diye, ilahiyatçı diye...) evlendim boy pos güzellik aramadım fakat çok mutsuzum, karım bana çok saygısızca davranıyor, beni hiç dinlemiyor, itaat etmiyor” şikâyetleri çokça geliyor.

Osmanlı sonrası eğitim sistemimizde din-dünya ayrımı olduğundan “dindarlık” meselesi doğru anlaşılmamaktadır. Öncelikle ifade etmeliyiz ki, İslam anlayışında din-dünya ayırımı yoktur. Hayat ve insan bir bütündür. Dünya, ahiretin tarlasıdır. Müslüman olan kişi, ahiretini dünyada kazanır. Dünyadaki sorumluluğu nispetinde ahirette mükâfata nail olur.

Bir Müslümanın namaz kılmak ve oruç tutmak gibi vazifeleri şahsîdir ve yapmak mecburiyetinde olduğu mükellefiyetlerdir. Yani bir Müslümanın, yerine getirmesi gereken bu ve benzeri vecibeler, onunla alakalı küllî değerlendirme için yeterli değildir. Bu hususta Hz. Ömer’in şu ifadeleri oldukça öğreticidir: “Kişinin namazına, orucuna bakmayın; konuştuğunda, doğru konuşup konuşmadığına, kendisine emniyet edildiğinde, itimada şayan olduğunu ortaya koyup koymadığına; dünya kendisine güldüğünde, takvayı elden bırakıp bırakmadığına bakıp öyle değerlendirin”.

Buradaki ilk hata, “dindarlık” kavramının yanlış anlaşılmasından kaynaklanmaktadır. Bunun da temelinde eğitim sistemimizde tatbik edilmekte olan din-dünya ayrımıdır. İnsanın bir bütün olduğu, her davranışının özülle bütünleşmesi gerektiği ve inancımızın vicdanımızda hapsedilmeyip realize edilmesi gerektiği hususları bilinmediğinden bu tür hataları düşülmekte ve faturasını milletçe ödemekteyiz.

Artık hatalardan dönülmeye başlanması ümidiyle.

ALKOL

Aile mahkemelerinde boşanma davalarına dair nice dramatik vakalar vardır. Gerek mahkeme kararlarında ve gerekse görüntülü ve yazılı medyada şahit olduğumuz boşanmalarda öne çıkan gerekçeler; aldatma, alkol, şiddet ve hakaret olduğu görülmektedir. Mesela 2016 yılına ait bir boşanma davasında kadın şunları söylüyor: “Kocam, 1.5 yaşındaki küçük kızımı sarhoş vaziyette pavyona götürdü. Orada ‘Kızımın karşılıklı içeceğim’, dedi. Beni dövdüğü için engel olamadım. Daha önce iki defa boşanma davası açtım. Beni sürekli döverdi. Yüzüm gözüm mor olduğundan dolayı insan içine çıkamıyordum. Aracıların tavassutuyla ve kocamın ‘Pişman oldum’ demesiyle boşanma davasından

vazgeçtim. Bu davayı açmadan bir gün önce kocama ait bir kasete rastladım. Kasette kocamın bir kadınla cinsel ilişki içine girdiği görüntüler vardı. Bunu öğrenir-öğrenmez boşanma davası açtım”.

Bu vakada bir yuvanın bozulmasına sebep olan temel unsurun alkol olduğu açıkça görülmektedir. Fakat bizim ülkemizde alkol ile mücadele kolay değildir. “Şarapçı” olduğunu iftiharla söyleyen gazeteciler vardır.

Biranın milli içecek olduğunu ifade edenler bile var.

EVLİLİK

Evliliğin devamlılığı tarafların mutabakatıyla olur. Tıpkı evliliğin başlaması gibi. Çiftlerin mutabakatı birbirilerinden beklentilerinin gerçekleşmesiyledir. Bütün beklentilerin realize edilmesi mümkün müdür? Mutlak olarak mümkün değil ama bir şartla mümkündür. Peki bu şart nedir?

Bu şart kadın ile alakalıdır ve annelik duygusudur. Annelik hissi olmayan bir kadın ile evlilik müessesesi kurulur fakat yürütülemez. Ancak bu yeterli değildir. Yani kadında annelik duygusunun var olması evlilik müessesesinin optimal şekilde devamlılığını sağlayamaz. Buna ilave olarak erkekte babalık hissiyatının var olması gerekir. Erkekte babalık duygusunun olmaması, evliliği total hale getirir.

Aile huzuru ve saadetinin kilit noktası kadının annelik, erkeğin babalık şuuruna sahip olmasıdır.

Bir buçuk yaşındaki kızını “Karşılıklı kadeh tokuşturacağım”, diyerek pavyona götüren bir erkekte babalık şuurundan söz edilebilir mi? Bu ifadeler mahkeme zabıtlarına geçmiş gerçek vakalardır.

Şimdi sormak gerekmez mi?

Ey alkole karşı olanlara karşı olanlar, sizi nereye yerleştirelim?

Yıkılan yuvalarda sizin katkınız yok mu?

Trafik kazalarına daha gelmedik...

BOŞ-ANMA

“Boş-anma”, yani “boş kavramını kullanma !” şeklinde ifade etmek istediğimiz ve toplumun temel olan aile müessesesinin yıkılmasına sebebiyet veren ayrılıkların temel sebepleri vardır. Önemine binaen ifade etmeliyim ki, nice aile yuvalarının yıkılmasına, masum ümitlerin sönmesine ve istikbalimiz olan çocuklarımızın boynu bükük-gözü yaşlı ve ümidi kırık kalmasına sebebiyet veren

boşanmaların temelinde iki mühim sebep vardır. Bunlardan biri lisanımızda yapılan inkılap diğeri de taraflardaki ebeveyn şuuru eksikliğidir. Diğeri hususların tali olduğu kanaatindeyim.

Hatırlanacağı üzere evliliğin devamlılığı tarafların mutabakatıyla olur. Tıpkı evliliğin başlaması gibi. Çiftlerin mutabakatı birbirilerinden beklentilerinin gerçekleşmesiyledir. Bütün beklentilerin realize edilmesi mümkün müdür? Mutlak olarak mümkün değil ama bir şartla mümkündür. Peki bu şart nedir?

Bu şart kadın ile alakalıdır ve annelik duygusudur. Annelik hissi olmayan bir kadın ile evlilik müessesesi kurulur fakat yürütülemez. Ancak bu yeterli değildir. Yani kadında annelik duygusunun var olması evlilik müessesesinin optimal şekilde devamlılığını sağlayamaz. Buna ilave olarak erkekte babalık hissiyatının var olması gerekir. Erkekte babalık duygusunun olmaması, evliliği total hale getirir. O halde denilebilir ki, kadında annelik şuuru yoksa o evlilik kör, erkekte babalık şuuru yoksa o evlilik topaldır.

Aile huzuru ve saadetinin kilit noktası kadının annelik, erkeğin babalık şuuruna sahip olmasıdır. Bir buçuk yaşındaki kızını “Karşılıklı kadeh tokuşturacağım”, diyerek pavyona götüren bir erkekte babalık şuurundan söz edilebilir mi? Bu ifadeler mahkeme zabıtlarına geçmiş gerçek vakalardır.

Ülkemizde meydana gelen boşanmaların ikinci temel sebebi olan lisan inkılabına gelince; bilindiği gibi, Osmanlı'nın son dönemi ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında “Osmanlıca” olarak ifade edilen, Yüksek Türkçe’ den “Öztürkçe veya “arı dil” denilen, dar ve muhtevası boşaltılmış bir dile intikal edilmiştir. Bu durum, geniş bir havuzda mevcut olan bol miktarda suyun, dar bir havuza aktığında ortaya çıkan su taşması gibi bir vaziyet husule getirmiştir. Yani milletimizin, yüzlerce yıllık devrede kazanmış olduğu binlerce kelime yasaklanarak, irfan zemini daraltılmış ve kavram zenginliği yok edilmiştir. Böyle dar bir zihin zemininde hayatını idame eden ve muhtevası boşaltılmış kelimelerle yetişen nesiller, istişare yapmak yerine tartışmayı, konuşmak yerine bağırmaı tercih etmekten başka çare bulamamıştır. Zira verilen eğitim (maarif değil) anlamadan “okumayı” gerektirdiğinden üniversitelerimiz “okumuş” adam sürmüştür piyasaya. Biz biliyoruz ki, “anlamadan” okumak, Latin alfabesinin temel karakteridir. İslam alfabesiyle yazılan Yüksek Türkçe (Osmanlıca) ise “anlamadan” okunamaz. İslam alfabesiyle yazılan metinde idrak daima uyanıktır. Hal böyle olunca, yani Latin alfabesiyle “kolayca” okuyan ve mebzul şekilde “okumuş” mezun eden yüksek mekteplerimiz, birbiriyle bolca tartışan fakat anlaşılamayan üniversite mezunu çiftlerin aile mahkemelerinde boşanma davası dosyalarına esas teşkil etmişlerdir. Bizce meselenin özü budur.

Osmanlı toplumunda “boş” kelimesi bilinmez. Yani “boş” kelimesinin türevleri olan “boşanma ve boş ver” gibi kavramlar pek kullanılmamıştır. Bu, ilhamını İslam’dan alan Osmanlı toplumunun öne çıkan hususiyetlerinden biridir. Bunun temel sebebi İslamiyet’in insana vermiş olduğu emsalsiz değerdir.

İslam, evlilik müessesine çok önem vermiştir. İnsanı “eşref-i mahlûk” olarak kabul etmesinin tabii bir sonucu olarak kadın ve erkeğin beraberliğinin hukukî yansıması olan nikâh, İslam’da muazzam bir teşvike mazhar olmuştur. Meselenin hukukî, sosyolojik ve ekonomik yönleri başta olmak üzere İslam literatüründe kavram bazında hem nikâh (80’e yakın) hem de boşanma (talak) (70’e yakın) hususunda yüzlerce kavram ihdas edilmiştir.

İslam anlayışında nikâh, sosyal bir ihtiyaç olarak görülmüş toplumun özü olarak aile telakki edilmiştir. Peygamberimiz, her hususta olduğu gibi aile konusunda da bizim vazgeçilmez referansımızdır. Keza boşanma da sosyal bir zaruret olarak görülmüş ve bu hususta yüzlerce kriter ihdas edilmiştir.

Aile mahkemelerinde boşanma davalarına dair nice dramatik vakalar vardır. Gerek mahkeme kararlarında ve gerekse görüntülü ve yazılı medyada şahit olduğumuz boşanmalarda öne çıkan gerekçeler; aldatma, alkol, şiddet ve hakaret olduğu görülmektedir. Mesela 2016 yılına ait bir boşanma davasında kadın şunları söylüyor; “Kocam, 1.5 yaşındaki küçük kızımı sarhoş vaziyette pavyona götürdü. Orada ‘kızımın karşılıklı içeceğim’ dedi. Beni dövdüğü için engel olamadım. Daha önce iki defa boşanma davası açtım. Beni sürekli döverdi. Yüzüm gözüm mor olduğundan dolayı insan içine çıkamazdım. Bu davayı açmadan bir gün önce kocama ait bir kasete rastladım. Kasette kocamın bir kadınla cinsel ilişki içine girdiği görüntüler vardı. Bunu öğrenir-öğrenmez boşanma davası açtım. Aracıların tavassutuyla ve kocamın ‘pişman oldum’ demesiyle vazgeçtim”.

Bütün bunlar hatalı bir kültür politikasının tabii bir sonucudur. Önemle hatırlatalım ki, toplumda sıfır huzursuzluk olmaz. Yani boşanmalar her dönemde olmuştur ve maalesef olabilmektedir. Burada bizim dikkatleri çekmek istediğimiz husus, sosyal zeminimizin evlilik müessesini tahrip etmesi gerçeğidir. Nikâhsızları idealize eden, ten zevkini ayyuka çıkararak, çiftlerin ebeveynlik şuurunu körelten ve sapık temayülleri terviç eden bir atmosfer olduğunu görmeyen var mı?

Hatırlamalıyız ki, aynı gemideyiz.

Taksim meydanında toplanacak/toplanan “sapık” temayülleri olan (eşcinsel vs) kişiler uzaydan gelmediler.

NAFKA SOSYAL YAPIYI BOZMASIN

Önce şurada anlaşalım; aile toplumun temeli mi değil mi? Çekirdek aileye geçmekle sosyal yapının yediği darbe yetmiyormuş gibi son yıllarda bir de “ömür boyu nafaka” çıktı. Şu ifadelere bakar mısınız; “Ben 3 sene önce boşandım. Eski kocamdan 1300 TL aylık nafaka alıyorum. Şimdi bir başkasıyla evlensem 3-5 ay sonra boşansam ondan da ikinci nafaka alabilir miyim? Yani iki eski kocamdan ayrı ayrı nafaka almak istiyorum bu mümkün mü?”.

Kanun yapanlar meselenin her yönünü düşünmek mecburiyetindedirler. Sosyal yapıyı, aile müessesesini ve kadın ile erkeği dengeli bir şekilde değerlendirmek durumundadırlar. Kaş yapayım derken göz çıkarmamak lazımdır.

Günümüzde her hususun parayla ölçüldüğünü unutmamak lazım.

TÜİK’in rakamlarına göre 2017’de evlenenlerin sayısı 569 bin 459 iken bu sayı 2018’de 553 bin 202’ye düşmüş. Evlenme oranı binde 6.8 oranında azalmış. Boşanma sayısı 2017’de 128 bin 411 iken bu sayı 2018’de 142 bin 448’e yükselmiş. Boşanma oranı yüzde 10.9 artmış.

Günümüzde boşanma sebepleri muhtelifdir. Bu sebeplerin ilk ikisi “şıp sevdi” diğeri görücü usulün terk edilmesidir. Burada boşanma sebepleri üzerinde durulmayacaktır fakat “görücü usul” hakkında bir cümle söylemeliyim.

Osmanlı’nın son zamanlarında marjinal bir çevrenin istihza ettiği Cumhuriyet’in ilk yıllarında çekirdek aileye geçişle birlikte “çağdaş uygarlık seviyesine” ulaşmak uğruna nice değerlerimiz gibi “görücü usul” büyük oranda terk edilmiş durumdadır. Halbuki “görücü usul” evlenecek olan tarafların birbirini görmesinin yanında ayrıca ebeveynin de tarafları görmesi ve “tartmasıdır”. Unutulmamalıdır ki, sadece tarafların birbirini görmesi yanıltıcı olabilir/olabilmektedir. Zira taraflar (evlenecek olan kız ve erkek) birbirlerini “tartarken”, gençliğin verdiği heyecan ve “aşk” ile gözleri tam olarak görememiş olabilirler/olabilmektedirler. Nitekim istatistiklere göre ilk beş yılda boşanmaların artması bu hususu teyit etmektedir. Yani taraflar birbirlerini tanımaya başladıkları anda “ayrılmalar” başlamaktadır. Tabi bu meselenin bir yönüdür. Şu hususu hatırlatarak “görücü usul” hakkındaki değerlendirmeyi tamamlayalım. Görücü usulde; hem taraflar birbirlerini görürler hem de ebeveynler ve birinci derecedeki akrabalar birbirlerini tartarlar. Bu süreçte tarafların birbirlerini anlama ve “tartma” hususundaki hataları asgariye iner. Daha sağlam bir zemin oluşur.

Benim asıl üzerinde durmak istediğim husus; nafaka meselesidir. Nafaka esasen kadının mağduriyetini önlemek maksadıyla düşünülmüş bir tedbirdir. Meselenin hukuki tarafını değil de sosyal yönünü değerlendirmek istiyorum.

“Ömür boyu nafaka” sadece boşanmayı teşvik etmez aynı zamanda boşanmış kadınların evlenmesini de engeller. Yazımızın girişinde verdiğimiz örneği dikkate alırsak görürüz ki, “ömür boyu nafaka”

son derece istismara müsaittir. Kanun koyucunun bu istismarı çok dikkate almadığı /alamadığı anlaşılmaktadır.

Boşanmış olan kadın diyor ki, “Eski eşimden nafaka almaktayım. Tekrar evlensem ve 3-5 ay sonra boşansam iki nafakayı birden alabilir miyim?”. “Şıp sevdi” yoluyla yapılan evliliklerin böyle sonuçlanması aslında beklenen bir husus değil mi? Kadın kararı herkes kendisi veriyor. Kimseye danışma ihtiyacı hissetmiyor. Sadece “günü” yaşamak istiyor. Nerede kaldı aile müessesesi?

Sosyal ortam “şıp sevdi” anlayışını köpürüyor mu?

Dizilerimiz “yıldırım aşkı” teşvik etmiyor mu?

“Hayatını yaşa” martavalı her gün farklı cephelerden beyinlerimize kazınmıyor mu?

Boşanmış kadın, eski kocasından nafaka almaya devam ederken “şıp sevdi” tarzıyla markette gördüğü biriyle “nikahsız birlikteliğini” sürdürüyor.

Şimdi burada mağdur olan kim? Sadece eski koca mı?

Sosyal yapı sarsılmıyor mu?

Bu şekilde mağduriyet yaşayan milyonlarca insan var ülkemizde. 2011’da çıkarılan “kadını güçlendirme” adı altında düzenleme bu mağduriyeti artırmış ve sosyal yapıdaki tahribatı genişletmiştir.

Çıkarılan kanunlar toplumun kültüründen uzak olamaz/olmamalıdır.

KRİPTO

Biliyorum ki, “kripto” kelimesini kullanmakla ilk nazarda tezatlı bir vaziyetteyim gibi görünmekteyim. Ama buna mecburum. Zira lisanımızı öyle hale getirmişler ki, mesajımı (bu kelime bile Türkçe değil) ancak bu kelime ile tesirli olarak (buna da çarpıcı diyorlar) verebildiğimi düşünüyorum.

Ne yapalım vaziyetimiz budur. İçinde bulunduğumuz irfansızlık çukurundan kurtulmak için gayri Türkçe (kripto vs) kelimeleri kullanmak mecburiyetinde kalıyorum. “Fethedilmiş kelimeler” bunun haricindedir (kelime, cümle, fetih vs).

Sadede gelelim;

Türk milletinin en büyük zaafı, yeni ihtida etmiş bir Müslümanı büyük bir şevkle kucaklamasıdır. Yeni Müslüman olmuş bir kişiye karşı gösterilen bu teveccüh milletimizin İslam dünyasının lideri olmasının tabii bir neticesiydi ama bu bize çok pahalıya mal oldu. Zira Fatih Sultan Mehmed'i kripto bir Yahudi (ser tabip Yakup Paşa) şehit etmiş, Osmanlı'da böyle çok sayıda Müslüman görünümü alçaklar sektelemişler ve günümüzde de bunların devamı olan hainler 15 Temmuz'u gerçekleştirmişlerdir.

İnsanların niyetlerini okuyamayız.

“Ben Müslümanım” diyen herkesi İslam dairesinde görürüz.

Yapılması gereken şudur; Mikrop diye bir gerçek vardır ve yok edilemez. Kemo terapi yapmak her zaman mümkün değildir ve zaten bu tedavi şekli de tartışmalıdır.

Bir taraftan mikrobun varlığıyla mücadele devam ederken diğer taraftan bünyenin güçlendirilmesi tercih edilmelidir.

Bünyenin güçlendirilmesi demek, sosyal nizamın ahengi demektir.

Bünyenin kuvvetlendirilmesi demek, sosyal barışın temele demektir.

Bir toplumda sosyal nizam üç temel üzerinde yükselir;

1.Lisan; Yani Temiz ve doğru Türkçe. Yüksek Türkçe (Osmanlıca). Zira sosyal bünyenin kılcal damarları lisanıdır.

2. Tarih; Yani doğru tarih. Bizde en meçhul tarih, yakın tarihtir. Diğer bir tabirle; bilgi yönünden en muammalı tarih, Türkiye Cumhuriyetine intikal edildiği Milli Mücadele dönemidir. Matematikte çok bilinmeyenli denklem neyse milli mücadele dönemi de bizde öyledir. Arşivlerin bir kısmı açık değildir. Bildiğiniz bir kısım bilgileri söyleyemezsiniz. İman ile bilgi birbirine karıştırılmıştır. Hainler kahraman, kahramanlar hain olarak ilan edilmiştir. Bu hususta bir dokun bin “ah” işit derler ya, işte aynen böyle.

2.Din: Yani sahih inanç. Lütfen hatırlayın, her darbe akabinde Kur'an meali sürülür piyasaya..... Darbeler sadece Cumhuriyet dönemi mahsulü değildir. Osmanlı'nın son döneminde ortaya çıkan menfur bir an'anedir darbeler. Darbecilerin şahı da Mithat Paşa'dır. Dedik ya, hainler kahramandır diye...

Bazı okullarda hala Mithat Paşa ismi var. Ben şaşıyorum nasıl iştir bu?

Ruhî ahenk ve kalbî birlik temennisiyle.

MÜSTEMLEKE

Meşhur bir tarihçimiz yazmış ve demiş ki, “Avusturyalı Yahudi gazeteci Theodor Herzl, kendinin de savunduğu laik, dini önyargılardan kurtulmuş bir toplum pek gerçekleşmeyecekti. Çözüm Yahudi devletinin kurulmasıydı”.

Biz biliyoruz ki, Theodor Herzl, (bugün İsrail bu kişiye Binyamin Zeev Herzl diyorlar) 1904’de öldü. O, 1948’de kurulan İsrail devletinin kurucu fikir babasıydı. Bu bilgileri bizim meşhur tarihçimiz de biliyor.

Soru şu: Sultan Abdülhamid’e şifa bulmaz düşmanlık yapan ve Osmanlı Türk devletinin yıkılmasında baş aktör olan Theodor Herzl, “Laikliği savunuyor” fakat kurulan ve fikir babası olduğu devlet (İsrail) teokratik. Bunu izah edebilecek bir babayiğit var mı?

Türkiye’de bütün darbecilerin kalkanı laikliktir. İsrail bütün darbecilerin “sarsılmaz” dostudur.

İnsan merak ediyor, Ecevit’e şefaet etmek isteyen Pensilvanya’dakilerle 28 Şubat darbe teşebbüsünde “Bir” numara olanlar bu ülkenin okullarında yetişmedi mi?

Yahudilere güzelleme yapan “meşhur” tarihçilerimiz bu ülkenin okullarında okumadı mı?

Bu kafaya müstemleke denilmez de ne denir?

Yani sömürgeci kafa.

YILBAŞI

Taksim meydanı bazıları için çok “özeldir”.

İki vakitte pek fazla öne çıkar bu “kutsal” mekân.

Biri 1 Mayıs günüdür. Diğeri yılbaşı gecesidir.

Mesela 2010 yılbaşında Taksim “don’muş”. Yani “don” haline gelmiş.

Bu meseleyi biraz açalım.

Yeni yıl “etkinlikleri” Taksim meydanında ve hususi olarak Beyoğlu İstiklal caddesinde icra edilir.

1 Ocak 2010’da bir firma tarafından “bedava” kadın iç çamaşırı dağıtılmış. Mağazanın birinci katından atılan külotları yakalamak isteyen “yılbaşı sever” vatandaşlarımız birbirlerini ezmişler.

Ağırlıklı olarak kırmızı renkli iç çamaşırlarının dağıtıldığı bu çok “mühim” etkinliğe iştirak edenlerin ekseriyeti erkeklermiş.

Yılbaşı gecesi böyle “haremlik” ,“selamlık” gibi olmuş ama olsun bakalım.

Yılbaşı gibi “çağdaş ve uygarlık” seviyesine ulaşacağımız bir gecede veya günde sadece erkeklerin kadın külotuna talip olmaları biraz ayıp olmuş.

Yanlış anlaşılmasın burada ayıp olan kadın külotunun bedava dağıtılması değil.

Kırmızı olması da değil.

Hele hele kadın külotu olması hiç ayıp değil. Batıda kadına çok "değer" verildiğinden ve biz de Batılı olmak maksadıyla bu önemli günde ve gecede (yılbaşı) kadın sembolü olan külotu erkeklerin kapışmasını temin etmekle, "uygarlaşacağımız" gün gibi aşikardır.

Ayıp olan, yılbaşı gecesi saat 23.59’a kadar beraber kafayı çektikten sonra külot kapışmasında erkek “partnerlerini” yalnız bırakan çağdaş bayanlarımızın tercihidir.

Bakalım 2018’in ilk gününde veya gecesinde İstiklal Caddesi yine don olacak mı?

Taksim başka bir yönüyle de öne çıkar; Tacizlerin bolca yaşandığı mekândır.

Özellikle yılbaşı gecesinde yaşanır orada tacizler.

Nedense yılbaşı gecesinde, nedense Taksim’de !

Yine binlerce polisimiz orada vazife yapacak. İşi gücü bırakacaklar, sarhoşların takibatını yapacaklar.

Ne tuhaf değil mi?

İnsanlar alkolü alıyorlar, kız-erkek karışık vaziyette. Daha sonra tecavüz vakaları yaşanıyor. Devletin polisi de mütecavizlere müdahale ediyor.

Bu ilk defa olmuyor.

Türkiye’de yılbaşı “kutlamaları” başlayalı kaç sene olmuşsa o kadar yıldan beri bu tuhaf tecavüzler her yılbaşında vukua gelir, mütecavizlere polisler müdahale eder.

Taciz timleri devrede olacak yılbaşı gecesinde...

2010’da sadece Taksim’de 1500 polis görev yapmış. Ülkemizin diğer mekânlarını söylemedik.

Sadece İstiklal caddesinde 60 tane sabit, 50 tanede de seyyar kamera var.

Polislerin bu şekilde meşgul edilmesine şahsen itirazım var benim.

Türk polisi keyiflerin takibinde değil, asayişin temininde vazife almalıdır.

2010 yılının ilk haberlerinden biri şöyle: Beyoğlu’nda yılbaşı gecesini eğlence sırasında tacize uğramak üzere olan bir kadın güven timleri tarafından kurtarıldı. Bu kadın güven timleri tarafından güvenli bir bölgeye götürülmüş.

Milliyet gazetesi yılbaşı gecesini meydana gelen taciz vakasını şöyle haberleştirmiş. Gazete haberini aynen veriyorum.

“Binlerce kişi gibi yeni yılı karşılamak için Taksim’i seçen genç çiftin yılbaşı eğlencesi az kalsın zehir oluyordu. Şık giyimli genç kıızı gören yılbaşı magandaları birden çiftin etrafını sardı. Genç kız tam tacize uğramak üzereydi ki, yılbaşı için Taksim’de görevlendirilen Güven Timleri’ni gören tacizciler bir anda ortadan kayboldular. Güven Timleri genç kıızı magandaların elinden kurtararak muhtemel bir taciz skandalını da önlemiş oldular”.

Bu haber Milliyet gazetesinde 1 Ocak 2010 tarihinde yayınlanmış.

Haberin verilmiş tarzına bakıldığında yılbaşı “kutlaması” çok mühim görülüyor. “Binlerce” kişi yeni yılı “karşılamak” için toplanmış !

Binlerce kişi, yüzlerce veya onlarca değil !

Yeni yılı karşılayacak bu “binlerce kişi” !

Demek ki, yeni yıl da Taksim’den giriş yapacak !

Öyle ya, Taksim’de “binlerce” kişi beklediğine göre...

Gümrük kapısında beklemiyorlar, Taksim’de "bekleliyorlar" !

Haberde “ şık giyimli genç kız”dan söz ediliyor.

Bu “şık giyimli genç kızin” etrafını magandalar sarmış !

Sanki ağacın etrafını karıncaların sardığı gibi...

Gerçi magandaları karıncaya teşbih etmek, karıncaya hakaret olabilir. Başka bir teşbih yapmak isterdim ama terbiyem müsaade etmiyor.

Şu soruyu soramazsınız: Orada magandaların ne işi vardı?

“Gecenin bu saatinde (23 civarı) orada şık giyimli bir kızın ne işi var?” sorusunu hiç soramazsınız.

Laik ve çağdaşlık masallarıyla “giydirilmiş” zihinler buna hemen itiraz ederler.

Ayıık olmayan beyinler magandalardan şikâyet eder gibi görünürler, o kadar.

Hele hele şu soruyu sormak yürek ister; Magandalarla “şık giyinen kız” aynı saatte hangi ihtiyaçtan dolayı Taksim’de gecenin yarısında orada “buluştular?”.

Böyle bir soru tevcih edebilir misiniz?

Bu soruyu kime tevcih edeceksiniz? Yani kime yönlendireceksiniz?

Magandalara mı? Onlar zaten maganda. Ayık değiller. Ayık olsalar bile adı üzerinde maganda.

"Şık giyinmiş kıza" sorabilir misiniz? Gecenin bu saatinde (gece yarısı) ve buz gibi soğukta, düğüne gider gibi giyinmiş olarak ne işin var ablacığım" diyebilir misiniz?

Çağdaş ve laik bir ülkede bu soruyu soramazsınız.

Ama şikâyetler artarak devam eder.

Miladi takvime geçtiğimiz günden beri (kaç sene olduysa) yılbaşı kutlamaları yapılır.

Tonlarca alkol içilir.

Tacizler mebzul şekilde yaşanır.

Sağda solda “devrilmiş” (devrilmek, devrim kökünden gelir. Devrimcilerin kulakları çınlasın) sarhoşlar görürsünüz.

Bu, sağda solda “devrilenler” ülkede nizam kurmaya kalkarlar.

Parti kurarlar, "su kullananın, toprak işleyenin" lafını ederler.

"Rakı masasından ülke idare edilmez" derler fakat rakı masasından pek ayrılmazlar. Arızalı saat bazen doğruyu gösterirmiş...

İlkokulda namaz kılan minik öğrencilerden rahatsız olurlar.

Şuuru açık, alkol kullanmayan ve idealist gençlik yetiştirmek üzere organize olmuş kuruluşlara içkili ağızlarla saldırırlar.

Birayı “milli içecek” ilan edecek kadar kafayı bulurlar.

Kafayı “bulurlar” ama kendilerini “kaybederler”.

Ülkeye bunlar “düzen” getirecek öyle mi?

Geçiniz....

TOKAT

Bir gazete haberinde “Sevgilisini başka kadınla görünce çıldırdı”, başlığıyla bir haber yayınlandı.

Genç kadın “sevgilisine” tokat atıyor.

Haberin başlığına bakılırsa, gazetenin “sevgili” den yana mı yoksa “kadından” yana mı olduğu pek belli olmuyor. Ama “çıldırdı” ifadesini dikkate alırsak, memnun olduğu söylenebilir. Mesela aynı gazete veya benzerleri “yılbaşı çılgınlıkları” başlıklarıyla geçtiğimiz yılbaşlarında gece âlemlerini manşetlerine taşımıştı. Muhtemelen bu sene de yılbaşında benzeri teşvik ve terviç dolu ifadelerle yayınlar yapacaktır.

“Başka bir kadınla” diyor haberde. Şimdi sormak lazım gazeteye, “başka” ifadesini kullanmakla “başkalaştırma” olmuyor mu? O “başka bir kadın” denilen bayanın bir erkekle “aşk” yaşamaya hakkı yok mu? Sizin zihni yapınıza göre bu bir “özgürlük” değil midir?

Bu gazete veya başka gazeteler bu ve benzeri haberleri manşetlerine taşımakla neyi hedeflemiş olabilirler?

İhtimalleri söyleyelim:

1. Gazete genç kızın hissiyatını dikkate alarak “acımış” olabilir. Yani tokat yiyen “sevgili” bundan sonra başka bir kadınla asla bir araya gelmemelidir. Genç kadının veya kızın “sevgiliye” tam tokat atarken resimlendiğine göre “âlem-i ibret olsun” maksadı takip edilmiş olabilir.
2. Gazete “başka” bir kadınla ifadesini kullanmış. Acaba bu ifadeyle “sevgili tek olmalıdır” kuralını mı ima etmek istiyor, tam anlayamadık, veya medeni kanununda ifadesini bulan “tek eşlilik” prensibini mi hatırlatmak istiyor? Bildiğimiz kadarıyla bu husus evlilikle alakalıdır. Bu hususta bilmediğimiz yeni bir “çağdaş” tatbikat mı var acaba?
3. Gazete haberinde, genç kadın “sevgilisine” tokat attıktan sonra arabanın içinde bulunan “kişiye de tepki gösterdi” şeklinde ifade kullanmaktadır. “Kişi” olarak ifade edilenin “başka bayan” olduğu anlaşılıyor. Gazete, “kişiye de” ifadesiyle sanki o kadına tepki göstermesini çok tasvip etmiyor gibi geldi bize. Yani gazete demek istiyor ki, “sevgiline bir tokat vurdun” onun birlikte olduğu kadına tepki göstermek biraz fazla oluyor”. Bunu nereden anlıyoruz? Gazetenin “öfkeli kadın” ifadesinden bunu istidlal ediyoruz.

Sonuç olarak bu gazete ve benzeri gazetelerin yayın politikalarına bakıldığında “özgürlük” anlayışıyla sevgili edinmek hayatın tabii akışı içinde “olabilir”. Hatta olmalıdır...

Bir kadının tek “sevgiliyle” iktifa etmesi sıkıcı olmalıdır bu gazete ve benzeri gazetelere göre. Veya bir erkeğin “sevgili” olarak bir kadınla yetinmesi de aynı minvaldedir.

Öyleyse bu “tokatlama” vakasının gazetede yer almasının anlamı nedir?

Sizce nedir?

SAHİBİ VAR EFENDİLER SAHİBİ !

Bir hikâye anlatılır.

Önce hikâyeyi hikâye edelim.

"Vaktiyle bir derviş berbere gider. Berberden saçını dibinden kazımasını, sakal ve bıyığını kısaltmasını ister. Tereddütsüz bir şekilde berber koltuğuna oturan derviş:

- "Vur usturayı berber efendi!" der.

Berber, dervişin saçlarını kazımaya başlar. Derviş de aynada kendini takip etmektedir. Başının sağ kısmı tamamen kazınmıştır. Berber tam diğer tarafa usturayı vuracakken, yağız mı yağız, bıçkın mı bıçkın bir kabadayı girer içeri. Doğruca dervişin yanına gider, başının kazınmış kısmına okkalı bir tokat atarak:

- "Kalk bakalım kabak, kalk da tıraşımızı olalım!" diye kükrer.

Dervişlik bu..

Sövene dilsiz, vurana elsiz olmak gerek.

Ses çıkarmaz, biraz çaresiz, biraz mütevekkil usulca kalkar yerinden.

Berber, bu gariban müşterisine karşı mahcup olmakla beraber kabadayının pervâsızlığından da korkmuştur.

Ses çıkaramaz.

Kabadayı koltuğa oturur, berber tıraşa baslar.

Fakat küstah kabadayı, tıraş esnasında da boş durmaz, sürekli aşağılar derviş, alay eder:

- "Kabak aşağı, kabak yukarı!.."

Nihayet tıraş biter, kabadayı dükkândan çıkar.

Henüz birkaç metre gitmiştir ki, bir at arabası, yokuştan aşağı hızla kabadayının üzerine doğru gelir.

Kabadayı şaşkınlıkla yol ortasında kalakalır. Derken, iki atın ortasına denge için yerleştirilmiş uzun sivri demir, kabadayının karnına saplanıverir.

Kaşla göz arasında babayiğit kabadayı oracığa yığılır kalır, ölmüştür.

Herkes bir anda olup biten bu olayın hayret ve şaşkınlığı içindedir.

Berber de şok olmuştur.

Bir manzaraya, bir dervişe bakar ve dervişin beddua ettiğini düşünerek gayr-i ihtiyarî sorar:

- "Biraz ağır olmadı mı derviş efendi?" der.

Derviş mahzun, düşünceli cevap verir:

- "Vallâhi gücenmedim ona. Hakkımı da helâl etmişim. Gel gör ki, kabağın bir de sâhibi var. O gücenmiş olmalı!

Ne güzel Söylemiş Yunus Emre:

'Olsun be aldırma yaradan yardır.

Sanma ki zalimin ettiği kârdır.

Mazlumun ahı indirir şâhı,

Her şeyin bir zamanı vardır".

Hikâye bu kadar.

Şimdi söyleyeceklerimizi söyleyelim;

"Yezülü" diye bir kavram var. Bunun da bir hikâyesi var ama onu başka zaman anlatalım.

"Yezülü" demek "bu da geçer" demektir. Fil-i müzaridir. Ehl-i olan bilir.

Yani çok mesut olduğun zaman olabilir fakat unutma ki, bu geçicidir. Veya çok müteessir yani üzgün olduğun anlar olabilir, merak etme bu da geçicidir.

Ne demek istiyorum?

Çok güçlü olabilirsiniz, kamu kudreti elinizde olabilir. Hatta küçük dağları "yarattığımızı" bile zannedebilirsiniz. Lafınızın üstüne laf koyacak adamın alnını karışlırsınız. Veya "karışlayacağınızı" zannedersiniz.

Bazen öyle olur ki, en kudretli olduğunuz zamanlarda zeval size dokunur.

Hatırlatmak isterim ki, "kemal" zirve demektir. "Kemal" den bir tık sonrası zevaldir.

Öyleyse "yezülü" derken neyi kast ettim?

Hemen söyleyeyim;

Her şey geçicidir. İhtişam da geçicidir, mahkûmiyet de.

Bir zaman gelir sizi mahkûm ederler şiir okudunuz diye hapse atarlar. Bir zaman gelir devlet reisi olursunuz.

Bir zaman gelir Kur'an'a hizmet edenlerin üzerine sırf oy verdi-vermedi mülahazasıyla gidilir. Bir zaman gelir mülkün sahibi ve Kur'an'ın sahibine havale edilir.

Yukarıdaki hikâyede ifade ettik ya "kabağın sahibi var !"

Her şeyin bir zamanı var.

Müslümanlar beddua etmez. Havale eder.

Yezülü efendiler yezülü !

CÖMERT

Cömertlik ezberlenmez yaşanır. Kapitalist bir sistemde cömertliğin yeri yoktur. Türk-İslam ülküsünde zengin, paylaşan kimsedir. 1930'ların idealize ettiği sistemde zengin olmak, paylaşmamaktır, biriktirmektir, tekeline almaktır. Zira o tarihlerde batılı olmak "çağdaş" olmaktır.

Merhametle cömertlik arasında bir illiyet vardır. Merhametli olan cömert olur. Cömert olan merhametli olmak ihtiyacındadır. Biz biliriz ki, imanın ilk meyvesi merhamettir.

Bir Müslüman daima tabip gibidir her daim.

Hastalıklı insanları görünce tiksinen değil, "Nasıl tedavi edebilirim", diyendir.

13. asırda Moğol istilasına karşı ahilik teşkilatı dirilişimizin şifresi olmuştu. Vatan müdafaasında ahiler vardı.

Daha sonra yine ahilerin merhamet ikliminde Moğollar erimiştir. İlhamını İslam'dan alan ahiler, kendilerini yok etmeye gelen Moğolların daha sonra İlhanlılaşması neyin eseridir?

Elbette kılıcın hakkını vermek gerekir. Savaş vardır ve olmalıdır. Ama barış esastır. Savaş istisnadır.

Biz Türk milleti olarak sevgili peygamberimizden aldığımız ilham ile barışın teminatı olmaya tekrar namzediz.

Ahilik milletimizin diriliş şifresidir, unutulmaya...

Her ahi cömerttir.

“DUYMAK”

Bir üniversitede henüz edep konusunda eksikleri olduğu anlaşılan bir öğrenci hocasına “sana saygı duymuyorum” demiş. Aslında bir öğrencinin hocasına hürmet etmemesinde hocada kusur aranır. Demek ki, öğrenciye ahi terbiyesi öğretilmemiş olmalı ki, öğrenci “saygı” duymadığını ifade ediyor, edebiliyor.

Hocanın cevabı ilginç.

Hoca, kendisine “Saygı duymadığını”, ifade eden öğrenciye diyor ki,

“Haklısın. Saygı duymadığını ifade ediyorsun bana. Duymazsın ve duyamazsın. Zira duymak, işitmek demektir. Senin mensup olduğun çizgi Milli Şefin çizgisidir. Milli Şef de işitme engelli idi”.

Milli Şef çizgisinde olanlar Türk milletinin temel değerlerine saygı “duymazlar”, “duyamazlar”.

Hakikaten öyle olmuştu 1940’lı yıllar.

Milli Şef döneminde Türk milletinin kök değerlerine “sağır” olunmuştu.

Memlekette hem “sağırlık” vardı hem de “sağırlığı” ima eden semboller yasaktı.

Öyle yasaklı bir dönem yaşanmıştı ki, sağırlığı ima eden her şey yasaktı.

Mesela merhum Necip Fazıl, çıkardığı derginin kapağında kulak resmi var diye dergi kapatılmıştı.

O günler geride kaldı. Bir daha açılmamak üzere o defterler kapanmıştır.

Defter kapanmıştır ama o defterlerin açılmaması için hatırlanması gerekiyor.

Artık devlet, milletiyle bütünleşiyor. Devlet milletin hizmetkârı, millet de devletine güveniyor.

Şair demiş ki,

“Mehmed'im, sevinin, başlar yüksekte!

Ölsek de sevinin, eve dönsek de!

Sanma bu tekerlek kalır tümsekte!

Yarın, elbet bizim, elbet bizimdir!

Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir!”

Yarınlar bizimdir, bizim.

EROİNCİ İMAM ADAYI !

23 Mayıs 1941’de Antalya milletvekili Rasih Kaplan TBMM’de anlatıyor:

«Müddeiumumiye ziyarete gitmiştim.

Müftüyü isticvap ediyordu.

Hayret ettim.

Müftü gittikten sonra müddeiumumiye dedim ki,

‘Bu müftü Milli Mücadele çok çalışmış gayretli ve ahlaklı bir insan. Niye isticvap ediyorsunuz?’

Müddeiumumi bana dedi ki,

‘Biri imam olmak istemiş. Müftü adliyeden tahkikat yaptırmış. İmam olmak isteyen kişinin uyuşturucu kullandığı anlaşılmış. Müftü bunun üzerine ‘sen imam olamazsın’ demiş.

İmamlığa kabul edilmeyen eroinci, müftüyü şikayet ederek demiş ki,

‘Dün öğle namazında camiye gittim.

Müftü camide idi. Müezzin Türkçe kameti getirdikten sonra baktım, müftü namaza başlamadı. Dikkat

ettim. Dudakları kıpırdıyordu. Arapça kamet getiriyordu. Müddeiumumi bunun üzerine takibata

başlamış» (TBMM Zabıt Ceridesi, (23.05.1941) C. 19, s. 144).

Lügat:

Müddeiumumi: Sav-cı

İsticvap: Sor-gulamak

Takibat: Sor-uşturmak

Not: 1932'den itibaren Türk ve İslam dünyasının reisi mevkiindeki Türkiye'de ezanların "Allahü ekber" şeklinde okunması yasaklandı. Kametler de öyle. Bu ülke 1950'den itibaren ezanına kavuşmuş ve binlerce kurban kesmiştir. Yukarıda anlatılan vaka, ezanla yoğrulmuş Türk vatanının ezandan mahrum olduğu dönemden bir enstantenedir. Türk milleti hafızasını daima taze tutmalıdır.

EHL-İ SÜNNETE SAHİP ÇIK !

Türk-İslam tarihinin muhteşem devleti Osmanlıydı. Kayı boyu kurucu unsurdu. İrkçı değildi. Ehl-i sünnet temel prensipti. Reklam yapmadıkça ve bölücü olmadıkça kimsenin itikadına karışmazdı. Kedicikleri olan Adnan Oktar üzerinden ehl-i sünnete saldıranlar harakiri yapıyorsunuz. Ehl-i sünnete sahip çık !

“Fetöcülerin içinde 17 sene kaldım” diyen birisi F. Gülen hakkında kitap yazmış. "Çelişkiler İnsanı" diyor. Fakat itikaden sapık diyemiyor. Bunlar güya FETÖCÜ değil. Ehl-i sünnet anlayışı bir insanda zemin bulmazsa dinlerarası sapıklığı nasıl görecek? Ehl-i sünnete sahip çık.

Siyasi mülahazalar gelip-geçicidir. Duruma ve pozisyona göre değişebilir. Ama itikadımızı alakadar eden hususlarla siyaseti bütünleştirmek telafisi zor kırgınlıklara sebebiyet verir. Biz sadece öfkemizin insanı olmamalıyız. Nesillerimizden de sorumluyuz. Müslüman sorumlu insandır.

1980'lerde Humeyni'yi destekleyenlere karşı ehl-i sünnet kuruluşları vardı. Mezhepsizlere karşı da bu güzide kuruluşlar vardı. Günümüzde deistlere ve Hz. Adem'in babası var diyen sapıklara karşı duran ehl-i sünnet kuruluşları yine vardır ve var olacaktır. Ehl-i sünnet kuruluşlarına sahip çık !

Sırf siyasi tercih farklılığı sebebiyle ehl-i sünnet kuruluşlarını ekonomik olarak terbiye etmeyi düşünenler var. Allah'ın kitabını ve sevgili peygamberimizin ahlakını bu kuruluşlar 1920'lerden beri okuttukları gibi bundan sonra da okutmaya devam edeceklerdir. Kıyamete kadar. Ehl-i sünnet kuruluşlarına sahip çık !

Ehl-i sünnet kuruluşlarına sahip çıkarsak biz kazanırız. Hep birlikte kazanırız. Milletçe kazanırız.

ASALET

Darbeler ülkemizi onlarca yıl geriye götürmüş fakat bu asil milleti ruhen çelikleştirmiştir. Aşağıda 27 Mayıs darbesiyle ilgili bir hatıra naklettikten sonra günümüzde bazı belediyeler tarafından tatbik edilen bir kısım derneklere ait kesimhaneleri yıkmaları hususunda kısa bir tahlil yapacağım.

27 Mayıs darbesinde yüzlerce ve binlerce zulüm yaşandı. Bunlardan biri Sivas'ta oldu. Darbeden dört gün sonra Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dan toplanan 485 kişi Sivas Kabakyazı'da 5. Er Eğitim Tugayı'nda askeri garnizon içindeki kampta dokuz ay süren bir “mecburi misafirliğe” tabi tutuldular. Dokuz ay süren bu “mecburi” misafirlikte Sivas'a getirilenlerin yaşları 14 ile 70 arasında

değişiyordu¹. Faik Bucak ve Kinyas Kartal Sivas kampıyla alakalı kanaatlerini şöyle ifade etmekteydiler; “Bir ihtilal olmuştu. Her vatandaşa yeni bir dünya yaratmanın acı ve yük payı düşmüştü. Bizlere düşen acı ve yük payı yerlerimizden koparılıp sırf bizim için yaratılan Sivas’taki kampa sürülmek oldu. Buna emniyet tedbiri dediler. Biz de masumca güvenişle bileğimizi kelepçeye uzattık. Nasıl olsa diyorduk, ‘adalet tecelli eder. Suçsuz olduğumuz gün ışığına çıkar. Çünkü ihtilalin partizan bir zihniyetle yapılmadığı ilan edilmişti”.

Getirilenlerin hepsinin mallarına el konulmuştu. Getirilenlerin suçu “Kürtçülük propagandası yapmak ve isyan edebilirler” ihtimaliydi. Sivas Kampı’nda dokuz ay tutulan 485 kişi yemek ücretlerini kendileri karşılamışlardır. Dokuz aylık tutuklulara yemek vermeyen devlet, Sivas Kampı’ni boşaltırken onlardan 400 lira yemek parası almıştır². Kampa tutulan 485 kişinin hiç biri mahkemeye çıkarılmadılar³.

Kampa getirilen en ilginç kişilerden birisi de Arap asıllı olan Demokrat Parti’de Mardin Milletvekilliği yapan Bahattin Erdem ve kardeşi Mehmet Sait Erdem’di. Türkiye’nin sayılı işadamlarından olan Zeynel Abidin Erdem, babası Mehmet Sait Erdem ve amcasının yaşadıkları sıkıntıyı anlatırken bugüne kadar niçin Sivas’ı anlatmadıklarını ifade ediyor:

“Kampla ilgili bize birçok şey anlatıldı: Oradaki sefalet, soğuk, zaman zaman açlık... Biraz da o günün şartlarında değerlendirmek gerekirse orada bir haksızlık vardı. Bu, sadece sitemdir. Bu olayı yaşayan büyüklerimiz bize yaşadıklarını naklederken hepimize ayrı ayrı ve defalarca bir ‘emir’ buyurdular: ‘Siz bunları gelecek nesillere intikal ettirmeyeceksiniz. Çünkü biz bu milletin kurucuları ve tamamlayıcılarıyız. Biz Seyyidiz. Biz fitne, ayrılık, kavga tohumu ekemeyiz. Türkiye Cumhuriyeti bizim tek vatanımız, en büyük kurtuluş alanımız, devlet ise kurtarıcıımızdır. Millet bizim daima içinde olduğumuz, bizi tamamlayan bir unsurdur”. Bugüne kadar ne büyük ne de küçüklerimiz bu yaşananları tekrar konuşmamıştır. Çünkü biz devlet ve milletle barışık olmak mecburiyetindeyiz. Anane ve töremiz budur. Hiçbir zaman yanlış yanlıyla onarmak isteyen, kızan veya bağırان değiliz, düzeltmeyi en yumuşak şekliyle yapan olmak istiyoruz”.

Bazı derneklere ait kesimhaneler kurban bayramına bir hafta kala belediye tarafından yıkıldı. Bazı belediyeler de dernek yetkililerine “kurban kesilmemesi, satışı yapılmaması hususlarında yasaklama getirdiklerini” yazılı veya sözlü olarak intikal ettiriyorlar.

İşin garibi yıkımı yapıldığı bu günlerde imar affı uygulaması var. Bilmem sizin dikkatinizi çekti mi? Belediyenin görevlendirdiği zabıta, derneğe ait mezbahaneyi yıkarken, o derneğin yurdunda kalan bir öğrenci çay servisi yapıyordu “yıkım” ekibine.

¹ “485 Kürt’e 27ç Mayıs’ta Ne oldu?”, **Haber Aktüel**, 19. 01. 2007

² [http://www.timeturk.com/tr/2012/05/27/27-mayis-ta-sivas-kampi-ni-kim-kurdu.html\(04.02.2017; 14:54\)](http://www.timeturk.com/tr/2012/05/27/27-mayis-ta-sivas-kampi-ni-kim-kurdu.html(04.02.2017; 14:54))

³ “485 Kürt’e 27ç Mayıs’ta Ne oldu?”, **Haber Aktüel**, 19. 01. 2007.

Demek ki, hicranlarını içlerine gömüyorlar.

Ben eminim ki, o derneğe ait ve milletin parasıyla yapılmış mezbahaneyi yıkan ekibin içindeki kepeği kullanan kişinin elleri titremiştir.

Zihnime 27 Mayıs'ta zulme maruz kalmış Sivaslılar geldi. Sadece Sivaslılar mı? Bu topraklarda Osmanlı sonrasında gadre uğramış nice isimsiz kahramanlar vardır. Ama bu kahraman ve cefakâr insanlar her zaman devletimize sahip çıkmışlardır. Devletin gadrine uğramalarına rağmen devlete daima hürmetkâr olmuşlardır.

Bazı belediyelerin bir kısım dernek ve vakıflara ait kesimhaneleri yıktırmaları bana Sivas'ta aylarca zulme uğrayıp, hicranını içine gömen kahramanları hatırlattı.

Sultan Vahdeddin de öyle değil miydi? Osmanlı hanedanı yüzlerce yıl Türk milletine hizmet ettikten sonra 1924'de gece yarısı çoluk-çocuk-kadın erkek perişan bir şekilde yurt dışına sürülmediler mi?

Şimdi Osmanlı hanedanını sürenler hayırla mı yad ediliyorlar?

Yurt dışında bulaşıkçılık yaparak ekmek parasını kazanan sultan annelerimiz olmadı mı? Sultan Vahdeddin Türkiye aleyhine tek kelime ettirdi mi?

İşte asalet budur.

Türk milletine ait olan ve vatana hayırlı evlatlar yetiştiren müesseseleri yıktırmakla sadece bazı kişilerin egosu tatmin edilmiş olur.

Türk milletinin temel değerlerini ilmek ilmek işleyen müesseselerini karşısına alanlar iflah olmaz.

Allah var keder yok.

İSTİSMAR

Son günlerde çocuk istismarı haberleri yazılı ve görüntülü medyayı meşgul ediyor. "İstismar" yüksek Türkçe bir kelimedir (eski Türkçe değil) ve iyi niyeti kötüye kullanmak demektir. Akademisyeninden siyasetçisine, kadın derneklerinden erkek derneklerine kadar herkes çocukların istismara maruz kalmaması hususunda cansiperane gayret gösteriyorlar.

Ama çocuk istismarı meselesinin bir sonuç olduğu hatırlanmazsa sadece “laf ola beri” dışında başka bir netice olmaz.

Veya “dalları bastı kiraz gel biraz biraz” türünden yorumlar yapılır, o kadar.

Hatırlanmalıdır ki, çocuk istismarı meselesi hayatîdir ve 1930’lu yıllarda marjinal bir zümre tarafından ekilen ahlakî zihniyet sonuçlarının devşirildiği acı bir sonuçtur. Ve halen çocuk istismarını besleyen zihni yapının berdevam olduğunu ifade etmek durumundayız.

1930’lu yıllarla alakalı değerlendirmemi aşağıda yapacağım. Çocuk istismarına zemin hazırlayan ve besleyen zihni yapının “berdevam” olduğu hususunda kısa bir hatırlatma yapalım. 1948 yılında çıkmaya başlayan bir gazetenin sahibi çok sonraki yıllarda kendisiyle yapılan bir mülakatta demişti ki, “fikri idam edeceğim”. Yani boy boy mayo resimlerinin tebarüz edildiği resimlerle insanları tefekkür etmekten uzak "tutacağım" demek istemiş ve bunu yapmış ve halen yapmaktadır.

Görüntülü ve yazılı basındaki fotoğraflar herkesin gözleri önünde.

Önce şu tespiti yapalım: çocuk istismarı meselesi ahlakîdir.

Gazetenin birinde çocuk istismarını önlemek amacıyla adının önünde profesör titri bulunan bir akademisyenin görüşü manşete taşınmış. Deniliyor ki, çocuk, mayosunun bulunduğu bölgeye kimseyi dokundurtmamalıdır.

Çocuğun, mayosunun bulunduğu bölgeye kimseyi dokundurtmaması şeklindeki ikaz mühimdir ve hayatîdir ama çocuk istismarı vakaları gündeme gelince mi bunları hatırlayacağız?

Acaba ilkokullarımızda çocuklarımıza mahremiyet hususunda hangi bilgileri verdik?

Erkekler için mahremiyet nedir, kızlarımız için mahremiyet ne ifade eder?

Milli Eğitim Bakanlığımızın bu hususları ihtiva eden bir dersi var mıdır?

"Çağdaş" türkülerinin halâ semalarımızda seslendirildiği günümüzde mahremiyet meselesi nasıl anlatılacak?

Mevzuat buna müsait midir?

Bazı üniversitelerimizde karma wc (cinsiyetsizlik) tatbikatlarının yapıldığı bir atmosferde mahremiyet nasıl anlaşılacak ve anlatılacak?

Bu hususların tekrar hatırlanmasında ve geç de olsa derhal değerlendirilmesinde fayda var kanaatindeyiz.

Yukarıda demiştim ki, çocuk istismarı bir sonuçtur ve 1930’lu yıllarda bir kısım marjinal zümre tarafından ekilen ahlakî zihniyetin devşirildiği acı bir hasattır.

Tavsiye edilen neydi? Çocuklarımız mayo bölgesinde bulunan bedenine kimsenin temas etmesine müsaade etmemek, değil mi?

Mayosunu teşhir eden "büyüklere" ne demeli?

Mayosunu teşhir edenleri idealize edenlere ne demeli?

1929’da Türkiye’de ilk defa güzellik yarışması yapılmadı mı? 1930’da Türkiye’den bir kızımız dünya güzeli seçilmedi mi?

Dünya güzeli seçilen Türkiyeli kızımız mayolu değil miydi?

20-30 sene önce domates güzelinden şeftali güzeline kadar güzellik yarışması yapılmadı mı? Hatırladığım kadarıyla bamyaya güzeliyle hıyar (salatalık) güzeli seçilmedi galiba. Sonuç olarak istismarın dinlisi ve dinsizi olmaz. İstismar meselesi ahlakî bir husustur. İstismar eden kişi, çocuğun saf ve tertemiz hissiyatını kötüye kullanan kişidir. Dikkat ederseniz istismarcı, bu istismarını “kimsenin görmediği” mekânlarda irtikâp eder. Hâlbuki ahlakta (Tabi ki, İslam ahlakı) bizi gören ve daima gözeten Cenab-ı Hakk prensibi vardır. 17. asırda Türkler hakkında müşahedelerini yazan Fransız seyyah Thevenot şunları söylüyordu: “İyi Türkler katiyen şarap içmezler. Alış-veriş için çarşıya gönderilen çocuğun aldatılmasına kimse cesaret edemez”.

İfadeye dikkat ediniz. "iyi Türkler katiyen şarap içmezler", diyor Fransız seyyah. Demek ki, her dönemde şarap içen Türk vardı. Fakat "iyi Türk" şarap içmez. Bu tespite ihtiram ediyorum. (Şapka çıkartmıyorum. Çünkü şapka giymem). Çocuğun aldatılmasına tenezzül etmeyen atalarımız, çocukların istismarına hiç temayül etmez. Bozulma, Osmanlı'nın son döneminde Avrupa'yı örnek alınmasıyla başladı. (Dikkat ediniz “örnek” diyorum, teknolojik alış-veriş demiyorum). Milli Mücadelede aslî kimliğimizle düşmanı vatanımızdan tahliye ettikten sonra tekrar Avrupa'nın idealize edilmesine döndük. Karabekir Paşa'nın Cumhuriyet'in ilk yıllarında Ankara sokaklarında rastladığı ve şok olduğu “Lâ ahlaki ve lâ dinî kulüpler” ile köklerimizden koparılma safhası başladı. 1950'den sonra millet iradesinin tecellisiyle tekrar aslî kimliğimizi hatırladık. Tedricen direnişe başladı ve yavaş yavaş dirilişe inkılap etti. Fransız Seyyah Thevenot'un tasvir ettiği aslî kimliğe, yani dirilişe Türk milletinin mümkün olduğu kadar kısa sürede tekrar kavuşması temennisiyle.

SİGARA

Meşhur Kalp doktoru Mehmet Öz demiş ki, “Sigara içeni ameliyat etmem. Çünkü bu kişi kendi canına bile bile kast ediyor. Kendi kendini öldürmek isteyene ben ne yapabilirim ki?”.

Facade bir dostumuz Dr. Mehmet Öz'ün bu sözünü paylaşınca muhtelif yorumlar yapılmış.

Mesela birisi “Niye hırsızlık yapanı ameliyat etmem demiyor?” şeklinde bir yorum yapmış. Aynı kişi hazını alamamış şöyle demiş: “O doktor hemen mesleğini bıraksın. Kimseye fayda gelmez. O Türk düşmanıdır”.

Bu kafadaki bir kişiye söz anlatmak kabil midir?

Doktorun sigara hususundaki ağır tenkidini görmemek mümkün mü? Sigara içen sadece kendine zarar vermiyor ki, çevresine de zarar veriyor.

Dr. Mehmed Öz, sigaranın zararı hususunda daha etkili nasıl bir ifade kullansın?

Ama anlamak ve idrak hususunda nasibi olmayan insanların bu ve benzeri tepkileri insanı düşündürüyor.

Hele hele “Türk düşmanı” olarak doktorun itham edilmesi işi zıvanadan çıkarıyor.

Dr. Mehmet Öz’ün sigara hususundaki bu sert tepkisini görünce birden aklıma, ülkemizde toplu yerlerde sigara hususundaki yasaklar geldi.

Lütfen hatırlayalım; bahse konu yasaklar gelmeden önce şehirlerarası yolculuklarda veya toplu taşımalarda içilen sigara sebebiyle üzerimize sinen kokuyu temizlemek için akla karayı seçerdik.

Mahut aktris Kadir İnanır geçtiğimiz yıllarda sigara ile mücadele eden bir akademisyenin yüzüne alaylı bir şekilde sigara dumanı üflemiş ve mahkemelik olmuşlardı.

Ak Parti iktidarının faydalı düzenlemelerinden biri toplu mekanlarda sigara yasağıyla alakalıydı. Bu düzenleme gerçekten çok faydalı olmuştur.

Ülkemizde gerek resmi ve gerekse gayriresmi toplu mekanlarda sigara içmek yasaktır. Özellikle Milli Eğitim Bakanlığına bağlı müesseselerde buna dikkat edilmesi gerekiyor. Orta Eğitim kuruluşlarında dahili mekanlarda bu yasağa uyuluyor. Fakat ilköğretimlerin avlu çıkış-giriş kapılarında bir kısım öğretmenlerin sigara içtiklerine şahit oluyoruz. Bu manzara tam bir tezat teşkil ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı öğretmen namzetlerine sigara yasağı getiremez mi?

2004 yılında Giresun’da bir ilköğretim okulumuzda kızım, öğretmenin sigara içtiğini görünce şok olmuş ve bana dehşet içinde anlatmıştı. Ben de maalesef sigaranın zararlı olduğunu fakat bazı öğretmenlerimizin sigara içtiklerini güç-bela anlatmaya çalışmıştım.

Ülkemizde sigara içmeyen öğretmenlerimiz vardır. Bu öğretmenlerimizin bir şekilde mükâfatlandırılması gerekir.

Ülkemizde toplu mekânlarda sigara içmek yasaktır ama dışarıya çıkarak sigara içilmeye devam edilmektedir.

Ülkemizin istikbalî gençlerdir. Yurtlarda sigara içilmesi önlenmelidir. Kredi yurtlara bağlı yurtlarda ikamet eden talebelerin yarısından fazlası sigara içmektedir. Özel yurtlarda ise bu nispetin daha yüksek olduğunu tahmin ediyorum.

Peki, sigara içiminin sıfır olduğu yurt yok mu ülkemizde?

Bildiğimiz kadarıyla Tunahan grubunun yurtlarında sigara içimi sıfır veya sıfıra yakındır. Belki daha başka özel yurtlarda da olabilir. Sigara ve diğer zararlı alışkanlıkların sıfıra yakın olduğu müesseselerin Yeşilay tarafından yakın takibe alınarak teşmil edilmesi gerekmez mi?

STRES

Üniversitesinin kampüsünde öğle namazı kılmak üzere mescide doğru yürüyorum. Merdiven altında iki öğrenci sigara içiyordu. Ramazan-ı şeref ayındayız. Biri kız diğeri erkek. Yanlarına yaklaştım ve selam verdim. Dedim ki, "Seferi misiniz yoksa Ramazan ayına mı meydan okuyorsunuz?".

Mahcup oldular ve dediler ki, "hocam stresten, stresten"...

"Arkadaşlar" dedim "maksadım asla sizi sorgulamak değildir ve olamaz. Üniversite öğrencisine niye oruç tutmuyorsun demeyi şık bulmam. Ama Ramazan iklimine bu davranışınız biraz ters değil mi?"

"Hocam, maksadımız asla oruç tutanlara karşı bir tepki değildir. Fakat sınav stresinden dolayı böyle" dediler.

Dedim ki, "Haklısınız arkadaşlar. Biz akademisyenler olarak size Osmanlı döneminde oruç tutmak mecburiyetinde olmayan gayrimüslimlerin bile Müslümanların ibadetine hürmeten (buna çevre hassasiyeti diyebilirsiniz) açıktan yeme-içme yapmadıklarını anlatmadık ki".

Bu örnekten hareketle diyebilirim ki, bizim öğrencilerimizin inancımıza karşı hakaretimiz bir maksatları yoktur.

Belki biraz ihmalleri vardır. Onun da mesulü biziz.

1970'lı yıllarda İstanbul Üniversitesi'nin kapısına şöyle bir döviz asmışlardı o dönemin "devrimcileri". "Muhammed'in piçleri buraya giremez".

Hamdolsun ki, bizim şahit olduğumuz oruç yiyen öğrencilerimizin böyle niyetleri yok.

Ama ne olursa olsun, Ramazan ikliminde oruç tutmamayı asla şık bulmayız.

Üniversiteye gelmiş öğrencilerin her hususta şık olmasını arzu ederiz.

Mescide vardım. Cami dolu. Ön tarafta uzun saçlı biri ayakta konuşma yapıyor. Sonra öğrendim ki imammış.

Uzun saçlı bir imam.

Birden aklıma FETÖCÜ'lerin yaptıkları bir film geldi aklıma: The imam.

Diyanet'in kılık kıyafet prensipleri yok mu acaba?

Uzun saçlı imamın neden bahsettiği sordum arkadaşlara.

Namazın nasıl kılınacağını, mesbuk (namaza sonradan dahil olan kişi) nasıl namazı tamamlar vs gibi hususlarda konuşma yaptı dediler.

"Çok güzel, çok güzel" dedim. Tebrik etmek isterim kendisini" dedim.

Ama saç tipi hariç.

ZÜLFİKAR

Boynunda minik bir Zülfikar kılıç olan kız öğrenci deist olduğunu söylüyor ve şöyle ahkam kesiyordu:

"Ben meseleye tek boyuttan bakmam. İbadet yapmam. Bütün dinleri incelerim. Meal okurum ve anladığım şekilde inanırım".

Dedim ki, Zülfikar'ın hakikisi elinde olsa bile, sende Hz. Ali'nin kuvveti yoksa neye yarar ki?

Hz. Ali ilmin kapısıydı fakat peygamberimizin dizlerinin dibindeydi.

Mantık fukarası insanlar allame kesiliyorlar, üç-beş sayfalık kitap okuyunca. Okudukları da işe yarayan bir şey olsa.

Demek ki her malın müşterisi varmış.

Geçenlerde öğrenciler bir kitap getirdiler. Dediler ki, "Bu kitap çok okunuyor". Kitabın üzerinde baktım 20. baskı yazıyor.

Kitabın adı "Neden Yalnız Kur'an".

Her malın müşterisi var dedik ya. Bu da öyle bir şey.

Adam ayetten ahkam kesiyor. Okuduğu mealden allame olmuş.

Meseleye tek boyuttan bakmıyormuş. Bütün dinleri incelemekteymiş ?

Suudi Arabistan'da başka bir din varmış, herkesin anladığı bir din varmış, domuz etiyle dana etinin farkı yokmuş vs.

Atıyor, atıyor, atıyor.

Dedim ki, "Önce sen mantık öğrenmelisin".

Ondan önce Türk klasiklerini okumalısın. Yani konuştuğun lisanı doğru dürüst öğrenmelisin. Daha sonra hangi dine inanıyorsan onu öncelikle öğrenmeli ve yaşamalısın.

Sana tavsiyemiz, öğrenmeye açık ol, İslam'ı öğrenmeye çalış ve samimi olarak yaşa.

Bu şekilde gidersen kilometreyi çabuk tüketirsin.

İlim öğrenmenin ilk adımı edepli olmaktır. Edepli olmak haddini bilmektir.

DEİZM

Deizmin tarifini aşağıda vereceğim. Önce kısa kısa tespitler yapalım. 3-5 Mayıs 2018 tarihleri arasında Alanya Alâeddin Keykubat Üniversitesi tarafından tertip edilen Uluslararası Sosyal Bilimler Sempozyumu vardı.

Bu sempozyumda muhtelif tebliğler takdim edildi.

Bir ilahiyat fakültesinde görev yapan bir akademisyen (doçent) “Ehl-i sünnet fetişizmi yapılmamalıdır”, diyordu.

Fetişizmi lügatlarımız şöyle tarif ediyor, iptidai cemiyetlerde tabiat üstü gücü ve etkisi olduğuna inanılan canlı ya da cansız varlıklara tapma biçimindeki fiillerin tamamıdır.

Bu akademisyene göre Ehl-i sünneti müdafaa etmek “fetişizm” oluyormuş. Demek Türk milleti İslam ile şereflendikten sonra mütemadiyen (aralıksız) tarih boyunca fetişist öyle mi?

Demek atamız Sultan Alp Arslan ehl-i sünnet dışı sapık cereyanlarla mücadele ederken “fetişistti” öyle mi?

Demek Nizamiye Medreselerini kuran mübarek insan Nizamülmülk fetişistti öyle mi?

Böyle bir zihni yapıdan deizm çıkmaz mı?

Bir başka ilahiyatçı “İmam-ı Gazali’nin kafası karışıktı” diyor.

Namaz kılmayı “Emevi uygulaması” olarak vasıflandıran ilahiyatçılar var bu memlekette.

Halen okutulmakta olan “Ahlak ve Din Bilgisi” kitaplarında “Laiklik, inanç özgürlüğünün teminatıdır”, şeklinde bilgilerin olduğu ülkedir Türkiye.

“Fatiha Suresi Örneğinden Hareketle Milletimizin Kur’an-ı Kerim ile Bütünleşmesi” başlıklı bir tebliğ özeti gönderiliyor Sadreddin-i Konevi Sempozyumuna.

Fakat bu tebliğ reddediliyor.

Gerekçe nedir biliyor musunuz?

Bu tebliğin konuyla ilgisi yokmuş !

İnsan merak ediyor; acaba Sadreddin-i Konevi hazretlerinin mi Fatiha suresiyle alakası yok, yoksa Sadreddin-i Konevi sempozyumunu tertip edenlerin mi?

Bu sempozyuma kabul edilen tebliğleri çok merak ediyorum. Sadreddin-i Konevi sempozyumunun özet gönderme tarihi Temmuz 2018’de ertelendi. Bu hususta müstakil bir yazı yazmayı planlıyorum.

Şimdi deizmin tarifini verelim;

Kainatın işleyişine müdahale etmeyen tek tanrı inancıdır. Dini bilgiye akıl yoluyla ulaşılabileceği prensibini esas alır. Bu sebeple vahyi reddeder. Sevap, günah, ibadet, dua, vahiy, melek, cin, şeytan, cennet, cehennem, ahiret ve kader gibi hususlar reddedilir.

Deizmin ana hatlarıyla tarifi böyledir.

Konya’da yapılan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ve İmam Hatip Meslek dersi öğretmenlerinden teşekkül eden 50 öğretmenin iştirak ettiği bir “çalıştayda”, öğrencilerin deizme kaydığı hususu gündeme getirildi.

Konya Milli Eğitim Müdürlüğünün bu tespiti yerden göğe kadar haklıdır.

İslamiyet’e ilim ile din birbiriyle çatıyor mu? Batı’da laikliğin ihdasına zemin hazırlayan ilim-din çatışması vardı. Bunu biliyoruz.

Mensubu olmakla iftihar ettiğimiz İslam dininde ilim-din çatışması olmadığı halde, bu husus öğrencilere niye anlatılmıyor?

Bu hususu kim anlatacak?

“Ehl-i sünnet fetişizmi olmamalıdır”, diyen öğretmenler mi?

Namaz kılmayan ve hatta namaz kılmadığı halde namaz kılanlara da “Emevi uygulaması” diyen ilahiyatçılar mı?

İslam’ı gönülden gönüle aktaran mübarek insanlardan İmam-ı Gazali’ye “Kafası karışık” diyen ilahiyatçılar mı?

Ülkemizde bilgisinden müstefid olduğumuz ehl-i sünnet öğretim üyesi hocalarımız vardır. Bu hocalarımızı tenzih ediyoruz.

Öte yandan İslam’ın güncellenmesi gerektiğini söyleyenler var.

Ne demek İslam’ın güncellenmesi?

Güncellenmesi gereken İslam değil, toplumdur.

Her zaman söyledik ve tekrar ifade edelim:

Türk milletinin özü ehl-i sünnettir.

Milletimiz İslamiyet ile şereflendikten sonra asla kimlik asimilasyonuna uğramamış aksine kimliği kristalize olmuştur.

Tarih boyunca aziz milletimiz ehl-i sünnetin hem kalkanı hem de kılıcı olmuştur.

Milletimiz bu şerefli hizmeti devam ettirmekte kararlıdır.

Deizmin en büyük şifası ehl-i sünnet itikadıdır.

DİRENİŞ KARATAY

KTO Karatay Üniversitesinin yapımcılığını üstlendiği Direniş Karatay filmi gösterimde.

Cumhuriyet tarihinde bir ilktir bu.

Osmanlı anlaşılmadan Cumhuriyet anlaşılmaz.

Selçuklu anlaşılmadan Osmanlı anlaşılmaz.

Tarih bir bütündür. Devlet daima devam eder. Devletin omurgasını teşkil eden milletler tarih boyunca hep vardır. Türk milleti tarih sahnesine hangi tarihte çıkmışsa o tarihten beri vardır ve kıyamete kadar varlığını sürdürecektir.

Milletlerdeki devamlılık şuuru devlette tecessüm eder. Zira biliriz ki, devlet hükmi bir şahsiyettir ve asıl olan millettir.

Milletin devamlılığın temin eden üç temel unsur vardır. Bunlar lisan, tarih ve din. Bu üç temel unsur milletin varlığının ve devamlılığının vazgeçilmez hususiyetidir. Milletin bekası için temel olan bu üç unsurun omurgasını lisan teşkil eder. Lisan vasıtasıyla inancımızı idrak ederiz ve onun vasıtasıyla tarihimize ulaşırız.

Cumhuriyet ilk dönemlerinde Osmanlı Devleti ihmal edilmiştir. Keşke sadece ihmal edilseydi ayrıca tahkir ve tezyif edilmiş. Türk milleti tek partili dönemde bu ihmalin, tahkirin ve tezyifin vasıtası olan direnç noktalarımızın imhasını yaşamıştır.

Lisanımıza saldırılmıştır. Güzelim Türkçemiz tahrip ve tahriş edilmiştir. 1932'den 1936'ya kadar Türkçemiz adeta katliama maruz kalmıştır.

İnancımıza saldırıldı. Türkçe ezandan Türkçe ibadet hezeyanına kadar Türk milleti ağır şartlar altında hayatını idame ettirmeye çalıştı.

Tarihimize ve muhteşem abidevi şahsiyetlerimize saldırıldı.

Artık bütün bunlar geride kalmıştır. Milletimiz yeniden şahlanıyor.

Bu şahlanışın öncülerinden biri KTO Karatay Üniversitesi'dir. "Direniş Karatay" filmiyle Türkiye Selçuklu Devleti'nden Osmanlı'ya intikalin beyaz perdeye aktarılması gibi, zor bir dönemin köprüsü olmuştur.

Üniversiteler toplumun beynidir. Beyin istikametini zihinden alır. Zihinler dil ve tarihten beslenir. KTO Karatay Üniversitesi'nin dersliklerinin kapısında "Medreseden Üniversiteye" yazar.

İşte bu anlayış direnişin çatısını teşkil eder. Direnişin bir adım sonrası diriliştir.

Milletimiz diriliyor. Bölgemiz Türk milletinin dirilişine hasrettir. Bölgemizde barışın temini dünya barışının ön şartıdır. Afrin'de hilalin gölgesinde barış temin edilmiştir.

Terör mihraklarının temizlenmesi Mehmetçiğimizin sayesinde devam etmektedir. Mehmetçiklerimiz milletimizin ve zulme maruz kalmış bölge sakinlerinin duasıyla Suriye ve Irak'ta barışın teminatıdır.

2017'de Mehmetçik Suriye'ye girdiğinden "Memleketinize hoş geldiniz" döviziyle karşılanmıştı.

Misak-ı Milli hudutlarımızın tekemmül ediyor olmasının nişanesidir bu gelişmeler.

Allah var keder yok.

Direniş Karatay, dirilişin ve uyanışın dev dalgasıdır.

Atamız Bilge Kağan'ın "Ey Türk titre ve kendine dön !" sözünü bütün iliklerimizde hissediyoruz.

Aradan 103 sene geçmesine rağmen Mehmetçiklerimizde aynı iman "Kızılelma" nişanesiyle devam ediyor.

Dua askerleri var bu memlekette.

Unutmayalım ki, Türkiye 80 milyondan ibaret değildir. İstanbul merkezli Türklük hem 300 milyonluk Türk dünyasının hem de iki milyara yakın İslam dünyasının ümididir.

ZEVK-İ SELİM NESİLLER

Türk-İslam şuurunda devletin üç temel vazgeçilmez prensibi vardır. Bunlar liyakat, istişare ve emr-i bil mağruf nehy-i anil münkerdir. Devlete verilen ismin “Osmanlı” veya “Selçuklu” ya da “Karahanlı” olması o devletin İslam devleti olmasına mani değildir. Mühim olan bahse konu üç prensibin mevcudiyeti ve mümkün olduğunca tatbik edilmesidir.

Bu üç prensibin tatbik edildiği sistem, medeniyet iklimini oluşturur. Bu iklimde yetişen nesiller zevk-i selim sahibi olabilir.

Liyakat, istişare ve emr-i bil mağruf prensiplerinin uygulandığı bir sistemde sadece zevk-i selim gençler yetişmez aynı zamanda akl-ı selim ve kalb-i selim nesiller de yetişir.

Liyakat prensibinin işlediği sistemlerde iş ehline verilir. Millet namına vazife yapanlar, maşeri şuurun kendilerine tevdi ettiği idarecilik emanetini bir taraftan adil bir şekilde ifa ederken diğer taraftan halkın işlerini ehil ellere teslim etmeleri halinde liyakat hâsıl olur.

İstişare sisteminin işlediği sistemlerde, muhtemel hatalar asgariye iner. Maksat sıfır hatadır ama beşerî sistemlerde hataların sıfıra müncer olması hemen hemen imkânsız gibidir. Nitekim bütün padişahların zihninde var olan bir prensip olan “Devlet-i Muhammedî” anlayışının tatbik edildiği Osmanlı’nın ilk hükümdarı Osman Gazi derki, “Günahlara bulaşmadan sevaba ulaşmak zordur”.

İstişare sisteminde bütün kararlar teenni, uhuvvet ve itidal çerçevesinde alınır. Bütün İslam devletlerinde, bütün Türk-İslam devletlerinde, Milli mücadele dönemi dahil Osmanlı devletinde bu prensip câridir. Milli Mücadele dönemi Osmanlı dönemine dahil olduğundan TBMM kürsünün arkasında ve yüksekçe satıhta “Veşavirhüm fil emri” (işlerinizde istişare ediniz) ayet-i kerimesi yazılıydı.

Milli Mücadeleden sonra köklerimizle tamamen koparılmak istenilen bir devreye girilmiştir. Fakat milletimizin mayası sağlam olduğundan halkın içinden çıkan Hz. Fatih’in neslinden gelen kalb-i selim Süleymanların samimi gayretleriyle din-i celili İslam yaşamaya devam etmiştir. Bizim hiç şüphemiz yoktur ki, İslam her türlü şartlarda yaşamaya devam edecektir. Bu hususa tam iman ediyoruz. Biz tam bir imanla inanıyoruz ki, İslam kıyamete kadar var olacaktır. İslam’ın yaşaması için Cenab-ı Hak birilerini vasıta yapacaktır.

Buna talip olanlar kazanır ve kazanacaktır. İşte, İslam’ın garip devresinde evlad-ı fatihan olan Süleymanlar ve Hilmiler Kur’an hizmetini deruhte etmişlerdir. Bu, kalb-i selim olmanın tabii bir neticesiydi.

Günümüz Türkiye’inde ve cihan sahasında kalb-i selim nesillere muhtaç olduğumuz açıktır. Akl-ı selim, kalb-i selim ve zevk-i selim nesiller ile ancak barış temin edilebilir. Akl-ı selimin olmadığı bir yerde ancak şiddet ve tedhiş olur. Zira akıl, istikametini sevgili peygamberimizden almazsa icat ettiği her keşif, hem kendisinin hem de dünyanın başına bela olur.

Atom bombası tecrübesi, akıl ve iz’an sahibi olanlara kâfi bir örnek değil midir?

Ama günümüzde kapitalizm ve hırs hâkim kuvvet olduğundan dehşet ve terör dünyayı kasıp kavurmaktadır.

Akl-ı selim nesiller nasıl yetişir?

İnsanın dünyaya tertemiz geldiği gibi, hayatını bu şekilde idame ettirmesiyle akl-ı selim nesiller yetiştirmek mümkündür. İnsan dünyaya geldikten sonra hem bedenen hem de ruhen beslenme ihtiyacı hisseder. Ruhen Kur'an ve sünnetten, bedenen helal gıdalarla beslenirse akl-ı selim, zevk-i selim ve kalb-i selim nesillere ulaşabiliriz.

Unutmamak gerekir ki, gıda karakteri şekillendirir. Etini nereden temin ettiğini bilmediğimiz fast foodlarla beslenen bir nesilden akl-ı selim beklemek beyhudedir.

Nesillerin kuşak haline getirildiği, mazimizden bize irfan ve merhamet intikal ettirecek yüksek Türkçeden (Osmanlıca) mahrum "olasılık, olanak, yapıt ve ulus" gibi köksüz ve cibilliyetsiz kelimelerle yetişenlerden ve yetiştirenlerden zevk-i selim beklemek beyhudedir.

Kalbini Allah'ın (CC) nuruyla değil Abdullah Cevdetlerin (nam-ı diğer Adüvvüllah) ve Tevfik Fikret'lerin ateist ve deist kusmuklarıyla dolduran "kuşaklardan" (nesil değil) kalb-i selim nesiller beklemek beyhudedir.

Fakat biz asla ümidi kırıklardan değiliz. Daima ümit varız ve Fatih'lerin, Kanuni'lerin ve Yavuz'ların nesli olmaya azmetmişiz. Milletimizin ve bütün cihanın mürşidi ve yol göstericisi Kitap ve sünnettir. Kitap ve sünnete yakın olanların, yakınlık derecesi milletimizin ve bütün cihanın yol göstericiliğini kabulde temel kriterdir.

Milletimizin ve bütün cihanın ulu önderi sevgili peygamberimiz ve O'nun halefleridir. .

Akl-ı selim, zevk-i selim ve kalb-i selim nesiller yetiştirmenin tek ve değişmez yolu kainatın en seçkini olan ve kıyamete kadar da en seçkini olacak olan sevgili peygamberimizi örnek almaktır. Ne mutlu sevgili peygamberimize mensup olanlara.

BİR KİTAP

Üniversitede öğrencilerimizden biri "çok okunduğu" söylenen bir kitap hakkında fikrimi sordu. Ahmet Murat Sağlam adında bir yazarın kitabıymış. Yazarı tanımadığımı söyledim. Kitabı görmek istedim. Birkaç gün sonra kitabı getirdiler.

Kitabın adı "Neden Yalnız Kur'an?".

Kitabın üzerinde "20. Baskı" yazıyor.

Tuhaflık kitabın isminden başlıyor; "Neden yalnız Kur'an?"

Bir kitabı tahlil etmenin pratik yollarından biri arka kapak yazısıdır. Kitabın arka kapaktaki yazısına baktım. Şunlar yazıyordu: "Bu kitabın amacı, yüzyıllardır gerileme döneminde olan Müslümanların neden gelişen uygarlıkların bu derece gerisinde kaldıklarının nedenlerini ortaya koymaya çalışmaktır".

Bu cümle yazarın maksadını gayet açık ortaya koyuyor. Şimdi bu cümleyi ele alalım;

Yazara göre Müslümanlar, “Gelişen uygarlıkların gerisinde kalmışlar”. Yazarın “Gelişen uygarlıklar” dediği batı toplumları oluyor (!)

Bize göre yazarın en temel sıkıntısı medeniyet ile teknolojiyi birbirine karıştırmasıdır. “Gelişen uygarlık” dediği batılı toplumlar teknolojik olarak ilerlemiş olabilirler fakat onların medeni olduğunu söylemek asla mümkün değildir. Zira medeni olmak insan olmaktır ve insanlara ihtiram göstermektir.

Yazar cümleye başlarken batılı toplumları idealize etmeye başlamış. Bu yazarın kitabını okumak sadece kafaları karıştırır.

Kitabı kaleme alan arkadaş arka kapaktaki yazısında mezheplerle alakalı değerlendirme yapmış ve oldukça çığ ve acemi olmuş. Diyor ki, “İslam dünyası Kur’an’ı terk etmenin mezheplere ayrılarak farklı dini öğretileri takip etmenin akla ve bilime önem vermemenin kaçınılmaz sonucu olarak gelişen toplumların, bilimin, sanatın oldukça gerisinde kalıyor ve kedin kendini cezalandırarak huzursuzluğa mahkûm oluyor”.

Bu cümlemin neresini düzeltelim?

Mezhebin ne olduğunu bilmeyen birisi ancak böyle bir değerlendirme yapabilir? Mezhep farklı din “öğretisi” değildir. Mezhep İslam’ın yaşanması hususunda insanların tercih ettikleri talî bir yoldur. Esas olan Kur’an ve sünnettir. Yazar kendince mezhepleri tenkit ediyor fakat kendisinin yaptığı iş yeni bir mezhep teşkil etmek olduğunu unutmuş görünüyor.

İslam dünyası akla ve bilime önem vermiyormuş !.

Müslümanlar akla ve ilme değer verirler ve vermişlerdir. Son 250 yıllık dönemde İslam dünyasının perişan halinin sebebi, Müslümanların akla ve bilime önem vermemesi değildir. Yaşanan siyasi, iktisadi ve kültürel bozulma Müslümanları darmadağın etmiştir. Sözü edilen dönemde en çok kültürel ve nüfus bakımından katliama maruz kalan İslam topluluklarıdır. İstanbul merkezli Türklük içinden ağır ihanetlere uğramıştır. Bunlar elbette milletimiz için büyük imtihanlardır. Ümidimizi kaybetmedik ve asla kaybetmeyeceğiz. Ancak bu gerçekleri hatırlamak mecburiyetindeyiz.

Netice olarak bu kitabın Yaşar Nuri Öztürk’ün yeni bir versiyonu olduğu kanaatindeyim. Sevgili peygamberimizin tarif ettiği İslam’ı anlatmadığı ve anlatamayacağı fikrindeyim.

Karar okuyuculara aittir.

EHL-İ SÜNNET KİMLİĞİ

Ehl-i sünnet kimliği Türk milletinin özüdür. Türk milleti İslam ile şereflendikten sonra kimliği kristalize olmuştur.

Türkün muhtevasında İslam varsa, Türklük sağlamdır. İçinde İslamiyet'in olmadığı Türklük, bozulmaya mahkûmdur. Avrupalılar “Türk” denildiğinde “Müslüman” olarak algılıyorlar. Âdetâ Türklük ile Müslümanlık aynıleşmiştir. Türklük ile Müslümanlığı birbirinden ayırmak mümkün değildir. Etle ile tırnak gibidir.

Balkanlarda beş asra yakın hakimiyet kuran Osmanlı ecdadımızın o coğrafyada bıraktığı izler halâ hürmetle yad edilmektedir. Osmanlı Müslümanı ve Türk'tü.

Türkler tarih boyunca ehl-i sünnet İslam anlayışını benimsemişler ve muhafaza etmişlerdir.

Türkler, ehl-i sünnet İslam anlayışının hem kalkanı hem de gerektiğinde kılıcı olmuşlardır.

Müslüman Türklerin hâkimiyet tesis ettiği bütün coğrafyalarda ilk dikkati çeken üç temel müessese vardır; camii, hamam ve kütüphane.

Türk-İslam memleketlerinde inşa edilmiş bütün cami ve mescitlerde Hulefai Raşidin'in isimleri hürmetle duvarlara nakşedilir. Zaten bu mübarek isimler her Müslüman Türk'ün gönlünde her daim vardır. Hulefai Raşidin (dört halife) hatırlanacağı gibi Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali'dir. Biz milletçe gönlümüzde olan bu mübarek isimleri nesilden nesile şerefle taşıyoruz. Bu isimler Türk milleti tarafından en çok tercih edilen güzel hatıralardır.

Biz Türk milleti olarak sevgili peygamberimizi canımız gibi severiz. Türk milletinin sevgili peygamberimizi sevdiği kırat ve formülde kainatta başka bir millet yoktur. Müslüman olan hiçbir millet veya topluluk ordusunun neferine “Mehmetçik” unvanını vermemiştir.

“Mehmet”, Hz. Muhammed (SAV)'in Türkçesidir. Asil milletimiz sevgililer sevgilisi peygamberimizin mübarek adını, salatü selam getirilmez endişesiyle /ihtimaline binaen önce “mehammed” daha sonra “mehmed” şekline tahavvül etmiştir. Peygamber ocağı olarak gördüğü ordusundaki her bir nefere, “Mehmetçik” şeklinde isimlendiren tek millet İstanbul merkezli Türk milletidir.

Türkler, iki cihan serveri peygamberimizi sevdiği gibi O'nun sevdiği ashabını da sevmiştir ve kıyamete kadar da sevecektir. Bütün tarih boyunca Eshab-ı kiram arasında ayırım yapmadan sevmiş ve

sevmeye devam etmektedir. Bu muhteşem sevginin bir nişanesi olarak Türklerde en çok tercih edilen isimler, başta ulu önderimiz peygamberimiz olmak üzere eshab-ı kiramın hepsidir.

Türklerin kahir ekserisi Hz. Ali'yi sevdiği kadar Hz. Muaviye'yi de sever. Milletimiz bu iki mümtaz sahabe arasında vuku bulmuş olan ihtilafı gündeme getirmeyi terbiye dışı addeder. Milletimiz ehl-i beyte göstermiş olduğu muhabbeti, onların güzel isimlerini tercih etmekle gösterdiği gibi Hz. Muaviye'ye de vefalıdır. Hz. Muaviye'nin oğlunun adı bilindiği gibi Yezid'dir. Milletimiz Hz. Muaviye'yi "Eba Yezid" (Yezid'in babası) olarak anmayı tercih etmiştir. Bu kavram zamanla "Bayezid" şeklini almıştır.

"Bayezid" adını milletimiz kullanmış ve kullanmaktadır.

Eshab-ı kiram arasında ayırım yapmadan sevgilerini takdim eden milletimizin bu anlayışına ehl-i sünnet denilmektedir.

Ehl-i sünnet anlayışı tahkim edilmelidir. Bu muhteşem anlayış, Türk milletinin tekrar şahlanmasına zemin hazırlayacaktır.

Başta bölgemiz olmak üzere dünya barışı ancak ehl-i sünnet anlayışıyla mümkün olabilir.

Son olarak hatırlatmak isteriz ki, ehl-i sünnet anlayışı asla "mezhepçilik" değildir. Ehl-i sünnet anlayışı sevgili peygamberimizin tercih ettiği İslam anlayışıdır. Marjinal ve sapık İslam anlayışlarından uzaktır. Günümüz İslam dünyasında ehl-i sünnet anlayışı ana gövdedir. Bu ana gövde İstanbul merkezli Türkler tarafından tahkim edilmektedir.

Peygamber duası almış milletin bir ferdi olarak bahtiyarım.

Ne mutlu Müslüman Türk'üm diyene.

CAMİLERDE GENÇLİK BULUŞMASI

Bir müftülük isabetli bir kararla "Camilerde Gençlik Buluşması" ismi altında bir program tertip etmiş. Gençlik camilerde "buluşmalıdır".

Milletimizi kök değerlerinden uzaklaştırma projesinin tatbik edildiği dönemlerde (tek partili dönem), inancımızı tazelediğimiz ve ilim-irfan yuvaları olan camiler boşaltılmıştı. Camilerin kapısına kilit vurulmadı ama içi boşaltılmıştı.

Allah'ımıza hamdolsun ki, 1945 yılında harici tazyikle de olsa çok partili döneme geçince milletimizin üzerindeki "kara bulutlar" kalkmaya başladı.

Ama uzun müddet bu ülkede ezansız (1932-1950) bir dönem yaşandı. Daha sonraki devrelerde tekrar tekrar bu dönemin hasretiyle yananlar darbeler yapmak istediler. Halâ günümüzde ezandan rahatsız olanlara varsa da bunlar gittikçe marjinalleşmektedirler...

Üniversite olarak bizi de bilgilendirmişler. Muhtelif camilerde farklı isimler yatsıdan sonra “gençlerle bulaşacaklarmış”.

Bu güzel bir proje olmakla beraber bazı endişelerimiz vardır.

Mesela bana gönderilen listede, gençlerle bulaşacak olan ve gençlere camilerimizde tavsiyelerde bulunacak “hoca” statüsünde olanların bir kısmını tanıyorum. Bu tanıdığım kişilerin tasavvufa karşı mesafeli oldukları yönünde bilgiler var.

Eshab-ı kiram hakkında yakışksız sözler söyleyen, tasavvufu inkâr eden kişilerin camilerde gençlerimize vereceği bir şey olamaz. İnsanların tasavvufa girmek mecburiyeti yoktur ama nezaketli olmaları beklenir. Bu tür insanların gençlere camii adabı vermesi beklenemez.

Bir diğer husus: Camilerimiz bizim hayat merkezlerimizdir. Biz Müslümanlar olarak camilerde tazeleniriz. Çocuklarımız küçük yaşta camilere alıştırılmalıdır. Baba ve ebeveyn olarak çocuklarımızı camilere getirerek ibadet huzurunu tattırmalıyız.

Fakat...

Fakat camiler top sahası değildir ve olamaz.

Camiler halı saha değildir ve olamaz.

Yani, camiye gelmiş çocuklarımızı kovamayız. Buna hakkımız yok. Ebeveynin esas görevi, çocuklarımıza camide nasıl davranılır bunu öğretmek mecburiyetindedir.

Camide namaz kılınırken çocukların arkada top oynaması asla uygun değildir.

Böyle yapan çocuklarımızı camiden kovacak mıyız?

Hayır, asla.

Ama camilerimizin halı saha haline getirilmesine de müsaade edemeyiz.

Camilerde konuşma yapacak olan hocalarımız tasavvuf düşmanı kişilerden olmamalıdır. Bir kişinin tasavvufu tercih edip etmeyeceği kendi tercihidir. Fakat bin yıldan beri tasavvufla hemhal olmuş milletimizin değerlerine herkes dikkatli olmak mecburiyetindedir.

Sayın Selçuklu Müftülüğümüzün bu hususta hassasiyet gösterdiğini ve göstereceğine eminiz. Yine de hatırlatmak istedik.

Biz de zaman zaman camilerde yapılan gençler buluşmasına iştirak edeceğiz. Konuşmacıların dinî hassasiyetini takip edeceğiz. Kulağımıza takılan hususlar olursa gündeme getireceğiz.

Bu toplantılara gençlerimizi davet ediyoruz. Gençlerimiz mutlaka camilere gitmelidirler. Camilerde tasavvuf ve Eshab-ı kiram hakkında yakışksız söz duyarlarsa, müftülüklerimiz başta olmak üzere efkar-ı umumiye bilgilendirmelerini beklemek bizim hakkımızdır.

Tekrar toparlamak gerekirse;

Camilerde gençlik buluşması muhteşem bir projedir. Bu projenin mütemadiyen mevcudiyeti bizim daima talebimizdir.

Sanayide ve esnafın iş yerinde toplumumuzda ihlaslı insanlar tarafından meccanen yapılmakta olan “Kur’an-ı Kerim okutma” faaliyeti devam etmektedir. Camide gençlerin buluşması, devam etmekte olan bu güzel faaliyete katkı sağlaması beklenir.

Camide gençlik buluşmasında cami adabı anlatılmalıdır. Gençleri camiye davet etmeliyiz fakat camilerimizin “Halı saha” haline getirilmesini asla uygun bulmayız.

Camide gençlik buluşmasında konuşma yapan hocalarımız, cami adabının ebeveynler tarafından genç yavrularımıza verilmesi hususunda yönlendirme yapmalarını bekliyoruz.

Camide saf tutup farza başladığımız zaman arka tarafta çocuklarımızın top oynaması kabul edilemez. Minnacık yavrularımızın camide bu veya benzeri hata yapmaları durumunda onlara bağırıp-çağırma, camiden atılmayı asla tasvip etmeyiz. Ama camilerimizin futbol sahası haline getirilmesini de uygun göremeyiz.

Her şeyden önce edebi öğrenmemiz gerekiyor.

Edebi önce kendimiz öğrenmeyiz daha sonra yavrularımızı beden dilimizi kullanarak intikal ettirmeliyiz.

Bu hususta en büyük vazife camilerde gençlik buluşmasıyla alakalı görevlendirilen hocalarımıza düşmektedir.

CAMİLERİMİZ

Son yıllarda camilerde sandalye üzerinde namaz kılanların çoğalması merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun 2007'de açılan Akdamar Kilisesiyle alakalı şu sözlerini hatırlattı bana:

"1 tane bile cemaati olmayan kiliseleri restore ettirip koruyacak ama 40-50 yıllık Kur'an kurslarını İsrail askerlerinin Filistin'e saldırması gibi yıkmaya çalışacaksınız".

Yazıcıoğlu 2007'de Akdamar Kilisesinin açılışına dikkat çekiyordu.

Tarihe dikkatlerinizi çekiyorum, 2007. Yani hınzır etinin "kasaplık et" kapsamına alınmasından bir sene sonra.

2018'deyiz yıkım devam ediyor.

Kiliselere dokunmayın tamam ama cemaati olmayan kiliseleri niye inşa ediyorsunuz?

Madem Akdamar Kilisesi inşa edilecekse, Ermeniler kendi paralarıyla yapsınlar.

Devletin parasını niye oraya harcıyoruz?

Mesele sadece Akdamar Kilisesiyle sınırlı değil.

Gayrimüslim vakıfların mallarıyla alakalı kanuni bir düzenleme yapılarak mülkler iade edildi.

Peki, Müslümanlara ait vakıfların malları yakın tarihimizde talan edilmedi mi? Müslümanlara ait vakıf malların iadesi hususunda herhangi bir kanuni düzenleme yapıldı mı?

Bildiğim kadarıyla bu hususta bir düzenleme yapılmadı.

Ağustos 2018 tarihi itibarıyla Diyanet bir yazı yazmış; Yazıda diyor ki, camilerde sivil kuruluşların faaliyetlerine müsaade edilmeyecek.

Sivil ve gönüllü kuruluşlar Kur'an hizmeti yapıyorsa, ehl-i sünnet anlayışına sahipse, memur zihniyetine sahip olmadan yapıyorsa niye müsaade etmiyorsunuz?

Diyanet devletimizin güzide bir kuruluşudur, bunu biliyoruz. Ama diyanet teşkilatı yeterli değil.

Toplumun bütün katmanlarına girebilmiş değil. Bunu bilmeyen var mı?

Öyleyse gönüllü ve sivil teşekküllerde işbirliği yapmak gerekmez mi?

Ne gezer !

Kurban bayramına günler kala bazı dernek ve vakıflara kurban kesimine müsaade edilmemesi ne anlama geliyor?

Bir taraftan camilerde sıralar üzerinde namaz kılınmasına sessiz kalınıyor diğer taraftan camilerde gençlerimizin Kur'an ve ilmihal öğrenmelerine yardımcı olmak üzere meccanen katkı yapmak isteyen sivil kuruluşlara müsaade edilmiyor.

Biraz tuhaf değil mi?

Bu şekilde davranmakla devlet-millet bütünleşmesi engellenmiş olmuyor mu?

Davranışa yansımayan dini bilgi ahlakı teşekkül ettirmez. İnandığınız gibi yaşarsak ahlaklı oluruz.

İnancımızı pratize ettiren mühim müesseselerden biri tasavvuftur.

Bilindiği gibi mezhepler inancımızın şablonlarını oluşturur. Mezhep din değildir ama dinimizi mezheplerle yaşarız. Mezhepler olmadığı zaman İslamiyet'i "keyfemâ yeşâ" olur. Yani herkesin keyfine veya anladığı kadarıyla olur. Herkesin anladığı şekliyle İslam tatbik edilmez. Tekrar başa dönersek Merhum M. Yazıcıoğlu'nun dikkat çektiği iki husus var: Birincisi cemaati olmayan kiliselerin açılması, ikincisi İstanbul'da yıkılan bir Kur'an Kursu.

Burada benim dikkat çekmek istediğim husus şudur; Mevcut idarenin gayrimüslim kuruluşlara gösterdiği ihtimamı İslamî kuruluşlara göstermediğidir.

ROL MODEL

Allah lazf-ı celalinin “Tanrı” kelimesiyle tercüme edilemeyeceğini merhum Elmalılı Hamdi Yazır şöyle izah etmektedir: “Allah ismi ‘Tanrı’ adı ile tercüme edilemez. Bunun içindir ki, Süleyman Efendi Mevlidine ‘Allah’ adıyla başlamış ‘Tanrı adı’ dememiştir. Bu izah tamam olmak için bir kelime daha söylemeye lüzum hissediyoruz. Fransızca ‘diyö’ kelimesi ilah, tanrı kelimeleri gibi bir ismi cinstir (cins isimdir) o da cemilenir (çoğulu vardır). O’nu ismi has (özel isim) gibi büyük harf ile göstererek kullanmak hakikati tebdil etmez. Bunun için Fransızlar Kelime-i tevhidi tercüme edememişlerdir. ‘Diyö’den başka diyö yok’ demişlerdir. Görülüyor ki, hem ilah hem de Allah yerinde ‘diyö’ demişler ve Allah ile ilah’ı temyiz edememişler (ayıraramışlar)”.

Tuhaftır değil mi? 1930’larda “Allah” kavramıyla “ilah” kavramını ayıramayan Fransızlar örnek alınmış. Allah lafza-ı celali yerine 18 sene “Tanrı” kavramı cebri olarak tatbik edilmiş. Her darbe döneminde ezanla yoğrulmuş Türk yurdunun minarelerinde “tanrı uludur” şeklinde tangırtılı ve tungurtulu sesler çıkarılmak istenmiş.

Hamdolsun ki, milletimizin mayası sağlam.

Bütün darbeleri ve darbe heveslilerini iman dolu göğsüyle bertaraf etmiştir.

Türk milleti sadece Müslüman değildir aynı zamanda yüce İslam dininin temsilcisi mevkiindedir.

ÖĞRENİCİ Mİ TALEBE Mİ?

1940’lı yılların muharirlerinden Peyami Safa diyor ki, “Öğrenci kelimesi lise son sınıfa kadar olan talebelere tahsis edilmişti. Fakat üniversiteli talebelere hangi sıfatı vereceğimizi tespit edemedik”. Görüyorsunuz değil mi, insanımızı neyle uğraştırıyorlar?

1940’lı yıllarda Safa, yüksek tahsil talebelerine “etudiant” kelimesinin mukabili olan “talebe” karşılıklı olabilir diyordu.

Tek partili dönemde milletimiz yeniden “yaratılıyordu” ya !?

Nereden bilsin Peyami Safa kültür ve irfanımızda oluşturulan bu derin yaranın tedavisinin uzun süreceğini?

Yıl 2018. Aradan 80 sene geçmiş. 80 sene sonra ilkokul talebelerine yakıştırılan “Öğrenci” sıfatı üniversite talebelerine de sirayet etmiştir.

Ne oldu şimdi?

İlkokul talebesi veya ilköğretim talebesi haline gelmiş olmuyor mu üniversite talebesi, ona “öğrenci” demekle.

Hayat daima ileri değil miydi?

Üniversite talebesine, ilkokul muamelesi yapılması anlamına gelmez mi, ona “öğrenci” demek?

Öyle anlaşılıyor ki, 1930’lu ve 1940’lı yıllarda Türk milletinin inkişaf etmesini istememişler.

Milletimizin geri kalmasını, çocuklaşmasını ve yerinde saymasını hedeflemişler.

Kültür olarak da farklı bir tatbikat olmadı. Mesela İslam öncesine dönmek istendi. Yani Türk milletinin çocukluk devresi olan İslam öncesi yıllarına döndürmek için arkaik kelimeleri gündeme getirerek lisanımızı tahrip ettiler. İslam sonrası dilde, kültürde, siyasette, mimaride ve irfanda meydana gelen tekamüller zecri düzenlemelerle heba edilmiştir.

Milletimiz bütün bunları tekrar kazanmaya başlamıştır.

Kaybedilen zamana yazıktır.

Ama ne yapalım, büyük milletler büyük imtihanlar geçirirmiş.

MEDENİYET Mİ UYGARLIK MI?

Medeniyet ile uygarlık kavramları aynı değildir. “Uygarlık” kelimesi nevzuhur bir kelimedir ve Medeniyet kelimesinin asaletini taşıması mümkün değildir. Ama ne var ki, çığırtkan olmak terbiyeli olmaktan daha fazla görünür olduğundan, kapitalist bir vasatta göze girmektedir. Gönüllere giremez ama göze girer ve girmektedir.

Peyami Safa «uygarlık» kelimesini şöyle izah eder:

«Kökü ölü bir kelimedir. Sesi kaba ve medenî incelikten mahrum, nisbî sıfatı ‘medenî karşılığı’ yok».

100-150 yıllık dönemde işportacı tipinde insanlar üretildiğinden eğitim sistemimiz (maarif değil) maalesef durum böyledir.

20-30 seneden beri milletimiz kök değerleriyle buluşmaya başlayınca uyanışın başladığı görülüyor. Bu uyanış artarak devam edecektir diye ümit ediyoruz.

İNSAN

Tevazu şahsiyeti yok etmez. İnsana insanîliğini hatırlatır. Tasavvufî bir iklimde hayat bulur. Tribünlerde aranmaz. Balolarda da...

İnsan olmak şereflerin en üstünüdür. Türk-İslam kültüründe bize buna “eşref-i mahluk” diyoruz.

Sosyal medyada bir iştirakçimiz M. Kemal Paşa ile ilgili bir video göndermiş.

Bir bayan öğretim üyesinin (Prof. Dr. İlknur Güntürk Kalıpçı) yaptığı bir konuşma...

Sayın kalıpçı bu konuşmasını ne zaman yapmış bilmiyorum. Klasik bir güzellemedir konuşmanın özü...

Size yakın tarihimizde daha “muhteşem” güzelleme örnekleri verebiliriz.....

Dönemin yazılı medyasına girerseniz ve “anlayabilirsiniz” 1930’lu yılların manşetlerinde nice güzellemeler vardır.

“Anlayabilirsiniz” diyorum zira 1932 yılında “Arı Türkçe” şeklinde Türk tarihinde misli görülmemiş bir kelime katliamı yaşanmıştır.

“Yabancı” kelimedir diye binlerce yıl kullanmakta olduğumuz, güzelim Türkçenin canına okunmuştur.

Mesela devlet, millet, kitap, kalem, milletvekili gibi binlerce kelime Türk milletinin zihninden silinmek istendi. Bunların yerine arkaik veya uyduruk kelimeler ikame edilmek istendi. Güneş Dil Teorisi denilen bize mahsus bu “bilimsel” teoriyle lisanımızı külliyyen yok olmaktan “kurtardık”...

Şahsen bendeniz milletimi seviyorum fakat asla ırkçı değilim...

Ben bilirim ki, ırk diye bir gerçek vardır fakat ırkçı olmak bizim prensibimiz değildir.

Mensup olmakla iftihar ettiğim milletimin ve atalarımın islam'a hizmetle şeref kazandığının şuurundayım...

Türk milletinin binlerce yıldır kabul ettiği ve varoluş sebebi olan İslamiyet'in kristalize ettiği töreleri vardı.

Bunlar 1930'lu yıllarda "duman" edildi.

Kalıpçı, "Misak-ı maariften" söz ediyor. Paşa bunları niye uygulamamış?

Maarifimizi üç ayda çözecek bir reçeteymiş madem, behemehal niye uygulanmamış?

Dedik ya bu konuşma klasik bir "güzellemedir".

Bu tür "güzellemelerin" müşterisi olabilir.

Biliyorsunuz, ülkemizde tam rekabet piyasası câridir. İsteyen müşterilere bu tür "güzellemeler" sunulur.

Kalıpçı diyor ki, "şu anda Türkiye'nin en büyük sorunu lidersizliktir?"

"İsabetli" bir teşhiste bulunmuş Kalıpçı...

Peki, bunun sebebi ve sebepleri nedir bunun üzerinde pek durmuyor Sayın Kalıpçı...

Lider hangi ortamda yetişir?

Siz, bir milleti tarihinden, kültüründen ve inancından koparırsanız fertlerde şahsiyet teşekkül eder mi?

Kalıpçı, M: Kemal Paşa'nın "gizli" liderlik sırlarından söz ediyor ve onun "Tamam arkadaş, topraklarını kurtardım benim işim buraya kadardır dememiştir", şeklinde değerlendirme yapıyor.

Paşa'nın "ben kurtardım" şeklinde bir söz söyleyeceğini zannetmiyorum. Herhalde "ben kurtardım" yorumu Kalıpçı'ya veya benzerlerine mahsus olsa gerektir.

Her şeyden önce Milli Mücadele bir "millet" mücadelesidir. "Toprakları ben kurtardım" ifadesi milletimize saygısızlıktır.

Galip devletlerin (İtilaf) Paris'te Ocak 1919'da başlatmış oldukları barış görüşmeleri sırasında ortaya çıkmaya başlayan Osmanlı ile ilgili "barış" antlaşması maddelerinin ağırlığını tahfif etmek maksadını istihfaf etmek üzere M. Kemal Paşa Anadolu'ya gönderilmiştir.

M. Kemal Paşa, Anadolu'ya bizzat Sultan Vahdettin tarafından halk hareketini koordine etmek üzere gönderilmiştir.

Tekrar ifade edelim; Paşa'nın vatanı "ben kurtardım" şeklinde bir ifade kullandığını zannetmiyorum. Gerçi Karabekir Paşa'nın "Vatanı ben kurtardım", şeklindeki söylemlere şiddetle itiraz ettiğini

biliyoruz. Bundan dolayı milli mücadele kadrosunun omurgasını teşkil edenlerin kurduğu Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası tam bir muhalefet hareketiydi.

Ama yine de biz Paşa'nın "ben kurtardım" ifadesini kullandığını ihtimal vermek istemiyoruz. Ama bir kısım "yağdanlıklar" sayesinde M. Kemal Paşa insanüstü hale getirilmiştir.

Bu, doğru değildir. Paşa'nın insan olarak görülmesi gerekir.

Bir kişinin "İnsanüstü hale getirilmesi, Hristiyan inancına uygun düşer,

Biz, Hristiyan değiliz.

Biz Müslümanız ve Türk milletine mensubuz.

"Biz" derken ülkemizin genelini ifade ediyoruz. Yoksa ülkemizde başka inanca mensup olanlar da vardır.

Biz, kâinatın en sevgili beşeri olan Peygamberimizin bile hata yapabileceğini düşünen insanlarız. Biliyorsunuz İslam akaidinde peygamberlerden sudur eden hataya "zelle" denir. Biz inanırız ki, peygamberlerin "ismet" sıfatı vardır.

Atatürk, bir insandır ve belgelere dayanılarak anlaşılmalıdır.

M. Kemal Paşa'nın bir iğde ağacına selam verdiğiinden söz ediyor Kalıpçı...

Bir ağaca asker selamı vermenin ne anlama geldiğini ben bilmiyorum.

Türk-İslam kültüründe yeşile olağanüstü önem verilmiştir. Mesela Fatih döneminde çok yaşlı bir amca fidan dikiyormuş. Bir genç "Amca bu yaştan sonra bu fidanın büyümesi ve meyve vermesini bekleyecek kadar zamanın var mı?" sitemine yaşlı amcanın cevabı şudur;

"Evlat, bizden sonrakiler faydalanır"...

İşte, bu "ben" değil "biz" anlayışının Türk-İslam kültüründeki şaheseridir.

Türk İslam kültüründe hepimizin hafızalarında var olan bir atasözümüz vardır;

Yaş kesen baş keser.

Tabiata karşı hassasiyet diyorsanız kadim Türk kültüründe bunun emsalsiz örnekleri vardır. Herhalde M. Kemal Paşa da bunlardan ilham olmuş olmalıdır.

Kalıpçı, Atatürk'ün "doğa" hassasiyetini öyle bir sunuyor ki, sanki Paşa başka bir gezegenden gelmiş gibi...

Türk kültüründen hissemend olan herkeste bu hassasiyet vardır.....

Tek partili dönemde Şeref Aykut adında Edirne milletvekili tarafından kaleme alınan bir eserde Fatih Sultan Mehmet ve bütün Türk padişahları en alçak şekilde iftiralara maruz bırakılmıştır.

Bizim temel sıkıntımız şudur:

İman ile bilgiyi birbirine karıştırıyoruz.

M. Kemal Paşa tarihi bir şahsiyettir. Paşa'yı tanıdığımız ölçüde onunla ilgili bilgi sahibi oluruz.

Bizim tavsiyemiz; Paşa'nın belgeler ve bilgiler muvacehesinde tanınmasıdır.

1930'lu yıllarda bir kısım "yağdanlıkların" yaptığı gibi Atatürk'e "iman etmek" değil, onu bir insan olarak görmek ve tanımak esas olmalıdır.

Biz Allah'a ve resulüne iman ederiz.

SOSYOLOJİ

Sosyolojide kültürün nakledilmesine önem veriliyor. Buna göre nesillerin toplumda daha önce oluşturulmuş olarak bulunduğu ve yeni anlamlı katkılarla zenginleştiği kültür genç nesillere aktarılmaktadır. Bir neslin daha önceki nesle cevabı, daha önce kazanılanı muhafaza etmek ve ona katkılar yapmaktır.

1930'larda yapılan toplum kültürünü "sıfırlamak" ile ilgili düzenlemelere bakarsak, görülmemiş şekilde sosyal sermayenin mahvedildiğini görürüz.

1930'lu yıllarda Türk milletinin binlerce yıldır kazanmış olduğu sosyo-kültürel birikim adeta "kazınmıştır".

Osmanlı ve Selçuklu dönemine "sövmekte" nice uzmanlar çıkmıştır. Kendi "neseb-i gayri sahihliğini" izhar edercesine padişahlarla ilgili kamyon kamyon iftiralar "kitaplaştırılmıştır".

Binlerce yıldır kullanageldiğimiz kelimelerimiz "dilde arılaştırma" adı altında yok edilmeye teşebbüs edilmiştir.

Siyaseten bunun hesabını vermişlerdir. Nitekim 1950'den sonra Türk milleti seçim sandığında milletimizin tarihine ve kültürüne dahledenlerin "haddini" bildirmiştir.

Siyaseten tamam ama sosyolojik olarak ortaya çıkan ve iç karartan manzaranın hesabını kim verecek?

Mesela, bir çuval insan sokakta toplanıyor ve "Biz ibneyiz" diyorlar. Bu "İbnelerin" ortaya çıkmasında binlerce yıldır var olan hayâ duygularımızı yok edenlerin hiç dahli yok mudur?

Veya facede bazıları rakısıyla "demlenirken" resmini çekirmiş.

Sanki "demlenmek" Türk tarihinde iftihar edilecek bir davranışmış gibi.

İHANET

Bu memlekette yıllarca Gök Sultan Abdülhamid "Kızıl Sultan" şeklinde topluma empoze edildi.

Dış beslemeli bu kara propaganda İttihatçıların eliyle ülkemizde devam ettirildi.

Son 15 -20 yıl hariç okul kitaplarına bakınız, aynı aşağılık ifadeler okul kitapları başta olmak üzere her platformda sürdü.

Hala bir kısım İttihatçı artığı çevreler tarafından "kısıık" sesle Türk tarihinin büyükleri istiskal ediliyor.

Bu çevrelerin farkında olmadığı bir husus var: ihanet kısa süreli de olsa baskın gelir ama er ve geç milletimizin sağduyusu karşısında siner.

Dikkat edin "siner" ama yok almaz.

Bundan dolayı milletimiz daima uyanık olmak mecburiyetindedir.

Uyanık olmanın yolu ve metodu kök değerleri üzerinde olmaktır.

Türk milleti sadece Müslüman değildir. Aynı zamanda bin yıl boyunca İslam'ı yeryüzünde temsil eden şerefli bir millettir.

Sıradan milletler temsilci olamazlar.

Türk milleti “sıradan” bir millet değildir ve olamaz.

İhanetin en büyüğü Türk milletini aslı hüviyetinden koparmaya teşebbüs etmektir.

Bazı dostlarımız siyasi mülahazalarla “ihanetten” söz ediyorlar.

İhanet mi arıyorsunuz?

Türk milletini Osmanlı'nın son yüzyılında ve devamında Türk ve İslam dünyasının zirvesinden indirenlere bakınız.

“KİTAP”...

Bir üniversitemize ait kütüphaneye uğramıştım.

Raflardaki kitaplardan birisi dikkatimi çekti.

Ona aslında “kitap” denilmez. Oldukça kalın kâğıt müsveddelerinden meydana gelmiş “kitap” görünümlü bir mevkute...

Kapak resminde çırılçıplak bir çuval “bayan” var.

“Kitap” görünümlü bu mevkutenin adı “Padişah Anaları”.

Başlığın altında şöyle bir ibare var: “ve 600 yıl bizi yöneten devşirmeler”...

“Kitap” görünümlü mevkutenin hazırlayıcısı olduğu anlaşılan Ali Kemal Meram “biz”, dediğine göre; kapaktaki çırılçıplak “bayanlar” onun “anaları” olmalı...

Hatırlarsanız bizim memlekette iki tür insan vardır:

Birincisi “atalarını” maymun kabul edenler.

İkincisi Hz. Adem'i ata kabul edenler.

Biz, insan olmayı tercih ediyoruz...

İsteyen istediğini “ata” kabul edebilir.

Her zaman söylemişimdir, bir defa daha söylüyorum;

Her “kitap” görünümlü mevkute okunmaz.

Ve herkes yediğini ikram eder....

"AKIL SAĞLIĞI"...

Meşhur tarihçi Prof. Dr. Halil İncik Hz. Mevlana ile Akşemsettin hazretleriyle ilgili olarak "Onlar şamandı" demiş...

Bizim ülkemizde bir kısım insanlar 65 yaşını geçince tuhaflaşıyorlar. Biliyorsunuz 65 yaş üstü olanlar için alım-satımlarda "aklı yerinde olduğuna" dair doktor raporu isteniyor.

Bir de Cemal Kutay adında biri vardı. O da kendisinin şaman olduğunu söylüyordu. Galiba öldü.

Elbette kimsenin inancına karışamayız. İsteyen, istediği inancı tercih eder.

Ama Ağrı dağı Amerika'da denirse herhalde bunu söyleyen hakkında tebessüm ederseniz.

KURBAN

Müslümanların iki bayramı vardır. Birisi Ramazan bayramı diğeri Kurban bayramıdır. Kurban bayramında dinimizin tayin ettiği hayvanlardan kurban kesilir.

Bir kısım ilahiyatçılar tarafından ifade edilen tavuk vs gibi hayvanlardan kurban olmaz. Bunları ciddiye almayınız...

"Kurban diye bir şey yok" diyenler de var. Bunlar da ancak kendi kendilerini bağlarlar. Müesses nizamı yıkma konusunda "uzman" olan bu ve benzeri ilahiyatçıların "müşterileri" olabilir.

Serbest rekabet piyasasında herkes "rehberini" iyi seçmelidir.

Bir kısım psikolog olduğunu söyleyenler de çocukları kurbandan uzak tutun diyorlarmış...

Kurban kesilirken çocuklar korkarlarmış. Psikolojik olarak çocuklara "zararlıymış" falan...

Yok, böyle bir şey...

Özellikle çocuklarımız kurbanlarının başında olmalıdırlar.

Kurban kesilirken çocuklarımız ve biz görmeliyiz.

Günahlarımıza keffaret için kurban kanının aktığını bilmeliler çocuklarımız ve biz...

Kinimizin ve öfkemizin bu şekilde "kurban" edildiğini öğrenmeli çocuklarımız ve biz...

İnsan, kâinatın en üstün varlığıdır.

Her şey insana hizmet etmek vardır.

Hayvanlar da insanlar içindir.

Vejetaryenlere hep hayret etmişimdir.

Bunlar "et yemezler"....

Peki, ne yerler?

Bunların yedikleri ot, kökünden koparılmıyor mu?

Koparılmak ile kesilmek arasında ne fark var?

İnsana değer vermekte zirve olan İslam'a mensup olduğum için binlerce şükrediyorum ediyorum Allah'a....

Müslüman olduğumuz için şanslıyız kesinlikte...

Müslüman bir ebeveynin çocuğu olmak ne yüce mutluluktur bu dünyada...

Ezanla yoğrulmuş bir ülkede doğmak saadetlerin en yücesidir.

Ama ne yazık ki, Müslümanlar hep savunmada son 200 yıldır.

Temenni ederiz ki, bu kurban bayramları İslam camiasını tek yürek haline gelmesini sağlar.

Milletimizin reisliğinde bir İslam dünyası vardı eskiden...

Niye şimdi olmasın?

Değil mi?

Kendimizden başka engel var mı?

VEFALI TÜRK

Son 20-30 yıldır Türk milleti ma'şeri vicdan olarak aslî hüviyetini fark etmeye başladı.

Biz liseye giderken "Çırpınırdı Karadeniz, bakıp Türk'ün bayrağına" marşını sıkça söyledik.

Ben "Türk" kavramını dersimde mükerreren kullanırım.

Ve derim ki, "Ben bir Türk milliyetçisiyim. Ama asla ırkçı değilim. Milletimi severim ancak Peygamberim ne kadar müsaade etmişse o kadar severim..."

Benim ulu önderim, sevgililerin en sevgilisi peygamberimdir"....

Sözü Balkanlara getireceğim.

Osmanlı Türk hâkimiyeti Balkanlarda 500 yıl devam etmiştir.

Oralarda hala atalarımızın izleri vardır.

Osmanlı atalarımızın hakimiyeti döneminde Balkan coğrafyasında İslam ile şereflenen bir Hristiyan "Türk oldum" derdi..."

"Türk oldum"...

Yani "Müslüman oldum" demektir bu...

Oralarda "Türk olmak" Müslüman olmakla eşdeğerdir.

Müslüman olmayı "Türk olmak" olarak paylaşan atalarım mensup olmakla bahtiyarım...

Ne güzel söylemiş;

"Türkistan'dan esen yeller

Simdi sana selam söyler

Vefalı Türk geldi yine

Selam sana Türk'ün bayrağına"

Vefalı Türk geldi yine...

Ve yine gelecek inşaallah...

Selam hilalli ve yıldızlı bayrağına...

Selam....

Selam....

Selam....

EZAN

Ezan İslam milletlerinde istiklal sembolüdür.

Ezan Müslümanları ibadete davet eder. Hür Müslümanlar bu davete icabet eder. Dolayısıyla ezan bir İslam beldesinde hürriyetin alamet-i fârikasıdır.

Milli Mücadele döneminde Maraş'ta "Hür olmayan bir memlekette Cuma namazı kılınmaz", diyen kahraman imamın önderliğinde kıvılcım yakılmıştı.

Kıbrıs'ta sabah namazına ait ezanın hoparlörden okunmasının mahkeme kararıyla yasaklanması büyük talihsizliktir.

Türk- İslam tarihinde ezan 1932 yılında Türkiye'de aslî şeklinden çıkarılmıştı.

Bu, Türk tarihinde kara bir lekedir.

Keşke olmasaydı.

Ezan, ezanadır ve peygamberimiz tarafından nasıl tensip edilmişse öyle okunur...

Ezanın İngilizcesi, Kürtçesi, Almancası ve Türkçesi olmaz ve olamaz.

Ezan dünyanın her tarafında "Allahü Ekber" şeklinde okunmaya başlar ve orijinal şekliyle devam eder...

Hatta bütün kâinatta öyle okunur ve okunacaktır.

1950 yılında ezan-ı Muhammedî tekrar aslî şekliyle okunmaya başlamıştır.

Türklük ve İslam dünyasının reisi konumunda olan Türkiye Türkleri ezanımıza musallat olanları 1950 yılında cezalandırmıştır.

Yavru vatan Kıbrıs'ta yüzyıllarca okunan ezanın susturulmasına teşebbüs edilmesi kabul edilemez.

Küçük bir ilaveyle şairin dediği gibi;

Müslümanlıkla yoğrulan yurdu,

Müslümansız ve ezansız bırakma Allah'ım!

Ezan susmaz

Bayrak inmez...

MANGAN

Mangan Osmanlı hayranı bir Batılıdır.

Bizim son 150 yıllık dönemimizde Batıyı ve Batılıyı idealize edenlerin kulakları çınlasın.

Size Mangan'ı tanıtayım:

James Clarence Mangan, İrlanda'nın meşhur bir şairidir.

1803 yılında Dublin'de doğmuştur.

36 yaşında yine aynı şehirde ölmüştür.

Mangan, ölünceye kadar Dublin'i hiç terk etmedi.

Şiirindeki metot, bütün İrlanda okullarında okutulmaktadır.

İrlanda'lı bu şairin en büyük özelliği, bir Müslüman-Türk gibi şiir yazmasıdır.

Mangan'ın üslubu Osmanlı kültürüne o kadar yakındır ki, onun şiirleriyle Osmanlı şairlerinin yazmış olduğu şiirleri ayırmak mümkün değildir.

Mesela şairin kendi ölümüyle ilgili olarak kaleme aldığı bir şiiri şöyledir:

"Şimdi kervan yola çıkıyor...

Meçhul bir ülkeye doğru.

Çanları hareket işaretini vermeye başladı bile...

Sevin ruhum; zavallı kuşum, kurtuluyorsun nihayet.

Nihayet kafesin çöküyor..

Demirleri dağılacak yakında...

Elveda gaileli dünya,

Günahlarla haşır-neşir dünya..

Ruhum, Allah'ın sakın yurdunda dinlenecek artık..."

Mangan, ne Osmanlı ülkesine gelmiş ne de Osmanlı insanıyla birlikte yaşamıştır.

Ancak Osmanlı şiirini çok beğenirdi ve Osmanlı diline vakıf olmadığından Osmanlı şiirlerini Almanca tercümelerinden okuyarak öğrenmiştir.

Mangan'ın Müslüman olup olmadığını bilmiyoruz ama onun "Three Khalanderes" (Üç Kalender) isimli şiirinde "La ilahe İllallah" sözü sık sık tekrar edilmektedir.

Şöyle;

"La ilahe illallah...

Kuşlar gibi neşeli uçtuk

Biz; Emrah, Osman, Perizad

Güldük, şakalaştık ve seyrettik

Bütün şöhretlerden vaz geçtik

Altın ve mücevherlere değer vermedik hiç

La ilahe illallah".....

Ne güzel değil mi?

Birde "bizim" görünen şairlerden Tefik Fikret'e bakın;

Bir şiirinde şunları söyler Fikret;

"Ne vakit geçse anlı şanlı bir ordu,

Çöküverir ağır gölgesi bir bulutun,

kanlar yağar dört bir yana.

En başta bir kanlı bayrak.

Kanlı bir taç gelir arkasından."

İfadeye bakar mısınız "en başta kanlı bir bayrak"...

Al bayrağımız Fikret'e göre "kanlı" oluyor...

Din ve vatan uğruna şehit olanlarımızın nişanesi olan ve şehadeti sembolize eden kırmızı renk Fikret'e göre "kanlı bayrak"...

Sormak gerekmez mi:

Sen kimsin ve kimden yanasın?

OSMANLI

Türk milletine yüzyıllarca reislik yapmış kahraman bir hanedan vardır; Osmanlı...

Bu hanedanın son Padişah Sultan Vahdettin'dir.

Bu mazlum ve mağdur hükümdara Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde en ağır hakaretler yapıldı.

Ancak türk milleti asla atalarına ihanet etmedi. Yönetimi işgal etmiş olan bir kısım marjinal zümrenin ihanetlerine milletimiz külliyen iştirak etmedi.

Kahraman milletimiz ihanet içinde olanların iş başından savuşmasını bekledi.

Zira milletimiz bilir ki, beklemek veya susmak ileri bir hamlenin bazen ayak sesidir.

Son padişah Sultan Vahdettin ülkeden ayrılmadan hemen önce yanında bulunan "kıyametname" adlı kitabı hazineye iade etmişti. Bu kitabın içinde bulunan minyatürlerin değeri çok yüksekti.

Sultan Vahdettin'in çevresinde bulunanlar şu teklifte bulundular: "Padişahım ! bütün eşyalar ecdadınıza ve hanedanınıza hükümdarlar tarafından hediye edilmiştir. Bunlar sizin malınızdır. Hiç olmazsa bu kitabı bir ihtiyaç olarak yanınıza alsanız uygun olmaz mı?"

Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde "hain" ilan edilen ve halen günümüzde bir kısım çevreler tarafından da tekrar edilen bu yaftanın muhatabı olan Sultan Vahdettin'in cevabı şöyledir:

"Haklısınız bunlar bizim malınızdır. Fakat ecdadım bu milletin hükümdarı olmasaydı bu hediyeler verilir miydi? Dolayısıyla bu kıymet biçilemez eşyalar benim olduğu kadar milletimin de hakkı vardır. Ben bu ihaneti kabul edemem"...

İşte Müslüman Türk budur.

SU

Azizlerden Elizabet ömründe hiç yıkanmadığından etrafına öyle bir koku yaymaya başlamıştı ki, civarında bulunanlar nihayet tahammülü edemeyerek onu banyo etmeye ikna ettiler. Fakat bundan da bir şey çıkmadı. Çünkü suya temas eder etmez dışarı fırladı ve işledi günahtan dolayı tövbe (!) etmeye başladı.

İngiltere'de tuvalet (WC) 17. yüzyılda icat edildi. 16. Louis'in tahta geçişinde ilk defa, kraliçe dairesinde böyle temiz bir yer inşa edilmiş ve bu o zamanki insanlar tarafından "Dalkavukluğun son perdesi" olarak yorumlanmıştı.

1935 yılında ilk kadın milletvekillerinden birisi olan Mihri Pektaş (Malatya) diyor ki, "İngiltere, feminizmin ebedi yurdudur. Onun için bana gösterilen alaka inanılmayacak kadar geniştir".

Bir insan köklerinden koparsa sadece maskara olmaz aynı zamanda acınacak hale de gelir.

”DAĞ BAŞINI DUMAN ALMIŞ”

Sosyal medyaya baktım. Herkes Sivas Kongresinden söz ediyor. Bu kongrede alınan kararlardan ve M. Kemal Paşa’dan bahis açılıyor. Bizim de bir katkımız olsun. Biz de Sivas Kongresi öncesinden bahsedelim. Baştan söyleyeyim, burada iki husus üzerinde duracağım: Birincisi, M. Kemal Paşa tarafından Sivas yollarında söylenen Dağ Başını Duman almış marşı. Diğeri Paşa’nın çok sevdiği bir türkünün sözleri.

Bir kısmımızın çok iyi bildiği bir kısmımızın da bildiğini zannetmediğim ve bir diğeri bir kısmımızın da bildiği halde söylemekten imtina ettiği gibi, M. Kemal Paşa Sultan Vahdeddin tarafından ısrarla tercih edilmiş ve Anadolu’ya Kazım Karabekir Paşa’dan tam bir ay sonra tanzif edilerek gönderilmiştir.

Boğazdan İngiliz kontrol subayının nasıl müsaade ettiğini, Sultan Vahdeddin’in hangi cümlelerle M. Kemal Paşa’ya referans olduğunu ve Paşa’ya tahsis edilen Bandırma vapurunun hangi cesamette olduğuyla bu vapurun gemisinin acemi olup-olmadığı hususunu atlıyorum.

M. Kemal Paşa, bazılarımızın beylik bir ifadeyle mebzul bir şekilde ifade ettiği gibi “İngilizlerden kaçarak”(halâ söyleniyor mu bilmiyorum) İngilizlerin bulunduğu Samsun’a intikal etmiştir. Orada çok fazla kalmadan Havza’ya geçti.

Havza Rum çetelerinin en çok faaliyet gösterdiği yerlerden biriydi. M. Kemal Paşa **24 Mayıs 1919’da Harbiye Nezareti’ne gönderdiği telgrafta Havza’ya intikal sebebini şöyle ifade etmiştir:**

“Merzifon, Amasya, Lâdik, Havza gibi bazı şikâyetlerin kaynaklandığı mahalleri ihtiva eden mıntıkada tetkikler yapılması ve tedbirler alınması için karargâhımı muvakkat olarak Havza’ya intikal ettireceğim. Ancak muhaberenin emniyet içinde olabilmesi için ikametgâhımın yine Samsun olacağını arz ederim”. Paşa bu yazıyı gönderdikten sonra Padişah Sultan Vahdeddin’in tahsis ettiği Mercedes marka otomobille 25 Mayıs 1919’da Havza’ya doğru yola çıktı.

Havza’ya yakın Karageçmiş köyü yakınlarında araba arıza yapınca arkadaşlarıyla birlikte M. Kemal Paşa arabadan indi. Yanındakilere “*Dağ Başını Duman Almış marşını biliyor musunuz?*” diye sordu. Kimseden ses çıkmayınca M. Kemal Paşa kendisi yüksek sesle okumaya başladı.

Nedir bu Dağ Başını Duman Almış marşı?

1965 yılında CHP ile DP arasında bu marşla ilgili bir kapışma yaşanmıştı. DP yani Demokrat Parti. Hatırlatalım ki, DP 1945 yılında CHP’den kopmuştur. Ak Parti’nin Refah Partisi’nden koptuğu gibi. Veya İyi Parti’nin MHP’den koptuğu gibi.

CHP’liler diyor ki, “Bu türkü (yani marş demek istiyorlar) Atatürk’ündür. Partimizin kurucusu Atatürk olduğuna göre bu türkü bize aittir”. DP’liler de diyorlar ki, “Ne münasebet bu türkü milletin malıdır. Hürriyet, kurtuluş mücadelesinin şarkısıdır. (Bu marşın neresinde kurtuluş mücadelesini tevhit eden mana var şahsen ben idrak edemedim henüz!). Bu, CHP’den ziyade bize yakışır”.

CHP ile DP arasında 1965’de münakaşa böyle uzayıp gidiyor. Onlar münakaşa ededursun biz Dağ Başını Duman Almış Marşının (Türküsünün değil) mahiyetini ifade edelim.

Bu marş ne CHP’nin ne de DP’nindir.

Dağ Başını Duman Almış Marşı esasen İsveç şarkısıydı. İsveçli besteci Felix Körling’e aitti. Selim Sırrı Tercan (1874-1956) tarafından 1909’da İsveç’ten getirilmişti. Marşın asıl adı “Jamtland’lı Üç Şırfıntı Kız” dır (Tre Trallande Jantor). “Şırfıntı” düşük seviyeli kadın demektir.

Ankara’da bir stada adı verilen, Selim Sırrı Tercan bu marşı çok beğenmiş ve Türk gençlerine bunu öğretmek istemiştir. Tercan, arkadaşı, Türkçe öğretmenini ve aynı zamanda şair Ali Ulvi Elöve’ye marşın güftesini ısmarlamıştır. 1915-1916 ders yılında marş tamamlanmıştır. Bu marş ilk olarak öğretmen okulunda söylenmiştir. Okul dışında ilk defa 1916 ilkbaharında Kadıköy İttihat Spor Çayırı’nda (şimdiki Fenerbahçe stadı) İstanbul Erkek Öğretmen Okulu’nun müsamesesinde söylenmiştir.

M. Kemal Paşa bu marşı Samsun’a giderken Padişah tarafından tahsis edilen Bandırma Vapurunda ve Havza yolunda söylemiştir. Başka yerlerde ve başka zamanlarda da söylemiş olduğu muhakkaktır. Bu marşla alakalı olarak Paşa şu değerlendirmeyi yapmaktadır; “Anadolu’nun dağ başlarını, tekerleklerine çuval doldurduğumuz kırık-dökük otomobillerle aşarken bu marşı, yanımda bulunanlara söylemeyi adet edinmişim”.

Üç şırfıntı (düşük seviyeli kadın) kızın şarkısından alınan Dağ Başını Duman Almış marşının tamamı şöyledir;

Dağ başını duman almış,

Gümüş dere durmaz akar.

Güneş ufuktan şimdi doğar,

Yürüyelim arkadaşlar!

Sesimizi yer, gök, su dinlesin;

Sert adımlarla her yer inlesin!

Bu gök, deniz nerede var,

Nerede bu dağlar, taşlar.

Bu ağaçlar, güzel kuşlar

Yürüyelim arkadaşlar!

Sesimizi yer, gök, su dinlesin;

Sert adımlarla her yer inlesin!

Her geceyi güneş boğar

Ülkemizin günü doğar,

Yol uzun olsa da ne var,

Yürüyelim arkadaşlar!

Sesimizi yer, gök, su dinlesin;

Sert adımlarla her yer inlesin!

Yeri gelmişken M. Kemal Paşa'nın çok sevdiği ifade edilen türkülerden birinin sözlerini de ifade edelim:

Asmalarda üzüm

Yosmalarda gözüm,

Biraz daha büyürsem,

Çapkınlıkta gözüm.

SEVGİ

Kimi seveceğiniz sizin tercihinizdir. Benim tercihim sevgili peygamberim ve O'na yakın olanlardır. Size acizane tavsiyem, seveceğiniz kişi veya kişileri önce tanımaya çalışın. Daha sonra sevginizi tevcih edin.

Tarihi şahsiyetleri sevip sevmemek sizin tercihinizdir ama asla hakaret etmeyin.

Unutmayın sevgi kalp işidir ve kişiye mahsustur.

Kişi sevdiğiyle beraberdir. "Söyle arkadaşımı söyleyeyim seni", atalarımızın özlü sözlerindedir.

Türk atasözlerinin % 90'nı, ya Hadis-i şerif ya da Ayet-i kerimeden mülhemdir. Mesela yukarıdaki atasözümüz, sevgili peygamberimizin "Kişi, kişinin aynasıdır", hadisinden mülhemdir.

Her zaman söylüyoruz bir kere daha ifade edelim; Türk milleti sadece Müslüman değildir, aynı zamanda İslamiyet'i (Ehl-i sünnet) temsil mevkiindedir.

Ne mutlu Müslüman olana.

Ne mutlu İslam (ehl-i sünnet) bayrağını taşıyana yardım edene.

Ne mutlu atamız Sultan Alparslan'ın emanetine (Anadolu) sahip çıkana.

BURASI 2018'İN TÜRKİYESİ

Bir tv kanalında bir ilahiyatçı (halen program yapmakta olan biri) kadınların camiye gitmeleri hususunda canlı yayında “canlı” olarak ve aynı safta kadın-erkek birlikte namazın “kılınabileceğini” (!) gösterdi.

“Karma” eğitimin okullarda yapılıyor olması, camilerde “karma” ibadet yapılmasını gerektirmez/gerektirmemelidir. İbadetlerin nasıl yapılacağını sevgili peygamberimiz göstermiştir.

Milletimiz Kur'an ve sünnetten koparılamayınca Kur'an ve sünnetin bozuk anlatılması hususundaki projelerin devreye girdiği görülüyor.

Burası 2018'in Türkiye'si !

Halen üniversitede ders vermekte olan bir ilahiyat profesörü, Kur'an-ı Kerim'deki bir ayet-i kerimeyi kast ederek "Ne yapayım öyle yazıyor", diyor/diyebiliyor.

"Öyle yazıyor" şeklinde ifade ettiği kitap, Kur'an-ı Kerim.

Bu arkadaş üstelik Kur'an tefsiri yapmış.

Azılı İslam düşmanlarının tarih boyunca yapamadığını 2018'de Türkiye'de bir kısım Kur'an tefsiri yazan akademisyenler yapmaya teşebbüs ediyor/edebiliyor.

Burası 2018'in Türkiye'si !

Adam beş vakit namaz kılmıyor. Belki arada-sırada Cuma'ya gidiyor. Sarf ve nahiv diye hayatında bir şey duymamış. Hadis tenkiti yapıyor/yapabiliyor.

Yüzde 90'mı yoksa yüzde 99'mu bilmiyorum ama ekseriyeti Müslüman olan Türkiye'de milyonlarca insanın seyrettiği televizyon kanallarında "Kur'an'ın bu ayetini kabullenemiyorum", diyen bir ilahiyatçı var bu ülkede. Bu ilahiyatçı akademisyen ders veriyor ilahiyat fakültesinde.

İlahiyat fakültesinden mezun olacak olanlar yarın vaiz ve vaize olacaklar. Camilerde imam olacaklar ve bize namaz kıldıracaklar. Müftü olacaklar ve fetva verecekler.

Esas mesele kişilerin İslam'a dâhil olmadığı halde kendini Müslüman olarak tanıtmasıdır.

Biz biliyoruz ki, kişiler İslam'ı kabullenmekte serbesttirler. Kabullenirse İslam'a girer. Reddederse İslam'a girmemiş olur.

Fransa'da bir İslam düşmanının "Kur'an'daki bazı ayetlerin değişmesi gerekir", ifadesine milletçe tepki gösteriyoruz. Fakat ülkemizde bir ilahiyatçı akademisyen "Bu ayeti kabullenemiyorum", diyerek Kur'an'daki ayete itiraz ediyor/edebiliyor.

Dikkat ediniz, "Anlamaya çalışıyorum" demiyor, "Kabullenemiyorum", diyor. Fransa'daki İslam düşmanı da aynı ifadeyi kullanmıyor mu?

Bu, İslam'ı mihraptan yıkmaya teşebbüs değil midir?

“TÜRKÇE EZAN”

Peşinen ifade etmeliyim ki, “Türkçe” ezan olmaz.

Türkçe ibadet olmadığı/olamayacağı gibi.

Dünyanın neresinde okunursa okunsun veya kâinatın neresinde okunursa okunsun ezan, sevgili peygamberimizin tensip ettiği şekilde okunur.

Ülkemizdeki siyasi partilerden birine ait bir milletvekilinin gündeme getirdiği Türkçe ezan meselesine karşı ülkemizdeki bütün siyasi partilerin duruşu takdire şayandır.

1932 yılında Türkçe ezanın mimarı olan bir siyasi partinin bile günümüzde Türkçe ezana sıcak bakamaması, bin yıldır İslam'ı temsil mevkiinde olan ve sevgili peygamberimize hürmette emsalsiz olan milletimizin Ezan ve Kur'an ile bütünleşmesinin bir nişanesi olarak görülmelidir.

Ezan İslam dünyasının beynelmilel lisanıdır. Dünyanın neresinde Müslüman varsa orada ezan okunur.

Ezan aslı şekliyle okunur.

İngiltere'de İngilizce ezan olmaz.

Fransa'da Fransızca ezan olmaz.

Almanya'da Almanca ezan olmaz.

Türkiye'de ve Türk dünyasında da Türkçe ezan olmaz/olamaz.

Biz Türk milletine mensubuz ve dilimiz Türkçedir. Fakat ezan ve ibadet Türkçe olmaz/olamaz.

“*Türkçe Ezan*” olarak ifade edilen uygulama, bilindiği gibi 1932 yılında başladı ve 1950'de sona erdi. Bu uygulama bazılarının zannettiği gibi ezanın “*anlaşılması*” için yapılmamıştı. Ezanın Türkçe okutulmasının temel sebebi, ilk safhada ezan-ı Muhammedi'nin sulandırılması daha sonra güçleri yeterse susturulmasıydı. Ama Allah'ımıza hesapsız şükürler olsun ki, Türk milleti 18 sene kızılık şerbeti içerek sabretti ve ilk fırsatta ezan aslı şekline döndürüldü.

Zorla ve cebren 18 sene okutulan “Tanrı uludur” şeklindeki uygulamayı tatbik edenlerden milletimiz ilk fırsatta (14 Mayıs 1950) kurtuldu.

Ezan susmaz, bayrak inmez.

Bu asil anlayış nesiden nesile devam edecektir.

Bu “Türkçe Ezan” meselesi Türk milletinin büyük bir imtihanıydı ve bunu atlatılmıştır.

Bir “Çizme” filmi vardır. Seyretmenizi tavsiye ederim. Ezanın aslı lafızlarıyla okunması hususunda 1950'de mecliste karar çıkıyor. Fakat taşrada bazı mülki amirler “direniyorlar”. Filmde bu konu işlenmiştir.

27 Mayıs Askerî darbesinden hemen sonra ezanımızın orijinal halinden çıkarılması yönünde bir teklif gündeme gelmiştir. 1 Mart 1961 tarihinde Kurucu Mecliste Diyanet İşleri Reisliği Bütçesinin müzakeresi sırasında basın temsilcisi İlhamı Soysal tarafından Türkçe Ezan okunması konusunda bir teklif hazırlanmış ve Milli Birlik Komitesine sunulmuştur. Ancak MBK'nin üyeleri ve partili-partisiz

hiçbir üye bu kanun teklifine imza atmamıştır. Bu durumu içeren teklif sahibi İlhami Soysal meclis merdivenlerinde sinirinden bir süre ağlamıştır.

Daha sonra CHP adına *Ulus* gazetesinde bir açıklama yapan İsmail Rüştü Aksal, partilerinin böyle bir teklifi yapmalarının söz konusu olmadığını söylemiştir. Dönemin Diyanet İşleri Başkanı Ömer Nasuhi Bilmen, “*Böyle bir şey olmaz. Uygun değildir. Ezan Türkçe okunamaz*”, şeklinde açıklama yapmıştır.

Aynı günlerde İlahiyat Fakültesi Dekan Vekili Prof. Dr. Neşet Çağatay “*Ezan Türkçe de okunabilir, Arapça da. Engel yoktur*”, demiştir.

2008 yılında İstanbul Nişantaşı’da oturan ME isimli bir vatandaş tarafından Türkçe Ezan talebi olmuştur. Söz konusu talepte, Nişantaşı’nda bir camii tahsis edilmesini, bu camide ezanın ve Kur’an-ı Kerim’i Türkçe okunmasını, cenaze namazı da dâhil tüm namazların Türkçe kıldırılmasını istemiştir. Vatandaşın bu talebi Diyanet İşleri Başkanlığından reddedilmiştir

Kanaatimiz odur ki, milletimiz asla 1930’lu yılların zihni yapısına müsaade etmemek hususunda kararlıdır.

Ezanımıza ve Kur’an’ımıza nâmahrem elinin dokunmasına müsaade edilmemiştir/edilmeyecektir. Milletimizi camiden uzak tutmak isteyenler emellerine ulaşamamışlardır/ulaşamayacaklardır.

2018 yılı itibariyle ezan hassasiyeti hususundaki bu asil duruş takdire değer olmakla birlikte bir tehlikeden söz etmek mecburiyetindeyim. O da şudur, camiinin içinde ciddi ve hayati bir tehlike oluşturmak isteyenler vardır. Türk milletinin ibadetlerine engel olamayanlar ibadet şeklini bozmaya teşebbüs etmektedirler. Kadınla erkeğin aynı safta namaz kılması için teşvikler yapılmaktadır. Mezhepler yok sayılmakta veya itibarsızlaştırılmaktadır. Ehl-i sünnet anlayışı unutturulmaya çalışılmaktadır. Ayet beğenmeyen ilahiyatçılar türemekte ve bunlar desteklenmektedir.

“Taoizm, Konfüçyanizm, Budizm ve Hinduizm gibi dinler de İslamiyet gibi müttekâmil dinlerdir (!)” şeklinde Diyanet vakfı tarafından 2010’ya yayınlanan Adnan Arslan tarafından kaleme alınan “Dini Çoğulculuk Ateizm ve Geleneksel Ekol” isimli kitap halen piyasada vardır.

Sonuç olarak milletimiz Türkçe ezan ve Türkçe ibadet gibi hezeyanlara ehl-i sünnet anlayışıyla direnmiştir. Bu direnç devam etmelidir. Günümüzde ehl-i sünnet anlayışını itibardan düşürmek isteyenler, Türkçe ezan ve Türkçe ibadet yaptırmak isteyenlerin emellerine dolanarak hizmet etmektedirler.

Ey Türk uyanık ol, titre ve kendine gel.

BÖYLE HALK KÜTÜPHANESİ OLUR MU?

Bir gün vilayetimizin birindeki il halk kütüphanesine gittim. Binanın tasarımı güzel. Bütün bölümleri gezdim. Bölümlerin tamamı doluydu. Genç neslin tetebbuat veya ders çalışmak için de olsa hafta sonu kütüphanede olması memnuniyet vericiydi. Milletimizin istikbali bakımından ümit vericiydi.

Çocuk bölümüne girdim. Duvardaki tablolar ve kitapların raflara konuluşu “al beniyi” artırmış gibi bir hissiyat veriyor. Gerek duvarda asılı olan tablolar ve gerekse raflarda minik talebelerin okuması için konulmuş kitaplarla ilgili bazı tenkitlerim olacak.

Duvardaki tablolardan başlayalım. 50 cm ebadında bir tablo vardı. Burada dede ile torun resmedilmiş. Torun sehpanın üzerinde elinde bir kâğıt var. Avazı çıktığı kadar dedesine karşı bağıyor.

Diyor ki, “Dede dinle ! Okuyorum”.

Torunun giydiği pantolon, kısından daha kısa.

Çocuk bölümünde bu tablo teşhir edildiğine göre, oraya gelecek çocuklara örnek olması arzu ediliyor.

Tablodaki görüntüleri tahlil edelim:

1. Torunun dedesine karşı avazı çıktığı kadar bağırmasından başlayalım. Buna niye ihtiyaç duyulmuş? Dedenin yaşlı olmasının vurgulanması için mutlaka ağır işitmesi hususiyetinin öne çıkarılması mı

gerekıyor? Zaten resimde görüntü olarak verilmiş. Bu mesajın şık olmadığını söylemek durumdayım. Bir insanın fiziken eksikliğini öne çıkarılması nezaket kaidelerine aykırıdır.

2. Bir kişinin muhatabına karşı avazı çıktığı kadar bağırması hürmetsizlik anlamına da gelir. Unutmalıdır ki, bizim medeniyette temel rehberimiz sevgili peygamberimizdir. Biz âdab-ı muaşeretini O'ndan öğrendik. Büyüklerin huzurunda yüksek sesle konuşulmaz. Bu, âdab-ı muaşerete aykırıdır. Çocuk bölümüne gelen minnacık beyinler, bu tabloya bakarak, büyüklerinin huzurunda avaz avaz bağırarak mı onlara hürmetkâr olacaklar?

3. Bahse konu tabloda torun sehpanın üzerinde resmedilmiş. Niye sehpanın üzerinde? Sehpanın üzerinde ne konulur? Sehpanın üzerine çıkılarak büyüklerin huzurunda durulur mu? Ayakların konulacağı yer ile kitap konulan veya yiyecek-içecek konulan yer aynı olabilir mi? Türk-İslam kültüründe kitaba ve nimete (ekmek veya gıda vs) hürmet âdab-ı muaşeretinde değil mi? İlkokul seviyesinde olan çocuklarımıza âdab-ı muaşeretini bu yaşta öğretmeyeceğiz de ne zaman öğreteceğiz?

Tertemiz beyinlere kütüphanelerde adab-ı muaşeretini öğretmeyeceğiz de nerede öğreteceğiz?

4. Sehpanın üzerine çıkarak dedesine avaz avaz bağırarak torunun giydiği pantolon kısıdan daha kısa. Slip değil elbette. Dizden yukarı bir pantolon. Türk-İslam terbiyesinde büyüklerin huzurunda böyle bir kıyafetle bulunulmaz. Samimiyet icabı istisnai olarak müsamaha gösterilse bile umuma hitap eden ve terbiye sistemini sembolize eden mekânlarda (çocuk kütüphanesi vs gibi) kısa pantolonlu çocuk figürü idealize edilemez/edilmemelidir.

Diğer tablolarla ilgili değerlendirmelerim var fakat bir kısmını sadece ilgisine ve hususi olarak ifade edebilirim.

Kitaplara gelince;

Yukarıda da ifade edildiği gibi, kitapların raflara konulması ve rafların tasarımı oldukça güzel ve cazip olmuş. Raflardan seçtiğim kitaplar oldu. Kitap seçerken şu kriteri tatbik ettim; Rafta ve önde duran ilk kitabı seçtim. İlk kitabın görünür olması ve okunma ihtimali en yüksek olması bakımından böyle bir tercihte bulundum.

İl Halk kütüphanesi çocuk bölümünde okunmak üzere raflarda bulunan kitaplardan seçtiğim kitaplar, yazarları ve kitabın ilk ve son sayfasından örnekler şöyledir:

Gülsüm Cengiz, **Dans Eden Yılanlar**.

Gill Pittar, **Milly, Molly ve Domuzcuk**.

Üzeyir Gündüz, **Emoş ile Memoş**.

Alexandre Dumas, **Monte Cristo Kontu**

Sophie Martel, **Anais Çok Kızgın.**

Çocuklara hitap etmesi gereken bu kitaplarla alakalı değerlendirmemizi maddeler halinde takdim ediyorum:

1. İlkokul seviyesindeki çocuklar için yabancı yazar tercihi uygun değildir kanaatindeyim. Çocuklarımız öncelikle kendi kültür ve irfanını temsil eden yazar ve muharrirleri tanımalıdır. Henüz kendini tanımakta olan bir devrede başka kültürlerle ait unsurların tanınması, karakteri şekillenmekte olan çocukların şahsiyetinin oluşmasında menfi tesir yapar. Yabancı yazarların okunacağı çağ, ilköğretim seviyesi değil üniversite sonrası dönemdir. İlköğretim seviyesinde sadece Türk-İslam kültürü verilmelidir. Yabancı yazarlar üniversite sonrası verilmeli ve hiçbir dönemde (üniversite sonrasında bile) asla idealize edilmemelidir. Yabancı yazarlardan alınacak bilgi ve görgü olabilir fakat bunlar seçilerek alınmalıdır. Seçme ameliyesi bize ait olan kültür ve irfanın mevcudiyetiyle mümkündür

2. Gülsüm Cengiz'in kaleme aldığı "Dans Eden Yılanlar" isimli eserinin ilk nazarda oluşturduğu algı "dans" kavramıdır. "Dans" kavramı Türk-İslam anlayışında yoktur. Bize Batıdan gelen bir unsurdur.

Milli Mücadele döneminde Yunanlılar 26 Ağustos 1922'de Türk ordusunu mağlup etmiş olsalardı Ankara'da danslı balo tertip etmeyi planlamışlardı. Milli Mücadelede işgal ettiği bölgelerde halkı katleden ve Büyük Taarruzda kaçarken geçtiği yerlerde binlerce insanımızı katleden insanların kültürü çocuklarımıza ideal bir kültür olarak verilemez.

Türk milletinin bir ferdi olarak böyle bir kültürel figürü reddediyorum. İl Halk kütüphanesinin çocuk bölümünde okunmak üzere raflarda bulunan bu kitabın olmaması gerekir. Bu ve benzeri kitaplar "dans" kültürünün idealize edilmesi anlamına gelir. Münferit olarak "dans" etmeyi hobi edinenler varsa bunlar istisnaidir ve dans kültürü toplumun tamamına teşmil edilemez. "Dans" Türk-İslam kültürünün mütemmim bir cüzü değildir.

3. Gill Pittar'in kaleme aldığı "Milly, Molly ve Domuzcuk" isimli eserin İl Halk kütüphanesinin çocuk bölümünde yer alması kabul edilemez. İl Halk Kütüphaneleri devlete aittir ve devlet Türk milletini temsil eder. Türk milletinin büyük bir çoğunluğu Müslümandır. İslam'da domuz menfurdur. Müslüman bir ülkede domuz idealize edilemez. Hele hele İl Halk Kütüphanesinin çocuk bölümünde domuzun idealize edilmesi sadece hata değil ihanete yakın bir davranıştır. Kütüphane raflarında domuzdan bahsedilmesi domuzun idealize edilmesi demektir.

Domuzun reklam edildiği kitabın ilk sayfasında şu cümle yer alıyor; "Farklı görünebiliriz; ama aynı şeyleri hissediyoruz".

Ne demektir bu?

Domuz resminin altında böyle bir ifade var. Yani insanla domuz farklı görüntüye sahip fakat aynı hissiyata sahip oluyoruz öyle mi?

Bu ifadeleri çocuklar okuyunca “domuz sever” olmayacaklar mı?

Domuz sever bir toplum teşkil etmek kimin işine yarar?

Domuzun idealize edildiği kitabın son sayfasında “kavrama etkinliği” başlığı altında bazı sorular tevcih edilmiş, şöyle ki:

“Çiftçi Ömer’in domuzlarının adı ne?”

Ne demek oluyor bu?

Çiftçi “Ömer” olduğuna göre demek ki Müslüman.

Yani Müslümanların domuz çiftliği oluyor öyle mi?

Buna ilaveten domuzlar o kadar “kıymetli ki” isimler bile verilmiş onlara !!

İlkokul seviyesindeki çocukların “okumak” için geldikleri İlk Halk kütüphanesinde domuz severlik yapılmış olmuyor mu?

Soruyorum: domuz severlik Türk milletine hangi “çağdaşlık” vasfı kazandırmış olacak?

4. Üzeyir Gündüz’ün kaleme aldığı “Emoş ve Memoş” isimli kitabın ilk sayfasındaki resimde “Memoş” evin eşiğinde oturuyor. Türk-İslam terbiyesinde eşikte oturulmaz. Evin eşiğinde oturmayı görgü kuralı olarak öğreten veya öğretmeyi hedefleyen bir kitap Türk milletine hangi aâdab-ı muaşeretini vermiş oluyor?

Bu kitabın isimlendirmesi de problemlidir. “Emoş” ne demektir? “Emine” isminin argosu mudur?

Şayet “Emoş”, Emine isminin argosuysa çocuklarımıza argo konuşmayı mı öğretmiş oluyoruz?

“Memoş” ismine gelince; bu adlandırma ne anlama geliyor? “Mehmed” isminin argosu mu oluyor? Hatırlamak gerekir ki, Türk milleti sevgili peygamberimize olan derin sevgisinin bir nişanesi olarak “Mehmed” ismini çok yaygın olarak kullanmaktadır. Askerine “Mehmetçik” ismini veren cihanda sadece Türk milletidir. Mehmet ismini “Memoş” haline getirmek, şayet bilerek yapılmamış ise gafletin en yükseğidir.

“Emoş ve Memoş” isimli kitabın arka kapağında şu ifadeler yer alıyor; “Öncelikle amacımız; eğitsel hijyen ve duru bir Türkçedir”.

Türkçemizin bozulduğunu ve kirletildiğini biliyoruz. Lisanımızın katledilmesi Osmanlı'nın son dönemlerinde başlamış ve 1930'lu yıllarda zirve yapmıştı. İlmî zeminden mahrum olsa da Güneş Dil Nazariyesi adı verilen Avusturyalı bir lisaniyatçının geliştirdiği teori sayesinde dilimizdeki tahribatın durması, geçici de olsa kısmen mümkün olmuştu.

Daha sonraki yıllarda “Öztürkçe veya Arı Türkçe” şeklinde devam eden bir cereyanla lisanımız tahrip edilmeye devam edildi. Anlaşıldığı kadarıyla “Emoş ve Memoş” isimli kitapta da Türkçemizin tahrip ve tahribatının devam ettiği anlaşılmaktadır. Kullanılan kelimeler yaşayan ve yaşatan olmalıdır. Yaşayan yani an itibarıyla toplumu teşkil eden fertlerin birbiriyle anlaşabilmesi demektir. “Yaşatan” demek ise kullandığımız kelime ve kavramlar bize atalarımızdan kültür ve irfan taşınmalıdır.

“Emoş ve Memoş” isimli kitapta çocuklarımıza atalarımızdan “hijyen” kelimesi mi kültür ve irfan taşıyor? “Hijyen” yerine “temiz” veya “tahir” denilemez miydi?

5. Alexandre Dumas'ın kaleme aldığı “Monte Cristo Kontu” isimli eserin ilk sayfasının ilk paragrafının ilk cümlesi şöyle; “Artık Dantes'in intikamı alınmıştı”.

Körpe beyinlere “intikam” hissinin idealize edilmesi değil midir bu?

Eserin yazarının yabancı olması ayrı bir problemdir.

İçindekiler kısmından bazı seçmeler şöyle:

“Hapisten kaçış”

“Kurtarıcı Dantes”

“Monte Cristo hapiste”

“Antrea Monte Cristo'nun oğlu taklit yapıyor”

“Fernand kendini vuruyor”

Minnacık beyinlere “Hapisten kaçış” ifadesiyle ne verilebilir? Hapis, mahkûm ve suçlu olanlar model insanlar mıdır?

“Taklit” yapmak ve “İntihar etmek” idealize edilebilir mi?

Bahse konu kitapta bu başlıklar var.

Netice olarak İl Halk Kütüphanesi toplumun güvendiği ve güvenmek istediği okuma merkezlerinden biri ve en mühimlerindedir. Toplumun temayülü dikkate alınmalı ve istikbalimizin teminatı olan çocuklarımızın sağlıklı ve sağlam bir terbiye zemininde yetişmesi hedeflenmelidir.

Unutulmamalıdır ki, toplumların üç direnç noktası vardır; doğru dil, doğru tarih ve doğru inanç.

BİR SORU İKİ CEVAP

Şu soru zaman zaman gündeme getirilir; Efendim kültürel sahada sol niye hâkimdir? Veya soruyu şöyle soralım; Sağ niye kültürel sahada cılızdır veya yoktur?

Bu sorunun iki cevabı vardır bana göre;

Birincisi şöyledir; İki yarışmacı düşünün. Birinin ayaklarını bağlamışsınız diğerinin serbest. Bunları yarıştıyorsunuz ve ayakları bağlı olana diyorsunuz ki, “niye yarış kazanmadın?”.

Sağ cenah olarak ifade edilen tarafa “niye kültürde yoksunuz?” sorusuyla yukarıda ayakları bağlanmış yarışmacıya “niye yarış kazanamadın?” sorusu farklı değildir

Meseleyi biraz açalım; Öncelikle ifade edelim ki, kültür meselesi devamlılık arz eder. Kültür ve irfan uzun bir safhanın tabii bir neticesidir. Kültürün merkezinde lisan vardır. Lisan ve alfabe birbirinin mütemmim cüz'üdür. Alfabesiz lisan hem mikrop kapmaya müsaittir hem de nisyana namzettir.

Şimdi hatırlayalım; Cumhuriyet'in ilk yıllarında harf inkılabı yapılmış. Ecdadımızın bin senedir kullanmakta olduğu ve Türk-İslam dünyasıyla müşterek bir kültür ve irfan zemini oluşturduğu İslam alfabesi (Arap alfabesi diyenler varsa da bu isimlendirme eksiktir) terk edildi. İslam alfabesi terk edilmekle sadece "alfabe" terk edilmiş olmadı. Bir milletin hafızası, müktesabı, mazisi ve topyekün bütün mal varlığı terk edildi.

1928'de kültür ve irfan dünyamızda dehşetengiz tesirler meydana getiren harf inkılabından dört sene sonra bu kültürel tahribatı alabildiğine derinleştiren başka bir travma yaşandı; Lisan inkılabı.

Bin yıldır kullanılmakta olan ve Türkçemize kazandırılmış olan Arapça ve Farsça kökenli kelimeler yasaklandı.

Tasavvur ediniz; insanların sadece ayaklarını bağlamıyorsunuz ayrıca ağızlarını da bağlıyorsunuz ve diyorsunuz ki, "niye kültürde yoksunuz?".

Ben mazeret üretmiyorum. Tarihi vakaları tespit ediyorum.

Türkiye son 80-90 yıldır böyle zor ve fırtınalı bir vetireden (süreç) geçmektedir. Bu vetirenin başlangıcı 19. Asrın ortalarına kadar gider. Bu vetirenin tespiti iyi yapılırsa ve fotoğrafı tam olarak görülürse ayaklarımızı sağlam zemine basmış oluruz.

Burada şu hususu ifade edelim; Kültürde sağ cenahın nâmevcut olması konjonktüredir. Veya şöyle ifade ifade edelim; istisnaidir.

Zamana ihtiyacımız var.

Milletimiz kültürel sahada mevcudiyetini ispat edecektir ve etmeye meyyaldır.

Buraya kadar yapılan izah birinci cevaptı.

İkinci cevabımız şöyledir;

Batılı toplumlardaki sağ-sol kavramı (mefhumu) ile bizdeki farklıdır. Batıda sağ-sol kavramının özünde iktisadi anlayış vardır. Yani sosyo-ekonomiktir.

Sağ-sol kavramı bizde Batılı toplumlarda olduğu gibi değildir ve özünde sosyo-kültürel unsur vardır. Bu anlayışın da merkezinde inanç vardır. Yani İslamiyet etkilidir. Kur'an-ı Kerim'de "eshab-ı şimal (sol taife) ve eshab-ı yemin (sağ taife)" ifadeleri yer alır. Kıyamet günü amel defterinin sol taraftan

verilecek olanlar vardır ki, bunlar zemmedilir (kötülenir). Amel defterinin sağ taraftan verilecek olanlar vardır ki, bunlar methedilir (övülür).

Sağ-sol kavramlarının kültürümüzde yerini ifade etmişken “amel defteri” kavramıyla ilgili önemli gördüğüm bir hususu burada ifade etmeliyim.

“Amel defteri” kavramı İslamî anlayışta; her ferdin mutlak hesap verilebilirliği prensibiyle ilgilidir. Yani her Müslüman, bütün davranışlarından mutlak suretle kendisi sorumludur ve bunun hesabını verecektir. Bu hesap işlemi, hem bu dünyada hem de kıyamet gününde olacaktır. Dünyadaki hesaplaşmada, belki gözden kaçan hususlar olabilir ama kıyamet gününde, dünyadaki her anımızın hesabı en hurda teferruatıyla verilecektir. Dolayısıyla her Müslüman tam ve mükemmel bir şekilde sorumluluk sahibidir.

Sonuç olarak son 80-90 senedir sağ cenah kültürel sahada yok değil önu devlet imkânlarıyla kapatılmış olan cenahtır. 1950’den sonra kısmî bir rahatlama var gibiyse de kısa periyotlarla irtikap edilen darbelerle frenlenmeye teşebbüs edilmiştir.

Fakat ne yapılırsa yapılsın milletimizin müktesebatı ve bu birikimin yeni kazanımlarla devamlılığı her hal ve şartta devam edecektir ve etmelidir.

TÜRK MİLLETİ EHL-İ SÜNNETİN KALESİDİR

Baştan söyleyelim; dinî hususlarda hassasiyet göstermek sadece ahiretle alakalı değildir. Dini konular derken Hristiyanlığı veya başka bir inancı değil İslamiyet’i kast ediyoruz. Önemle hatırlatalım ki, İslamiyet ve İslam medeniyeti hem dünyayı hem de ahireti içine alır. İslam anlayışında dünyadan kopmak yoktur. Zira sevgili peygamberimizin muhteşem tespitiyle “Dünya ahiretin tarlasıdır”. Şuurlu bir Müslüman ahiretini dünyada kazanır/kazanmalıdır.

Buradan hareketle diyebiliriz ki, İslamiyet hususunda hassasiyet gösterilmezse sadece ebedi âlem kaybedilmez aynı zamanda dünyada da kayıplar yaşanır. Mesela vatan savunması iman ile alakalıdır. Cephelerde Mehmetçik, vatan müdafaasının namus ve din müdafaasıyla aynı anlama geldiğini bilir.

Hem öyle bilir ki, meal okumadan da bilir. Kur’an’ı Kerim’i aslından okuyarak ve ona iman ederek bilir. Hatırlayalım ki, 1915’de Çanakkale’de şehit olan Mehmetçikler meal değil Kur’an-ı Kerim okuyarak şehadet şerbetini içiyorlardı.

Meal meselesi ayrı bir bahistir fakat şu kadarını söyleyelim; Meal okumak risklidir. Günümüzde “Mealciler” türediğinden bu hususa dikkat çekmek isterim. Meal okuyarak Kur’an-ı Kerim okuduğunu zannedenler varsa hatırlatmak isterim ki, bu taktik Müslümanları Kur’an-ı Kerim’den uzaklaştırma

usulünün en tehlikelidir. Kur'an-ı Kerim'i aslından okumak ibadettir (anlamını bilmeseyse bile) ve meal okunacaksa (müellife dikkat etmek kaydıyla) tefsirle birlikte okumak gerekir.

Türkiye'de Ehl-i sünnet itikadına bazen açık bazen örtülü saldırılar artarak devam ediyor. Bunlardan biri mezheplerle ilgili. Ehl-i sünnet dışı mezheplerin liselerde okutulan kitaplarda verildiği görülüyor. Son aldığımız bilgiye göre açık lise imtihanında Caferilik mezhebiyle ilgili bir soru öğrencilere tevcih edilmiş.

Soru şöyle; On iki imama inanmak inanç konuları arasında yer alır. On iki imamın söz ve fiilleri de sünnet olarak kabul edilir. Günümüzde, İran, Irak, Suriye ve Lübnan'da yaygındır. Hakkında bilgi verilen mezhep aşağıdakilerden hangisidir? Cevaplar;

A)Hanefilik

B)Caferilik

C)Şafilik

D)Malikilik

Şimdi bu soruyu nasıl yorumlamak gerekir?

Bu soru ile Ehl-i sünnet anlayışının kalesi olan Türk milletinde bir gedik mi açılmak isteniyor?

Caferilik mezhebi Ehl-i sünnet dışı bir mezhep olduğuna göre, başka nasıl anlaşılabilir?

Şayet öğrencilere Ehl-i sünnet dışı mezhepler hususunda bilgi veriliyor deniliyorsa; bu, zorlama bir yorum, tuhaf bir iyimserlik ve Türk milletinin temellerine taarruzdur. Bilerek yapılıyorsa ihanettir farkında olmadan yapılıyorsa gaflettir.

Hadi diyelim ki, mezhepler hakkında bilgi veriyor öğrencilere. Sanki hak mezhepler hakkında kâfi miktarda bilgi verilmiş de sıra Ehl-i sünnet dışı mezheplere mi gelmiş oluyor?

Şu anda 11. sınıflarda okutulmakta olan Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi kitabın "Ameli-Fıkhî mezhepler ve İmamları" başlığı altında beş mezhep zikrediliyor.

Caferilik mezhebi de diğer Ehl-i sünnet mezhepleri içinde verilmiş. Hem de Caferilik mezhebi en başa yazılmış.

Türkiye'de Ehl-i sünnet mensup bir öğrenci bu bilgiyi nasıl telakki eder (algılar)?

Burada bir problem yok mu?

Bizim meselemiz, Caferilik mezhebinin benimsenmesi veya benimsemesi değildir. Herkes istediği dini ve mezhebi tercih eder ve etmelidir.

Bizim buradaki temel itirazımız; Ehl-i sünnet dışı bir mezhep olan Caferiliğin, Ehli-i sünnetmiş gibi takdim edilmesidir.

Güvendiğimiz/güvenmek istediğimiz devlet okullarına gönderdiğimiz çocuklarımızın Ehl-i sünnet anlayışını doğru öğrenmesini talep ediyoruz.

Temel hak ve hürriyetler cümlesinden olan inanma ve inandığını yaşama hakkımız olan Ehl-i sünnet itikadımızı yaşamak hususunda kararlıyız.

Bu demokratik hakkımızı sonuna kadar kullanacağız.

Hatırlatmak isteriz ki, Türk milleti olarak; atamız Sultan Alparslan'dan miras kalan ve Nizamiye medreseleriyle Şia'ya karşı bin yıldır Ehl-i sünnet anlayışının kalesi olan necip milletimiz bundan sonra da sevgili peygamberimiz ve O'nun güzide eshabının yolunda gitmeye devam edecektir.

Ehl-i sünnetin kalesi olan Türkiye Türklüğü, bin yıldan beri Türk-İslam dünyasının lideri olduğu gibi bundan sonra da ümidi olmaya devam etmekte kararlıdır.

ETKİNLİK
Sadece kalben inanmak, bunu diliyle ifade etmez.

3. İslam Düşüncesinde Amelî-Fikhî Yo
Fıkıh kavramı sözlükte; bilmek, anlamak, bellemek anlamlarına gelir. Dinî bir terim olarak, Allah

**ORTAÖĞRETİM
DİN KÜLTÜRÜ
VE
AHLAK BİLGİSİ
11**
Nazım Genç

ve Tezgi Kurulunun 09.12.2011 günkü 216 sayılı kararın Yürürlük Mazeret 5 (2013) gr. ile 64 dersi kitabı

FEM
Felsefe Eğitim Merkezi

Millî Eğitim Bakanlığı
Genel Müdürlüğü / İstanbul
0212 28 42 42 - Faks: 0 212 285 87 55

**MİLLİ EĞİTİM
MEZHEP SAYISINI
5'E ÇIKARDI!**

İRAN ŞİİLİĞİNİN SAPKIN MEZHEBİ ÇOCUKLARIMIZA HAK MEZHEP DİYE ANLATILIP ÖZENDİRİLİYOR

AMELİ-FİKHİ MEZHEPLER ve İMAMLARI

bunlar yapılırken diyanet denen kurum niye susar acaba koltuk tatlı olduğu için mi rûzgara göre yelken açıldığı için mi

CAFERİLİK İmam Cafer-i Sadık

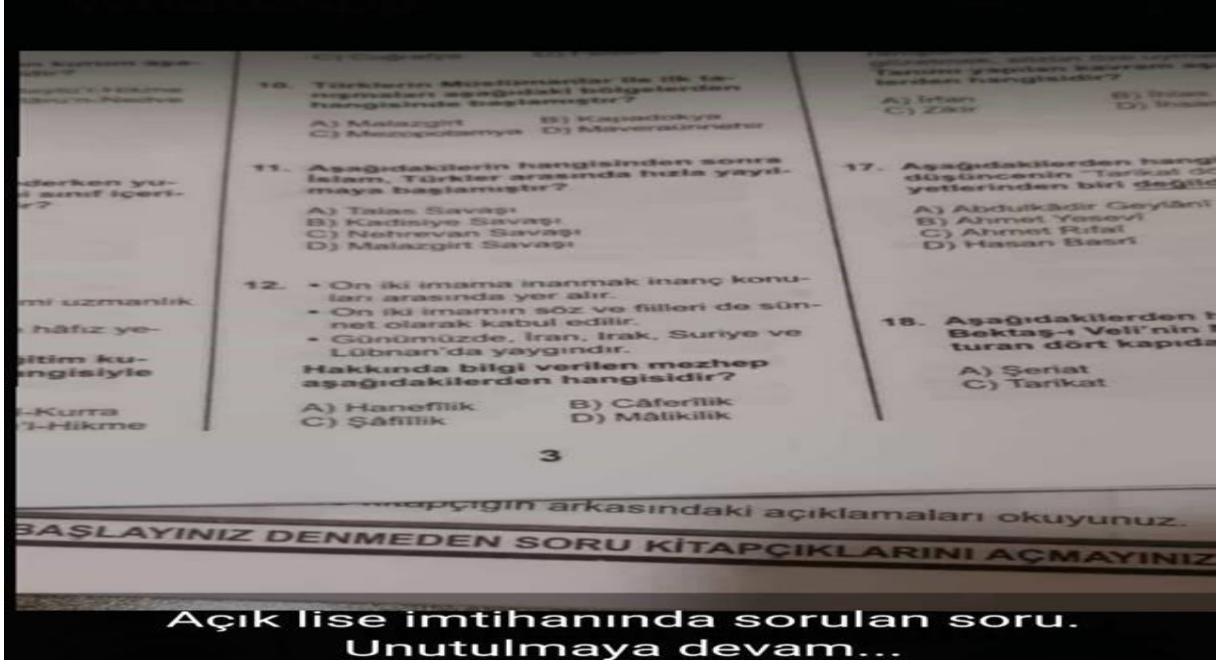
HANEFİLİK İmam Ebû Hanife

ŞAFİİLİK İmam Şafii

MALİKİLİK İmam Mâlik

HANBELİLİK İmam Ahmed b. Hanbel

Şema 1: Amelî-fikhî mezhepler ve imamları

BUNLAR NEREDEN YETİŞİYOR?

İslam ile müşerref olan Yusuf İslam'a bizdeki "Muasır medeniyet seviyesine ulaşmaya çalışanlardan" biri soruyor:

“Girdiğiniz İslam dininde bir erkeğin dört kadınla evlenmesine ne diyeceksiniz? Yani bunun mantığını nasıl kabul edeceksiniz? Siz bir Batılı aydın bir şarkıcı olarak bunu nasıl kabul ettiniz?”

Yusuf İslam cevap veriyor:

“Ben Müslüman olmadan önce kaç kadınla beraber olduğumu bilemem. Onlardan çocuğum olmuşsa onu da bilemem. Ben böyle adi bir hayat yaşarken sen bana hayran oluyordun. Ben şimdi Müslüman oldum. Tek eşle evliyim. İkinci bir evliliğe niyetli de değilim. İslam dini dörde kadar izin veriyorsa onların ve çocuklarının sorumluluğunu da ona yüklüyor. Senin hayran olduğun batıda böyle bir sorumluluk yok. Birçok çocuk babasını bilmez. Baba da çocuğunu görmeden gider bu dünyadan”.

Yusuf İslam mühim fakat bizdeki batının çöplüğünde otlanan bazıların bilmediği, bilmek istese de idrak etmekte zorlanacağı bir hususa temas etmiş.

O da, Batıda neseb- i gayri sahih çocuklar meselesi.

Anası belli fakat babası "ellidir" birçok çocuğun.

Biliyor musunuz?

Halen içimizde bir kısım insanlar "muasır medeniyet seviyesinden" söz ediyorlar!

Sol cenahtan "çağdaş uygarlık aşamasından" söz edenleri 50-60 yıldır tanıyoruz ve biliyoruz.

Yeni yetme sağ cenahtan "muasır medeniyetler seviyesini" aşmaktan söz edenler var.

Onlara ne demeli?

Bunlar nereden yetişiyor?

Başörtülü teyzem terlikleriyle voleybol maçına gidiyor ve hakeme terlik fırlatıyor.

Başörtüsüyle statlarda arz-ı endam ederek voleybol oynayan "kızlarımıza" destek veriyor!

Kız takımlarından oluşan voleybol oyunu memleketimizin olmazsa olmazı sanki!

Başının örtüsüyle ve ayağının sargısıyla gitmiş stada!

Kime hayran olacağını bilmeyen/bilemeyen bir gençlik ülkemizin gerçeğidir.

Bunlar nereden yetişiyor?

Bir belediye başkanı adayı "Biz ilimizde Hristiyanların bayramlarında beraber oluruz", diyerek kendince "birlik" mesajı veriyor.

Sanki birlik mesajı vermek için Hristiyanların bayramına veya Musevilerin bayramına iştirak etmek şartmış gibi...

Osmanlı toplumunda da gayrimüslimler vardı. Herkes kendi tercihini hür iradesiyle yapardı. Kilisesine veya havrasına giderdi. Ama Osmanlı asla İslamiyet'in dışında bir dinin terviç edilmesine müsaade etmezdi. Kimseyi de İslam'a girmeye icbar etmezdi. Sadece tebliğ yapardı

Yazımızı şöyle tamamlayalım:

Yusuf İslam'ı Müslüman olduğundan dolayı örtülü olarak ayıplayanlarla Kur'an-ı Kerim'in bazı ayetlerini beğenmeyenlerin ne farkı var?

Bunları yetiştiren iklim ne zamandan beri berdevamdır?

Ne mutlu ! sahih İslam'ı yaşamak isteyenlere.

Ne mutlu ! Atamız sultan Alparslan'ın bize emanet ettiği ehl-i sünnet anlayışını özümseyerek "Vatan sevgisi imandandır", muhteşem sözüyle son Türk yurdu Anadolu'ya sahip çıkanlara.
Ferasetli olmak Müslümanın şiarıdır.

HAYIR, ÖYLE DEĞİL !

Hasan Ali Yücel'in 1938 yılında yayınlanmış bir kitabı var: İçten ve Dıştan adını taşıyor. Bu kitabın bir yerinde şöyle bir anekdot aktarılıyor: “Dervişe sormuşlar: Niçin böyle üstün başın perişan? Neden böyle pis geziyorsun? Derviş cevap vermiş: İçimi temizlemekten vakit bulup da dışımı düzeltemiyorum”.

Hasan Ali Yücel bu anektodu aktardıktan sonra şöyle bir cümle kullanıyor: “Bize rüştiyede o dervişi ahlak nümunesi olarak anlatırlardı. Onun gibi olmamızı bize telkin ederlerdi”. Daha sonra zehrini kusuyor ve diyor ki, “Hakikatte gördüğümüz örnekler biraz böyleydi. O zamanki hocalarımın, yakası yağlı ceket ve paltolarını bugün yıpranmış haliyle hafızamın kuytu bir köşesinde bulmaktayım.

Defterlerimizdeki hataları düzeltmek için yakınımızda kalem tutan zifirli parmakları ve kirli tırnakları aynı tiksinti ile şimdi de görüyorum”.

1938 yılında yayınlanmış olan bu kitaptaki müptezel satırlar kim bilir kaç gencimizi zehirledi. Bu satırları okuyan nice genç dimağlar, İslam’a ve sevgili peygamberimize şifa bulmaz düşmanlık tohumlara teşne oldu.

Yazık, çok yazık.

Bu kitabın yazarı olan Hasan Ali Yücel kimdir?

Tek partili dönemin Milli Eğitim Bakanı.

Köy Enstitülerinin kurucusu.

Yani herhangi biri değil.

Komünizm propagandasının yapıldığı ve milletimizin ahlaken çöktüğü Köy Enstitüsünün kurucusu olan Yücel’in satırlarına bakalım:

Diyor ki, Dervişe “Neden pis geziyorsun?”.

Öncelikle ifade edelim ki, derviş “pis” gezemez. Şayet Yücel’in sözünü ettiği derviş, İslam’a aitse yani Müslümansa asla pis gezemez.

Bir hatırlatma yapalım, Hasan Ali Yücel ve onun gibi düşünenlere:

Sevgili peygamberimiz hayatı boyunca insanların hatalarını yüzüne vurmazdı. Şayet birinin hatası ve kusurunu görürse onu toplum içinde mahcup etmeyi tercih etmez, genele hitap ederek dolaylı olarak ikazını yapardı. Bir gün ashabıyla sohbet yaparken içeriye saç-sakalı karışmış biri girdi. Sevgili peygamberimiz o ana kadar yapmadığı bir şey yaptı. İçeriye giren ve saç-sakalı birbirine girmiş kişiye işaret ederek “çık dışarı ve saçını-sakalını düzelt öyle gel” buyurdu.

Bu örnekten şunu anlıyoruz: bir insan özellikle Müslüman pejmürde olamaz, olmamalıdır. Bizim yegâne rehberimiz sevgili peygamberimizdir.

Şimdi Yücel’in verdiği örneğe bakalım. Böyle bir derviş olabilir mi? Diyelim ki, böyle kendini derviş zanneden biri oldu, bu genele teşmil edilir mi? Bu tür paspal, pejmürde ve pis kılıklı insanlar olsa olsa sadece kendini “derviş” zanneder. O kadar.

Milli Eğitim Bakanlığı yapmış birinin kurduğu cümleye bakınız: “O zamanki hocalarımın, yakası yağlı ceket ve paltolarını bugün yıpranmış haliyle hafızamın kuytu bir köşesinde bulmaktayım.

Defterlerimizdeki hataları düzeltmek için yakınımızda kalem tutan zifirli parmakları ve kirli tırnakları aynı tiksinti ile şimdi de görüyorum”.

Hem hoca olacak hem de “yakası yağlı ceket giyecek” öyle mi?

Hem Müslüman olacak hem de “kalem tutan zifirli parmakları ve kirli tırnakları olacak” öyle mi?

Namaz kılan birinin parmakları “zifirli” olur mu? “Kirli tırnakları” olur mu?

Yücel’in bu satırları bana Avrupalıların Harem hakkında yazdıklarını hatırlattı. Bilirsiniz “harem”, Müslümanlara mahsustur, hususidir ve kişiye özeldir. Avrupalılar da haremi çok merak ediyorlar. Bu meraklarını gidermek maksadıyla Avrupalı bir kısım yazarlar kendi hayallerini dikkate alarak harem ile ilgili kitaplar kaleme almışlardır. Cumhuriyetin ilk yıllarında dönemin zihniyeti icabı “Avrupa” idealize edildiğinden oradaki bu tip cüruf bilgiler genç nesillerimizin beyinlerine boca edildi.

Ve şimdi biz 80-90 yıldır gençliğimizin kirletilmiş zihinlerini temizlemeye çalışıyoruz.

Temizlik yapmak inşa etmekten zordur.

Bu vatan bizim ve bu gençlik bizim geleceğimizdir.

Gençliğimize sahip çıkan kuruluşlara sahip çıkalım.

Derviş, pis değil mütevazı olur.

Mütevazı derviş olur.

EBTER

Bir akademisyen 1923 yılında imzalanan Lozan müzakerelerinin zabıtlarını 1969’da latinize etmiş ve “sunuş” başlığı altında şu değerlendirmeyi yapmış:

“Konferans tutanakları, Türkçeye, bir kurulca çevrilmiş ve 1924’de yayınlanmıştır. Şu var ki, eski yazı ile basılmış olan bu çevirinin dili, değil gelecek kuşakların, değil bugünkü genç kuşağın, orta yaşa varmış olanların bile anlamakta güçlük çekeceği- birçok yerlerini de anlayamayacağı- ölçüde ağır ve eskidir”.

1924 yılında basılmış olan metin dilini “gelecek kuşakların” anlaması mümkün değilmiş.

Ne demekse “gelecek kuşak?”

“Gelecek” nereye gelecek? Cümlenin siyak ve sibakından “istikbal” demek istediği anlaşılıyor yazarın.

“Kuşak” derken de “nesil” demek istiyor olmalı.

Yani “nesil” kelimesini kullansa ne olur?

Bele sarılan “kuşak” kelimesini kullanmak yazara daha şık gelmiş olmalı...

1923 yılının lisanını 1960’lı yıllara intikal ettiremeyen bir zihniyet istikbale neyi ve nasıl taşıyacak?

“Gelecek kuşaklar” anlamayacaklarmış...

Yazar devam ediyor; “Orta yaşa varmış olanların bile anlamakta güçlük çekeceği...” değerlendirmesinde bulunuyor.

Bu yazar ve benzerlerinin sayesinde “Orta yaşa” varanlar bile artık bin yıldır kullanmakta olduğumuz lisanı anlayamaz oldular.

Yazarın bu değerlendirmeleri 1970’li yıllara ait. Bu dönemde Türçemiz ikinci defa tahribat ve tahrifata maruz kalmıştı. Lisanımızda esaslı tahrip 1930’lu yıllarda en yüksek seviyesine ulaşmıştı. 1930’lu yılların artıkları ve ortakları 1970’li yıllarda tekrar güzel Türkçemize musallat oldular.

Lisanda “eski-yeni” tasnifi sadece bizim “devirimcilere” aittir. Bunlar “devirmek “ ve “takla attırmakta” mahirdirler.

Mesela “mebus” kelimesini “beğenmezler”. Bu kelimeyi “atarlar” bunu yerine “saylav” kelimesini ikame ederler. “Eski” dedikleri “mebus” kelimesinden “saylav” kelimesinin daha eski olması bu “eskici” beylerin umurunda değildir.

Bu “eskici” beylerin dertleri “İslamî” menşeli kelimelerle olduğu için “saylav” kelimesinin Moğolca olması mühim değildir.

2016’dayız. Yazarın “eski ve ağır” dediği kelimeleri pekâlâ anlıyorum ben.

Meray ve Meray gibiler anlamamaya devam edebilirler.

Türk milleti ebter kelimeleri tercih etmemelidir.

Türk kültürünü dünden bugüne taşıyamayan kelimeler ebter kelimelerdir. Mesela “kuşak” kelimesi böyledir. “Nesil” kelimesinin yerine geçmesi mümkün değildir.

“Nesil” kelimesi milletimiz tarafından bin yıldır kullanılmaktadır. Nesiller boyunca kullanılan kelimeler bize irfanımızı taşımıştır. İrfanımızı ve kültürümüzü istikbale taşıyacak olan kelimeler de “eskimeyen” kelimelerdir.

Yazarın latinize ettiği kitaba dikkat ettim. Fransızca için “eski ve ağır” ifadeleri kullanılmamış. Hâlbuki aynı döneme ait (1920’li yıllar) Fransızca ve İngilizce metinler var elimizde.

Fransızca ve İngilizcede “eski ve yeni” ayrımı bizim kadar yoktur.

Yazarın 1924 yılındaki Türkçeye, “eski ve anlaşılmıyor” değerlendirmesini yaparken Fransızca için böyle bir ifade kullanmaması tuhaf değil mi?

“Ebter” soyu kesilmiş, devamı olmayan manalarına gelir. 1930’lu yıllarda zorla ve baskı ile halkımıza dayatılan ve halen bir kısım çevreler tarafından inadına devam ettirilen kelimeler (yapıt, dürtü, olası, koşut, betim, tümleç vs) ebter kelimeler ailesindedir.

BEKÂ

15 Mart 2019'da Yeni Zelanda'da Cuma namazı esnasında 50 kadar Müslümanı ibadet sırasında katleden ve Hristiyan olduğunu söyleyen katil "Ayasofya minarelerden temizlenecek", diyor.

Hatırlayalım; 1935'de Ayasofya Cami müzeye çevrilmişti.

O Ayasofya Camii ki, Milli Mücadele sırasında Rumlar tarafından Kiliseye çevrilmek istenmişti. Sultan Vahdeddin şahsını korumak üzere görevli askeri taburu Ayasofya Camii'ne göndererek ve şu emri vermişti: "Aziz İstanbul'un sembolü olan Ayasofya'ya çan takmak isteyenlere ateş ediniz".

1930'lu ve 1940'lı yıllarda "Muasır medeniyetler seviyesine ulaşacağız", şeklinde bolca laflar üretilmişti.

Halen günümüzde (2019) "muasır medeniyetler seviyesini aşacağız", diyen siyasetçilerimiz var.

"Hoşgörü" diye diye Müslümanları Hristiyanlaştırmak isteyenler olmuştur bu ülkede.

"Türkçe olimpiyatları" adı altında dinlerarası diyalog reklamını yapılırken, bu olimpiyatlara oluk oluk para akıtanlar günümüzde hala ortalık yerlerdeler.

"Türkçe olimpiyatlarda" arz-ı endam ederek alkış tutarak avuçları şişen siyasiler günümüzde aynı yerlerindeler.

Yeni Zelanda'da 50 Müslümanın katleden katil "Kostantinopol yeniden Hristiyan şehri olacak" diye böğürürken 4-5 sene önce FETÖCÜLER ve onlarla birlikte bir kısım siyasiler Ayasofya'nın silüetine haç işaretleri konduruyorlardı.

Mesele şudur:

Biz Müslüman Türk olarak kimseye düşman değiliz. Kimseye düşmanlık pompalamak istemeyiz ve istemiyoruz.

Fakat, dostumuzu ve düşmanımızı tanımak istiyoruz ve istemeliyiz.

Tekrar ifade edelim ve tebarüz ettirelim ki:

Aksi bir davranış olmadıkça herkesi dost görmek isteriz ama birileri düşmanlıklarını ve kinlerini canlı tutuyorlarsa,

Milletimizin temel inançlarına dört koldan saldırıyorlarsa,

Cemiyetin temeli olan aile müessesine dinamit koyuyorlarsa,

Biz de kendi temel değerlerimizi hatırlamak mecburiyetindeyiz.

Milletimizin mevcudiyetinin yegâne şartı Ehl-i sünnet anlayışıdır.

Milletimiz, İslam ile şereflendikten sonra daima Ehl-i Sünnet İslam'ının kalesi olmuştur.

Bence "bekâ" meselesinin özü budur.

EDEPSİZE BAK !

Bizim ülkemizde bazı ilahiyatçıların İslam'ı mihraptan yıkmaya yeminli olduğunu biliyoruz. Tarih boyunca müsteşriklerin İslamiyet'e verdikleri tahribat, günümüzde "İlahiyatçı-yazar" kisvesi altında bir kısım çevrelerce fazlasıyla yapmaktadırlar.

Bu "ilahiyatçı-yazar" bir kısım çevreler doğrudan Kur'an'a saldıramayınca peygamberimize taarruz ediyorlar. Milletimizin peygamberimize olan sarsılmaz sevgisi ve bağlılığı karşısında da "dolanarak" saldırma tekniği tatbik ediyorlar.

Özellikle İran menşeli bazı İlahiyatçılar sevgili peygamberimize “dolunarak” saldırmayı taktik olarak benimsemiş görünüyorlar.

Eshab-ı Kirama’ a saldıran mezhepsizler veya Ehl-i sünnet dışı bazı ilahiyatçılara dikkat etmek gerekir.

Sevgili peygamberimizin temiz zevcelerine (Ezvac-ı tahirat) maksadını aşan, terbiyeden uzak ve üslup bakımından son derece bayağı bir tarzı benimseyen bir kısım İlahiyatçı-yazarlar dikkatlerden kaçmıyor.

Son 15-20 yıldan beri Ehl-i sünnet dışı bir kısım İlahiyatçıların dikkat çekici şekilde öne çıkmaları ve desteklenmeleri “manidardır”.

Bunlardan biri Hz. Hatice validemizle ilgili sarf edilen sözlerin sahibi “ilahiyatçı-yazardır”.

Bu İlahiyatçı-yazar, Hz. Hatice annemizle ilgili olarak “İki kocadan arta kalmış” gibi seviyesiz, tahkir edici ve laubali bir tavır ortaya koymuştur.

Bu ve benzeri ilahiyatçıları şiddetle tel’in ediyoruz.

Şu sözlere bakınız; “Biraz kendini ciddiye alan genç bir erkek” ifadesiyle sevgili peygamberimizi kast ediyor.

Güya sevgili peygamberimizi müdafaa ediyor.

Ne demektir, “Biraz kendini ciddiye alan genç bir erkek?”.

Sevgili peygamberimiz hakkında “kendini ciddiye alan bir erkek” gibi bir laubali ifade kabul edilemez.

Sevgili peygamberimiz bütün İslam âleminin müşterek değeridir.

“Kendini ciddiye alan” türünde seviyesiz bir ifadeyi kullanılması kabul edilemez.

Devam ediyor ilahiyatçı-yazar: “Gider de üç çocuklu iki kocadan arta kalmış 40 yaşında bir dulu alır mı”.

Sevgili peygamberimizden söz edilirken her hangi bir kişiden bahseder gibi “gider de” şeklinde basite indirgenmiş gibi bir üslup kullanılamaz.

Zira sevgili peygamberimizin her davranışı “nefsinden” değildir. Biz biliyoruz ki, O, “hevasından konuşmaz”.

Unutulmamalıdır ki, sevgili peygamberimizle müşerref olan herkes şerefli. Bu dünyada bu şerefe denk başka bir makam yoktur. Bu makamın adı “Eshab-ı kiramlıktır”.

Eshab-ı Kiram'a hürmet Ehl-i sünnetin temel şiarıdır.

Sevgili peygamberimize hürmetin göstergelerinden biri ve en önemlilerinden biri: Eshab-ı Kiram'a hürmettir.

Biz millet olarak sevgili peygamberimize hürmeti tarih boyunca esas kabul ettik ve bu hürmetin bereketiyle cihan devletleri kurduk.

Hz. Hatice annemiz, sadece Eshab-ı Kiram değildir. Aynı zamanda sevgili peygamberimizin zevcesi ve bizim annemizdir.

Seviyesiz birilerinin Hz. Hatice annemiz için “üç çocuklu, iki kocadan arta kalmış” şeklinde pespaye bir ifade kullanması, bu kişinin şuuraltı boşalması olarak görülmelidir.

Hz. Hatice validemiz için “iki kocadan arta kalmış” gibi edepsizce sözleri söyleyenleri, bu edepsiz sözlerin söylendiği programları icra edenleri iyi tanımamız gerekir.

Şu hususun daima hatırdta tutulmasında fayda vardır: Bizim milletimiz sadece Müslüman değildir. Aynı zamanda bin yıl İslam'ı temsil etmiştir. Ve Ehl-i sünnetin kalesidir.

Biz millet olarak Ehl-i sünnetin kalesi olmayı devam ettirmek azmindeyiz.

Son 15-20 yıldan beri bazı mezhepsiz, Eshab-ı Kiram düşman ve kripto tipler “manidar” şekilde desteklenmekte ve teşvik edilmektedir.

Unutulmamalıdır ki, bu ülkede birlik ve beraberliğimizin temelinde sevgili peygamberimize olan lekesiz sevgi bulunmaktadır.

Dünyada hiçbir Müslüman ülkede olmayan bir sevgi anlayışı, Türk Silahlı Kuvvetlerinde her bir askerimize “Mehmetçik” şeklinde formüle etmiştir. “Mehmetçik”, sevgili peygamberimizin güzel ismi olan “Muhammed (SAV)” adının Türkçesidir.

Her ne kadar bazı ilahiyatçı-yazarlar sevgili peygamberimize salat-ü selam getirmeyi “yağcılık” olarak görseler de biz asla öyle düşünmüyoruz.

Edep mahrumu olanlara milletimiz gerektiğinde edep öğretir.

VAY BENİM ÜLKEM !

İki gün önce bir dost mesaj gönderdi. Yeni “allameler” çıkmış. Diyorlar ki “Kur’an’da bir tane Nebi’ye itaat emri yoktur. Velhasıl dinde hadis diye bir kaynak yoktur. Nebi Muhammed vefat etmiştir”.

Yüzyıllardır müsteşriklerin yapamadığını bu ilahiyatçı kılıklı müsteşrikler yapıyorlar. Sevgili peygamberimizi devreden çıkarmaya çalışıyorlar.

Kur’an’da “namaz” yoktur diyen mi ararsınız,

“Hz. Adem’in babası vardı” diyen mi ararsınız,

“Yetim olmak sünnetse öldür anneni veya babanı” diyen sapıklar mı ararsınız,

“Allah gaybı bilmez” diyen tipler mi ararsınız.

Bunların hepsi ülkemizde vardır ve halen görev yaptıkları okullarda ders vermektedirler. Ve bunlardan ders alanlar imam, müftü ve vaiz olarak, ezanla yoğrulmuş Anadolu’umuzda insanlarımıza “rehber” olacaklar, öyle mi?

Bu tip insanlar tarafından “bilgilendirilmiş” nice insanlar var, namaz kılmayı bırakıyor.

“Ben sadece Kur’an’a bakarım” diyenler var. Yalan yanlış meallerle “müçtehit” kesilenler var bu ülkede.

İslam tarihinde bu ve benzeri sapıklıklar vardı ve bundan sonra da olacaktır.

Yapılması gereken akl-ı selim insanların ehl-i sünnet anlayışını güçlendirmek hususunda hassasiyet göstermeleridir.

Bu ülkede ehl-i sünnet kuruluşları vardır ve var olmaya devam edecektir.

Ne diyelim, büyük milletler büyük imtihanlar geçirmiştir.

Milletimiz, sevgili peygamberimize emsalsiz hürmet etmiş ve Kur’an’a bağlı olmasının bereketiyle tarihte büyük devletler kurmuştur. Bu yönüyle büyüktür milletimiz.

Buradaki “büyüklük” kibir ve gurur anlamında değil, kucaklayıcı ve hâmilik ile alakalıdır. Adalet anlayışını titizlikle tatbik etmeye çalışmakla ilgilidir.

Böyle bir ecdada mensup olmak muazzam bir talihtir.

Layık olmaya çalışıyoruz.

MUSTAFALAR KAYBOLMASIN

Adı Mustafa. Annesi hoca hanım. Babası müteyyin bir insan. “Müteyyin” yani ibadetlerinde hassasiyet gösteren bir Müslüman.

Vaka ülkemizin bir vilayetinde geçiyor bu sene.

Yaşanmış bir hikâye.

Ebeveyn Mustafa’yı psikoloğa getiriyorlar. Şikâyetleri şu: “Mustafa’da bir tuhafılık var. İletişim kuramıyoruz”.

Psikolog, Mustafa’nın annesine soruyor: “Nedir Mustafa’da sözünü ettiğiniz tuhafılık?”.

Mustafa’nın annesi anlatıyor;

Oğlum Mustafa şu anda lise birinci sınıf. Geçen sene Mustafa’yı ilmihal bilgisini ve dinini yaşayarak öğrenmesi için akranlarının olduğu bir kursa-yurda vermek istedik. Oğlum bize dedi ki, ‘anne size söz veriyorum; gelecek sene yurda-kursa yatılı olarak gideceğim. Aradan bir sene geçti. Kursu gitmeyi reddettiği gibi anlam veremediğimiz tuhafılıklar görmeye başladık”.

Psikolog, Mustafa’nın annesine bu “tuhafılıkların” ne olduğunu soruyor.

“Mesela” diyor Mustafa’nın annesi; “CUma namazına gitmesini istiyorum. Bana boş gözlerle bakıyor. ‘Kılmayacağım’ demiyor ama kılmıyor da”.

Psikolog, Mustafa’ya dönüyor: “Mustafa seni dinlemek isterim. Nedir mesele anlatır mısın?” diye soruyor.

Mustafa’nın cevabı “bu konuda konuşmak istemiyorum” oluyor.

Özetleyerek aktarıyorum. Psikologların sorduğu başka sorular da var ama benim vermek istediğim mesaj çerçevesinde vakayı naklediyorum.

Psikologların farklı teknikleri var. Bu tekniklerden biri münferit görüşme. Mustafa’yı ebeveynin yanından ayırarak ayrı bir odada psikolog bir görüşme yapıyor. O görüşmede Mustafa, psikoloğa

diyor ki, “Ben anne ve babama söylemedim. Size söylüyorum. Ben deistim. Müslüman değilim. Onlar beni Müslümanlıkla kandırmışlar, hala da kandırmaya çalışıyorlar. Ben internetten gerçekleri öğrendim”.

Şimdi soruyorum herkese:

Aynı tehlike bizim için de geçerli değil mi?

Hangi aile internetteki “deizm, ateizm, mezhepsizlik ve ahlaksızlık” propagandasına muhatap değildir?

İnternet ki, dibi görünmeyen bir karanlık kuyu. Her türlü çer-çöpün kol gezdiği bir meçhul.

Daha vahimi, ilahiyatçı olduğu söylenen bir kısım insanlar mezhepleri reddediyor, Kur’an-ı Kerim’de bazı ayetleri “beğenmiyor”, bir kısmı da ayetlerle alay ediyor. Bu ilahiyatçılar halen fakültelerde ders vermeye devam ediyorlar. Bir kısım siyasetçiler de Ehl-i sünnet olmayı “mezhepçilik” olarak ilan ediyor.

Çözüm nedir?

Hz. Mevlana sormuş: “En çok kimi seversin?”. Cevap “kendimi” demiş. Hz. Mevlana şöyle karşılık vermiş: “Kişinin kendini sevmesi pek makbul değildir ama kendini ateşten koru. Aileden ve çocuklarını da koru. Onlar sana emanettir”.

Çözüm şudur: Her Müslüman çocuğunu küçük yaşta Ehl-i sünnet anlayışı zemininde ilmihal bilgisini ve inancını vermekle sorumludur. Yavrularımız lise seviyesine gelmeden sahil bir ilmihal bilgisine sahip olmazsa, yukarıda örneği yaşanan Mustafa gibi olabilir.

Öğrenme tekniğinde en etkili usul, inancın yaşandığı ortamdır, iklimdir. Doğru rehberdir.

Ebeveynin evlatlarına vermesi gereken ilk ve temel borcu: onların inancını sahil bir şekilde verilmesini sağlamaktır. Bir babanın ilk ve temel görevi çocuğuna ikbal, iş ve maaş değildir. Bunları da yapabilir ama öncelikle sahil bir inanç zemini oluşturmaktır.

Ülkemizde Ehl-i sünnet anlayışı zeminde faaliyet gösteren müesseseler vardır. Her anne ve baba bu müesseseleri bulmalı, programını tetkik etmeli, gezmeli, görmeli ve daha sonra çocuğunu bu kuruluşlara teslim etmelidir.

Çocuğunu teslim ettikten sonra takip etmelidir.

Kur’an-ı Kerim’i göğüsten aşağı tutmayacak kadar hürmet eden, abdestsiz Kur’an-ı Kerim’e el sürmeyen nesillerin yetiştiği müesseseleri bulmakla yükümlüdür her anne ve baba.

Sevgili Peygamberimize hürmette asla kusur etmeyen nesillerin yetiştiği iklimlerin hâkim olduğu kuruluşları arayıp bulmak, babanın para kazanması kadar önemlidir. Hatta daha önemlidir.

Devletine sahip çıkan, bayrağına hürmet eden ve vatan sevgisi imandandır anlayışının ilmek ilmek işlendiği kuruluşları desteklemek, her şuurlu Müslümanın ajandasında birinci sırada olmalıdır.

Personelinden talebesine kadar tek bir kişinin sigara içmediği, Ahilik sisteminin özünde var olan “eşyaya hürmet” prensibi sebebiyle halısından perdesine kadar ihtimamla kullanılan Ehl-i sünnet kuruluşlarının ikliminde yavrularımız bulunursa deist veya ateist olur mu?

Öyleyse efendiler!

Gelin, istikbalimiz olan nesillerimizi böyle karakter eğitiminin verildiği müesseselere emanet edelim.

Ülkemizin, bölgemizin ve dünyanın şiddetle muhtaç olduğu barışı sağlayacak ve devam ettirecek nesillerin yetişeceği Ehl-i sünnet kuruluşlarına canımızdan daha çok sevdiğimiz yavrularımızı emanet edelim.

Biliriz ki, her kitap okunmaz. En başta okunması gereken kitabımız olan Kur’an-ı Kerimi hürmetle, muhabbetle ve abdestle okutulan bu Ehl-i sünnet müesseselerinde ciğerparelerimizi emanet edelim.

Unutmamalıdır ki, lise çağına gelmeden çocuklarımıza inancımızın temelleri verilmezse Mustafalar gibi deist olma ihtimalleri her zaman varittir. Evlatlarımızı doğru adreslere teslim ederek, doğru tarih, doğru lisan ve sahih inancımızı tevdi edelim.

Unutmayalım ki, anne ve babanın temel görevi, çocuğunun sadece karnını doyurmak değildir. Öncelikle ruhunu doyurmak gerekir yavrumuzun.

Ruhu sahih bir İslam ile tatmin edilmiş bir gençten vatana zarar gelmez. Topluma katma değer ilave eder ruhu sahih bir inançla tatmin edilmiş genç.

Gençliğin ruhu daima açıtır.

Yanlış ellerde Mustafalar yok olmasın.

Mustafalar bizimdir.

Biz de Mustafaların.

NE OLDU BİZE?

Gün geçmiyor ki, bir aile faciası yaşanmasın.

Şiddete maruz kalan kadınlar çaresiz. Canavar koca dehşetiyle yüzlerce kadın yaralanıyor veya hayatını kaybediyor.

Yetim kalan yavruların ahı semayı kaplıyor.

Yine bugün (25.11.2019) haberlerde vardı: Eskişehir’de kocası tarafından balta ile yüzü doğranan kadın 45 günlük hayat-memat mücadelesini kaybetti.

Hayatını kaybeden annenin babası feryad-ı figan ediyor ve diyor ki, “Bu ne kin, bu ne öfke. Ne oldu bize?”

Evet, aynı soruyu herkes sormalı kendine; Ne oldu bize?

Bu soruyu sorduktan sonra her akl-ı selim vatandaşımız çözümü hükümetten beklememeli.

“Ben ne yapabilirim?” demelidir.

Bu ülke bizim ise,

Bu toplum bizim ise,

Ve aynı gemide isek,

Birbirimize yardımcı olmalıyız.

Ama nasıl?

Bizim mensup olduğum milletin mazisinde devlet-millet bütünlüğü vardı. Bu bütünlüğün kilit taşlarından biri vakıflardı. Vakıflar vasıtasıyla toplumda tesanüt oluşurdu. İnsanlar birbirinden haberdar olurdu. Muhtaç olan imkanı olandan, imkanı olan muhtaç olandan haberdardı.

Sosyal nizam muazzam ve muhteşemdi.

İmkanı olan muhtaç olandan haberdar olurdu ve imkanlarını muhtaç olana intikal ettirirdi.

Nasıl mı?

Sadaka taşı ile.

İmkanı olanlar, camii avlusunda bulunan sadaka taşına kimsenin görmediği zamanlarda imkanlarını koyardı. Muhtaç olanlar oradan ihtiyacı kadar alırlardı. Böylece “veren”, “alanı” görmezdi ve “veren” ile “alan”, her ikisi de Allah rızasını kazanmış olurdu. Böylece millet olmak şuuru güçlenirdi.

Sadaka taşı toplumu birbirine bağlayan binlerce örnekten biriydi. Böyle daha nice örnekler vardı. Zira millet ferдинin ağzında her daim “Allah devlete zeval vermesin” duası vardı. Devlet de “kerim” devletti ve her bir vatandaşını Allah’ın bir emaneti olarak görürdü. Halka hizmeti Hak’ka hizmet olarak görürdü.

Yukarıda sayılanlar milletimizin Tanzimat ve Islahat Fermanı öncesi dönemine aittir

Sonra ne oldu?

Çok şeyler oldu, çok.

“Teknik sahadaki eksiklerimizi tekemmül edelim” diye başlanan “ıslahatlar” sosyal sahaya intikal etti. Batılıdan daha çok “batılı” olmaya başladık.

Batının her “şeyini” taklit derekesinde (derece değil. Anlamı için sözlüğe bak) ülkemizde tatbik ettik. Batılı toplumlarda görülen terk edilmiş ebeveynler anlayışı bize “darülaceze” olarak intikal etti. İlerleyen yıllarda lisanımıza yapılan katliam ile bu kelime “huzurevi” şeklini aldı.

Islahatlar “devrim” haline geldi.

“Devirdik” ne varsa elimizde, avucumuzda.

“Devrimcilik” herkesin dilinde şarkı oldu yüz senedir.

Halen “devirmeye” devam ediliyor.

Aile faciaları böylece uç vermeye başladı.

Evladı, kocası tarafından satırla doğranan Eskişehirli baba feryat ediyor; “Ne oldu bize!” diye.

Devleti temsil eden bir kısım “yetkililer”, aile kutsiyetinin verildiği, vatan sevgisinin anlatıldığı ve İslam ahlakının nakış nakış işlendiği bir kısım vakıf ve derneklere ait binaları yıkıyorlar.

Kurban bayramına birkaç gün kala bir kısım vakıf ve dernek binalarına ait mezbahaneler bazı belediyeler tarafından kepçelerle yerle bir edildi.

Kurban bayramına birkaç gün kalmış, bütün hazırlıkları yapılmış, yüzlerce Müslüman, usulüne uygun ve hijyen şartlarına haiz kurban kestirmek maksadıyla sıraya girmiş beklerken, “ansızın” kepçeler mezbahaneyi yıkıyorlar.

“Ansızın” teröriste baskın yapılması gerekirken töreyi Türk gençliğine ilmek ilmek işleyenlere yapılması ne hazindir !

Bu töre İslam’a aykırı olmayan töredir. Her yemek sonrasında devletin bekası için dua edilen töredir bu töre.

Toplumda yaşanan aile faciası hepimizi dilhun etmez mi?

Elbette eder.

Vatandaş olarak herkes elini taşın altına sokması gerekmez mi?

Elbette gerekir.

Ama öyle olmuyor işte.

Halkımızdan kuruş kuruş toplanan hayırlar, bir kısım “yetkililer” tarafından kepçelerle yerle bir ediliyor.

Hiç kimse uyduruk mazeret aramasın.

Herkes biliyor ki, ülkemizin her yerinde bir kısım vakıf ve derneklere karşı başlatılan baskıların sebebi teknik değil, siyasidir.

Tamamen “intikam” duygusudur.

“Ne oldu bize?” sorusunu herkes sormalıdır kendine.

Bundan 80 sene önce direnç noktalarımıza (din- dil ve tarih) cepheden saldırılıyordu, şimdi aynı siperde görünenlerden geliyor bu saldırı.

Sorarım size, hangisi daha tehlikeli?

Soruya dikkat: “Hangisi daha tehlikeli?”

İkisi de tehlikeli ama hangisi daha tehlikeli?

Aynı gemideyiz.

Farklı kanaatlerimiz olabilir, farklı siyasi tercihlerimiz olabilir.

Birbirimize tahammüllü olmak mecburiyetindeyiz.

Kimse, kimseyi Vahhabi olmayı zorlamamalıdır.

Kimse kimseyi ateist veya deist olmaya da zorlamasın.

Ben şahsen insanların ehl-i sünnet İslam’ını tercih etmesini arzu ederim, fakat zorlayamam.

Bilirim ki, bizim ecdadımız bin yıldır ehl-i sünnet İslam anlayışıyla bu topraklarda huzur ve barışı temin etmişlerdi.

Lütfen germeyin milletimizi.

Hukukun üstünlüğü olmazsa olmazdır.

Hukuk herkese lazımdır.

Devletin varlığı ve mevcudiyeti adaletle mümkündür.

Devlet-millet bütünlüğünü sarsmamak lazımdır.

“TÜRK USÜLÜ EL YIKAMAK”

“Türk usulü” elinizi yıkayın demiş Dr. Mehmet Öz Amerikalılara. Ve göstererek tarif etmiş.

Dr. Mehmet Öz, bu “Türk usulü el yıkamayı” herhalde ebeveyninden öğrenmiş olmalı. Bu usul abdestten mülhem olmalı.

Dr. Mehmet Öz, “Türk usulü el yıkamayı” Amerikalılara gösterince bütün dünyaya göstermiş oluyor böylece.

“Türk usulü el yıkamak” ne demek?

Önce “Türk” kavramı üzerinde duralım.

Peşinen ifade edelim ki, ırk diye bir gerçek var fakat ırkçılık yoktur.

Bendeniz milletimi severim ancak asla ırkçı değilim.

Ziya Gökalp'ten pek hazzetmem ama bazı sözleri işe yarar. Mesela Gökalp der ki, "Saf ırk hayvanlara mahsustur".

Bendeniz milletimi, başka milletlere kıyasla iki defa severim/sevmeye hakkım olduğunu düşünürüm. Birincisi milletim, benim akrabamdır. Zira bilirim ki, millet veya kavmin tarifi şöyledir: Akrabalık çemberini alabildiğine genişletin, kavme ulaşırsınız. Yani kavim vardır fakat "kavimcilik" kabul edilemez. Çünkü sevgili peygamberimiz "Kişi kavmini sevmekle ayıplanamaz" buyurmuştur.

İkincisi milletimiz İslam'a hizmet etmiştir. Türk milleti, sevgili peygamberimize hürmette olağan üstü formüller ortaya koymuştur. Mesela sevgili peygamberimizin mübarek adını çıplak şekilde söylemeyi teeddüben tercih etmemiştir. "Muhammed (SAV)" yerine teeddüben "Mehmed" şeklinde söylemiştir. Günümüzde bir kısım ilahiyatçıların sevgili peygamberimize salatü selam getirmeyi "yağcılık" hezeyanına rağmen biz ecdadımıza layık olmaya devam etmeye kararlıyız.

1990'lı yıllarda Bosna'da yaşanan Boşnak katliamını hatırlayın.

Bir kısım Sırp caniler Boşnakları katlederken "siz Osmanlısınız ve Türk'sünüz" diyorlardı.

Bir Boşnak kızını hatırlarım o günlerde: Sırp cani (Bütün Sırp'ları tenzih ederim) genç Boşnak kızının başına fes giydirmişti.

Fes, Türkleri temsil ediyor ya!

Bir radyonun canlı yayınında Boşnak kızına tecavüz etmişti.

Böyle dehşetli günler geçirmişti Boşnaklar.

O dehşetli günlerde Boşnakların dirençlerini koordine eden merhum Aliya İzzeç Begoviç diyordu ki, "Türklüğün şartı beştir".

Ah, o Balkanlar, ah!

Türk tarihinin en dramlı dönemidir Balkan Muharebeleri günleri.

Maksadım Balkan muharebelerini anlatmak değil.

"Türk usulü" kavramı üzerinde durmak.

Balkanlarda İslam ile şereflenen bir gayrimüslimler için "Türk oldu" denirdi.

Nedir "Türk olmanın" özelliği?

Müslüman olmaktır. Hem de Ehl-i sünnet İslamı ile şereflenmektir.

Kirletmemeyi öğrenmektir.

Temizliğin sürdürülebilir olmasının temel şartı: Kirletmemektir.

Kirletmemek için; önce içiniz temiz olacak.

Ahiler gibi eşyaya hürmetiniz olacak.

Kainatta her şeyin insana emanet olduğunun şuuru olacak, sizde.

İşte o zaman kirletemezsiniz çevreyi.

Çevreyi kirletmeyenin kendisi kirli olur mu?

Koronavirüs sebebiyle Avrupa’da taharet muslukların satışları artmış!

Hayırlı sabahlar!!!

Erken Cumhuriyet devrinde “Muasır medeniyete ulaşmak” lakırdısı edildi bu ülkede yıllarca.

Halen günümüzde aynı lakırdıyı eden “sapı bizden baltalar var”.

Temizlik, İslam’ın temel şartıdır.

Temiz değilseniz ibadet yapamazsınız.

İbadet yapmıyorsanız, temiz olmak hususunda dikkatli olmalısınız.

Mesela ağız temizliği: Sevgili peygamberimiz 7. Asırda misvak ile ağız temizliğini öğretti bize.

İslam’a giriş Kelime-i tevhid ile başlar ve hemen ardından gusül abdesti gelir ki, vücudunuzun tamamını “iğne deliği” kalmayacak şekilde yıkanır. Ağız ve burun içi dâhil olmak kaydıyla.

İnancımız daha nasıl tarif etsin, temiz olmayı?

Bilmem duydunuz mu? Nuru’l-İzah isminde bir fıkıh kitabı var. Hani, bazılarının “merdiven altı” dediği kuruluşlarda bu kitap bize, liseye giderken hocalarımız tarafından okutulmuştu. Bu kitap bildiğim kadarıyla Osmanlı medreselerinde okutulmaktaydı.

Nuru’l-İzah kitabının ilk bahsi “Taharettir”. Bu bahsin ilk satırı “Kendisiyle temizlenilmesi caiz olan sular” diye başlar.

Temiz olmayı bize öğreten hocalarımızın ellerinden öpüyorum.

Ama bizim memleketimizde yüzde 13 oranında “gusül abdesti bilmem ve almam” ve yüzde 17’de “ara sıra gusül abdesti alırım” diyenler var (MAK Araştırma 2017).

İç çamaşırın temiz olması, elbisenin görünür yerindeki temizlik kadar mühimdir.

Beslenmek, sadece hayatımızı idame ettirmek değildir. Aynı zamanda karakterimizi de şekillendirir, neyle beslendiğimiz.

Helal kazanç hayatın olmazsa olmazıdır.

Domuz eti Müslümanlarca yenmez. Müslümanların çoğunluk olduğu bir memlekette o hayvanın “kasaplık et” kapsamında olması hangi anlayışın mahsulüdür?

Canan Karatay’ın dediği gibi “turp yerseniz turp gibi olursunuz”.

Atalarımız def-i hacet için WC falan demezlerdi.

Ne derlerdi bilir misiniz?

“Abdest bozmak” derlerdi.

Ne demek bu?

Sürekli abdestli olan insanlardı onlar, çünkü.

Eli temiz, içi temiz ve dışı temiz insanlardı, onlar.

Onlara layık olamadık.

Şimdilerde Kur’an-ı Kerim’i “abdestsiz okuyabilirsiniz” diyenler var.

Bir zamanlar Kur’an-ı Kerim okumayı yasaklayanlar vardı. Şimdilerde Kur’an-ı Kerim’i “abdestsiz okuyabilirsiniz” diyenler var.

Ne farkı bunların bir birinden. Al birini vur ötekine.

Tekrar dönelim şu mikrop meselesine.

Panik yapmaya gerek yok.

Temizliğe dikkat edelim.

Temizliğin yapılması kadar sürdürülebilir olması önemlidir.

“Sürdürülebilir” şu demektir: Daima sizi motive eden ve her daim sizi gören var ise temizlik sürdürülebilir olabilir.

Bu anlayışı hocalarımız bize şöyle öğretmişlerdi: “En zifiri karanlıkta siyah karıncanın ayak sesini Cenab-ı Hak duyar ve görür”.

Formül budur.

Bize, doğru olanı her yerde ve her zaman ve her şartta tatbik etmeyi öğreten hocalarımıza minnet borçluyuz.

“Türk usulü el yıkamak” demiştik.

Tekrar hatırlamış olduk ecdadımızı.

Ve tekrar hatırlatalım:

Aziz ecdadımız yani Türkler 9. Ve 10. Asırda İslam ile şereflendikten sonra vasat bir Müslüman değildiler. Onlar aynı zamanda İslamiyet’i temsil ettiler uzun müddet.

Mümessil Müslüman olmak bir başka duygudur.

İstanbul merkezli Türklük, Türk-İslam dünyasının gönül merkeziydi yüzyıllarca ve halen de öyledir gönüllerimizde.

Koronavirüs neler hatırlattı bize?

